

ЕЛМОР ЛЕНАРД ПРЕСЛЕДВАНИЯТ

Превод от английски: Росен Михайлов, 1992

chitanka.info

Той е от онези, на които е било нужно доста време докато творческият им талант стартира, но затова пък веднага е стартирал направо към върха. „Най-горещият автор на трилъри в САЩ“ — така го окачествява сп. „Тайм“. „По-добър от него за в бъдеще не може да има“, твърди друго едно авторитетно списание за книги „Пъблишърс уйкли“. И всичко това е вярно, защото творбите му не слизат от първите места в класациите за бестселъри.

Роден е през 1925 г. в Ню Орлиънс, но по-късно се установява да живее в Детройт. По време на Втората световна война служи във флотата на САЩ, после завършва литература и работи като журналист в рекламни агенции, както и като рецензент на книги. От 1967 г. насам перото му не престава да фокусира като под лупа картината на американския подземен свят. Майстор на интригата, която е винаги много заплетена и с неочакван край, той е и майстор на езика — своеобразен и много богат. Философската подплатеност на творбите му и психологическата нюансираност на героите му поставиха Ленард на първо място в редицата на всепризнати майстори в криминалния жанр като Реймънд Чандлър, Дашиъл Хамет, Робърт Паркър и пр.

Концентрирал вниманието си главно в трилъра и уестърна, много от произведенията му са филмирани. През април 1992, за цялостния му принос в развитието на трилъра, той бе удостоен с най-голямата американска награда за този литературен жанр — „Гранд мастер ауърд“.

„Има и други начини да се прибереш, преди да е приключила мисията ти. Можеш да бъдеш върнат в ковчег, а може и да успееш да направиш някоя магия и да получиш три Пурпурни Сърца^[1]. Ако сметнеш, че си заслужава.“

Из писмо на Майкъл Сер, бивш втори лейтенант от специалния батальон на първа морска пехота; дата — 3-ти декември, 1970, Да Нанг, Виетнам.

[1] Пурпурно Сърце — медал, който се дава на всеки ранен по време на военна операция. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

Това бе съобщението, което се появи на следващия ден на първа страница в неделното издание на „Детройт Фрий Прес“

ЧЕТИРИМА ТУРИСТИ ЗАГИВАТ ПРИ ПОЖАР В ИЗРАЕЛСКИ ХОТЕЛ

Тел Авив, 20 март (АП)^[1]. В събота призори пожар опустоши осеметажен курортен хотел. Загинали са четирима туристи, а други 46 са били ранени; гостите са скачали от прозорците на горните етажи, за да избягат от пламъците. Сред американците няма жертви, но се съобщава за двама ранени, измежду които жена от Охайо, която скочила от четвъртия етаж.

Огънят е опустошил всичките 200 стаи на хотел „Парк“ в Натания, средиземноморски курортен град на около 20 мили северно от Тел Авив.

Представител на американското посолство заяви, че около 20 американци са се спасили от пожара, включително и групата от 17 туристи, пристигнали в Израел преди седмица от Кълъмбъс, щата Охайо.

Според съобщение на националното радио, малко преди това, управата на хотела обмисляла затварянето му, защото била заплашвана и изнудвана от гангстери, които не успели да я принудят да си плаща, за да покровителстват хотела.

След седемчасова борба пожарникарите угасиха пламъците.

На информационната страница на „Детройт Фрий Прес“ на голяма снимка на шест колони се виждаха няколко възрастни туристи, оцелели от пожара, които се бяха скупчили на улицата и бяха увидели около прегърбените си рамене одеяла. Извън групичката, малко на заден план (изглежда, човекът се е отдалечавал когато е била правена снимката) се виждаше мургав брадат мъж, гол до кръста, със светли панталони и бос. Той беше сниман точно в момента, когато бе погледнал през рамо с учудена физиономия и зяпнала уста.

Коментарът към снимката повтаряше повечето от фактите на първа страница, но цитираше и г-н Нейтан Файн, екскурзовода на групата от Кълъмбъс, който твърдеше: „Чудо е, че сме живи. Някакъв човек тичаше нагоре-надолу по коридорите, блъскаше по вратите и изкарваше хората, викайки им да си сложат мокри кърпи на главата и да го последват, да пълзят по коридора към външните стълби отзад. Трябва да е спасил живота поне на двайсет души. Казвам ви, късмет е, че ги имаше тези външни стълби, иначе никой нямаше да бъде тук сега.“

Не беше известно кой е бил човекът, тичал по коридорите и блъскал по вратите, за да изкара хората. Пред хотела в онази дъждовна съботна утрин, изглежда, никой не го е познавал и затова никой не знаеше къде се бе дянал.

[1] Асошиейтед Прес — една от най-крупните информационни агенции в САЩ, основана през 1848 г. ↑

ГЛАВА ВТОРА

За първи път Розен забеляза туристката в петък, в деня преди пожара. Видя я и си каза: „*Ето го Ню Йорк.*“

Добре изглеждаше — стегната четиридесетгодишна жена, която се владееше: стилна по скромен начин, прилежно сресана черна коса и слънчеви очила; бежова лятна рокля 42-а или 44-а мярка; скъпа плетена чантичка, праметната през рамото ѝ; нищо натруфено, без фотоапарат, без значка на ревера на роклята, на която да пише „*Целуни ме, аз съм еврейка*“. Докато я гледаше да се насочва към кафенето, на Розен му харесаха стройните ѝ крака, стегнатия задник и чувствените гърди.

В Натания главната улица идваше от Хайфа Роуд, пресичаше железопътни линии и минаваше през квартали, претрупани с магазини и офиси, преди да достигне до широка алея от храсти и разпръснати палми — мястото за разходки в Натания. По-нататък бяха пътят към плажа и морето. С лице към парка се издигаха хотели и еднообразни блокове. В приземния етаж на тези сгради имаше магазини, в които продаваха ориенталски килими и украшения за туристи, както и кафенета на открито с раирани сенници. Едно от кафенетата, от северната страна на парка, се наричаше „Акапулко“. Там Розен обикновено си пиеше сутрешното кафе с горещо мляко, там седеше, когато за първи път видя стегнатата туристка с нийоркски вид.

Видя я отново същата вечер в десет и четвърт в бежова пола-панталон, с червен арабски накит и червени обеци, които се полюшваха под грижливо сресалата черна коса. Представи си, че ще мирише на пудра за баня.

Тя се правеше, че е заинтригувана от нещата, които разглеждаше — надписите, менюто върху гипсовата стена на кафенето. В момента леко се усмихваше на начина, по който беше написано „Кървавата Мери“, „Манхатън“ и „Те“. Розен реши, че тя има нужда да разглежда нещо, защото беше стеснителна и чувстваше, че хората по масите я

оглеждат и оценяват на иврит и разни чужди езици. Жената се опитваше да изглежда приветлива, желаейки да се хареса на хората.

Розен никога не се притесняваше какво си мислят хората. Е, преди години, докато си изграждаше самочувствието, той си казваше „майната им“. Сега вече изобщо не мислеше какво си мислеха те. Чувстваше се добре и изглеждаше добре, един нов човек с лице с бронзов загар, с голяма брада, прошарена от сребристи нишки. Косата — малко пооредяла на темето, но по начина, по който я сресваше настрани и къдрейки се над ушите му, темето не се виждаше. Вече не носеше костюми. Отворена тъмносиня трикотажна риза, за да се виждат светлосивите мъниста и космите по гърдите му. Тайната беше в контраста — изтърганото избеляло спортно яке с къси ръкави и златният часовник за хиляда и петстотин долара. Вид на човек, който не си седи къщи. Загорели от слънцето ръце. Автентична небрежност. Панталони в цвят екрю на райета — седемдесет и пет долара в Щатите — и израелски сандали за десет долара (имаше и други комбинации; петнадесетдоларови дънки „Ливайс“ и двестадоларови швейцарски ботуши; кашмирено яке и френски джинси). Но никакви официални и дори спортни костюми, никакви съответстващи облекла.

Той чувстваше, че изглежда много добре, отслабнат до шейсет и осем килограма вместо седемдесет и седемте, които бе мъкнал цели двайсет години. Също така бе станал сто седемдесет и четири сантиметра на височина от сто седемдесет и шестте, колкото беше, когато се уволни от армията, но това не го притесняваше. Той все още се мислеше за сто седемдесет и шест сантиметра висок и се опитваше да запомни да не се прегърбва и да не си отпуска корема.

Можеше да седи стегнато и същевременно да се излегне на стола, да се отпусне — един спокоен човек, който знае къде е; палецът, пъхнат в джоба на панталоните, и тънка като молив цигара, марка „Даниман“ между пръстите на ръката му, положена върху металната масичка. Палецът остава в джоба; щеше да използва ръката с цигарата, за да вдигне чашката с турско кафе.

Розен се чувстваше добре във всякаква среда. Само няколко дни на ново място, като Наталия например, и той беше като у дома си — никога не можеше да бъде взет за турист. След три години в Израел — навършваха се следващата седмица — чувстваше, че може да мине дори за *сабра*^[1]. Розен беше прехвърлил четирийсет и деветте, но през

последната година и половина все казваше, че е на четирийсет и девет. Понякога беше и по-млад. За стегнатата туристка, ако станеше въпрос за възрастта, сигурно щеше да бъде на около четирийсет и шест.

Той не промени положението си, а само вдигна поглед към нея и рече:

— Знаете ли, че ако поседите достатъчно дълго в кафене „Акапулко“ в Наталия, ще минат всички, които познавате. Какво ще кажете за чаша кафе?

Усмивката ѝ беше естествена и тя изглеждаше облекчена, спасена, въпреки че се огледа, преди да седне на стола, който Розен ѝ предложи.

— Среща ли имате?

— Не. Аз само... разхождах се...

Тя пак се усмихна, поглеждайки към витрината на кафенето.

— Чудех се, според вас защо това място се нарича „Акапулко“? Не мога да си го обясня.

— Собственикът — каза Розен — е имигрант, мексикански еврей. Дошъл е от Мексико.

Много вероятно беше и да е така.

— Интересно. Никак не напомня за Мексико.

Тя се наведе над масата, сплела ръце. Хубави пръстени, единият с диамант, нямаше венчална халка.

— Май четох някъде, че осемдесет и две различни националности са представени в Израел. Хора, които са дошли, за да живеят тук.

— Осемдесет и три — каза Розен — според последните данни.

— Наистина ли? — попита тя доверчиво. — А вие? Искам да кажа, вие израелец ли сте?

— Тук живея. По-скоро в Ерусалим, където прекарвам около осем месеца.

— Умирам си да видя и Ерусалим.

— Искам да кажа осем месеца в годината. Отскачам за малко и горе, на Голан, в планините. През зимата обикновено слизам за два месеца в Ейлат^[2].

Докато говореше, чувствайки, че тя го гледа, Розен внимателно обърна кафеената чаша върху чинийката.

— В Ерусалим става много студено, затова отивам в Ейлат на Червено море — малко подводно плуване около Шарм ел Шейх^[3].

Имената звучаха добре и излизаха с лекота от устата му.

— Били ли сте някога в Синай^[4]?

— Ние пристигнахме едва онзи ден. Бяхме в Тел Авив, в Яфа...

— И днес ви е почивен ден, така ли?

— Повечето хора в групата са малко по-възрастни. Така че, може да се каже, те определят темпото.

Розен взе чашата и погледна вътре; тя изглеждаше бяла и крехка в загорялата му ръка. Каза малко изненадано:

— Вие сте с група?

— Да. От Кълъмбъс, щата Охайо. Но какво правите?

— Да не сте от Хадаса лейдис^[5]?

— Не...

— Тогава от Юнайтед джудиш апел^[6]?

— Не, група от храма на Б'ней Цион^[7].

— Но съпругът ви не е с вас?

— Какво правите? Кажете ми.

— Гледам ви на кафе.

Той ѝ показа формите, които се бяха образували от влажната кафеникава утайка на турското кафе, стекла се по вътрешността на чашата, докато беше обърната. Главите им се бяха доближили. Розен долови лек аромат на парфюм, наред с този на пудрата за баня. Вдигна очи. Много хубава кожа, гладка. Даже и пори не се виждаха.

— Хм — рече Розен, поглеждайки пак надолу, — значи сте с група?

— Защо, какво виждате?

— В шоубизнеса ли сте? Може би актриса или фотомодел?

— Боже мой, не. Работя в медицинска лаборатория.

— Вие сте медицинска сестра?

— Бях, преди да се омъжа.

— Виждате ли, ето тук, прилича на статуя. Като Венера, само ръцете липсват. Това сте вие.

— Така ли?

— Все едно че позирате или сте сама на някаква сцена.

— Имам две дъщери тийнейджърки вкъщи и ще ви кажа, че изобщо не се чувствам сама.

— Но нямате мъж?
— Разведохме се.
— Преди колко време?

Тя се поколеба:

— Има три години.

Следващият въпрос, който се стрелна в главата на Розен — „Ходите ли по мъже?“ — си остана там.

— Виждам екскурзията, ето всичките тези тънки линии тук, но не ви виждам с група. Виждам ви малко като самотник.

— След като това е вашата чаша — каза турист-ката, поглеждайки го, — не би ли трябвало това да е и вашата съдба?

Розен се ухили:

— Мислех, че няма да забележите.

— Така че не аз съм самотникът, а вие. Права ли съм?

— Ами, в някои отношения, може би. Но аз съм много общителен и лесно се погаждам с хората.

Той се усмихна и ѝ предложи загорялата си ръка:

— Приятно ми е, Ал Розен.

А примамливо ухаещата разведена жена, пристигнала от Кълъмбъс, щата Охайо, на екскурзия с възрастни хора, се казваше Еди Бродер; беше дошла в Израел за двайсет и два дена, първата ѝ почивка от три години насам. Интересуваше я повече днешният живот на страната, отколкото старите камъни, останали от библейските времена, въпреки „че си умира да види Ерусалим“.

Розен наистина ли живееше тук?

Да, повечето време.

Трябва да е много вълнуващо да бъдеш тук, когато се случват такива неща. Трябва да е възхитително.

— Затова и останах — каза Розен.

Това беше нещо, което тя вече усещаше, жизнеността на хората, целта им.

Наистина е нещо, каза си Розен, като си мислеше, че тя непременно трябваше да ги види, например докато се качваха в автобуса на булевард Дизенгоф^[8].

— Като се има предвид, че всичко е постигнато само от 48-а година насам, *фантастично* е.

— Невероятно — рече Розен. — Може би ще пиете един коктейл?

Еди Бродер се надяваше, че не говори като туристка. Но си беше такава и нищо не можеше да се промени. Чувстваше се като туристка, а ѝ се щеше да се слее с всичко това, да бъде свидетелка на сбъдването на един хилядолетен сън в светлината на еврейската история. И така нататък, няколко минути Еди Бродер от Кълъмбъс изповядваше онова, което чувстваше в Израел през последните няколко дни.

Розен не беше сигурен, че следи напълно думите ѝ. Но кимаше, слушаше я с внимание и се правеше, че споделя ентузиазма ѝ.

Тя вече малко съжаляваше, че е обвързана с групата след като имаше *толкова* много да се види.

Розен разбираше това много добре. Изпъна се на стола си в очакване.

Искаше и се да види как живеят хората и да научи какво *мислят*. Може би дори да прекара няколко дни и кибуц, ако е възможно. Да поговори с *истинските* хора.

— Какво ще кажете за по едно питие? — попита Розен. — Може би чаша вино?

— Израелско вино?

— Разбира се — цигарата му подскочи по посока на собственика или управителя на кафенето. — „Гренаш розе“ от Кармел.^[9] Изстудено и хубаво, нали?

Управителят дойде при тях. — Какао ще обичате, розе ли?

— „Авдат Кармел“^[10] — каза Розен и обясни на туристката — израелско вино.

— Да, разбира се. С две чаши ли?

— Две — рече Розен и се усмихна. Ето, беше търпелив и се спогаждаше с хората.

Еди Бродер отново се наведе към него през масата, сплела ръце.

— Говорите ли иврит?

— Ами, малко. Всъщност, ако карате кола, нужна ви е само една дума — „*мешуга*“.

— „Мешуга“ ли?

— Да. Означава „идиот“. Така подвикват на другите шофьори — каза той и се усмихна, за да ѝ покаже, че се шегува. — Ако си

мислите, че че са смели хора, почакайте, докато се озовете точно срещу тях.

— Е, аз няма да се притеснявам за това — каза Еди почти е въздишка, — ще бъда в големия червен автобус на групата.

— Предполагам, че е удобен — рече Розен, — но е малко бавен, нали? Искам да кажа, доста е чакането, когато си с група.

— На по-възрастните им е необходима цяла вечност, за да се качат в автобуса. Но иначе са мили хорица и аз ги обичам.

— А ако някой се подхлъзне, падне и си счупи крака, получава се допълнително забавяне — продължи Розен. Той се отпусна на твърдия стол, настанявайки се по-удобно. — Мисля, че най-добрият начин да се разгледа Израел е да си в мерцедес с климатична инсталация. Започваш от север, от Галилея. Там горе има един малък град, наречен Сефад, построен е върху скала и в него живее голяма колония от художници. А наблизо, в Саса, има кибуц. Слизаш към Тиберия^[11], към брега на Галилейско море. Посещаващ Йерихо^[12] на брега на Мъртво море, най-древния град в света. Хеброн^[13] пък е градът на патриарсите, там е заробен Авраам. Може би и Рамала^[14]?

— Звучи очарователно — слушаше го тя с цялото си внимание.

— И така, прекарвате една седмица в Ерусалим, след това отивате през Негев^[15] до Червено море, следвате синайския бряг до един оазис, намиращ се в най-южната точка на Шарм ел Шейх — ето че пак с лекота успя да произнесе името. Замълча за миг, после я погледна и тихо рече:

— Разрешете ми да бъда вашият екскурзовод.

Тя се поколеба, защото беше уверена, че Розен не се шегува.

— Сериозно ли говорите?

— Тъхъ.

— Но сигурно сте зает, имате си работа? — попита Еди, като го гледаше.

— Нищо, което да не мога да, отложам.

Той се надяваше, че тя няма да се изсмее и да каже нещо глупаво, като например, че едва се познават.

Не го каза. Всъщност нищо не каза, а продължи да го гледа.

Розен реши да настъпи:

— Имам една идея. Аз съм в хотел „Фор сийзънс“. Защо не вземем виното и да отидем да седнем при басейна, да се махнем от

тази търговска атмосфера?

— Аз пък съм в хотел „Парк“ — отвърна тя след кратка пауза. —
Защо вместо това не отидем в моята стая?

— Ами... — рече Розен, изпъвайки се в стола.

— Искам да кажа, че не ставаме по-млади — добави тя.

В стая 507 на хотел „Парк“ в два и двадесет сутринта Розен рече:

— Ще ти доверя нещо. Вече нищо не ме учудва. Знаеш ли защо?
Защото никога не се разочаровам, независимо какво се е случило.

— Значи не беше учуден?

Питаше го приглушен глас, идващ от леглото. Розен стоеше до
нощното шкафче само по бели наполеонки и търсеше цигара на
светлината на лампата.

— Не, изобщо не бях учуден.

— А аз бях — рече Еди, — като се слушах какво приказвам.
Никога преди не съм правила така. Но предчувствах, че и без това ще
се случи. Сигурна бях, защото се усещах добре с теб. Така че,
помислих си, защо да скромнича, все едно да не се целуваш на първата
си среща.

Розен пребъркваше джобовете на якето си. Паспорт, слънчеви
очила, запалка за еднократна употреба, но цигари нямаше.

— Слушай, мисля, че беше страхотно, с изключение на
последната част: „не ставаме по-млади“. Не се подценявай така.

— Гледам фактите — отвърна Еди.

— Добре, но не използвай фактите, за да се подценяваш. Всички
имаме по един рожден ден веднъж в годината. Хубаво — продължи
той, — аз съм на четирийсет и пет и не мога с нищо да го променя, но
какво от това? Защо пък да искам? — Поколеба се. — Имам една нова
теория и не знам защо, удивително, никога не ми е хрумвала преди.
Искаш ли да я чуеш?

— Разбира се.

— Вярваш ли в Бога?

Тя се замисли за момент:

— Мисля, че да.

— Теорията се отнася до Божията воля — каза Розен, — или
веднага ще разбереш за какво става въпрос, или изобщо няма да

разбереш.

Еди се облегна на лакът, за да го разгледа както е по наполеонки.

— Ти религиозен ли си?

— Не, никога не съм бил това, което наричат религиозен.

— Но си ходил в храма от време на време, правили са ти Бар Мицва^[16]?

— Не, всъщност никога не съм бил. Виж, когато си живял в Ерусалим три години, където в стария град еврейската, християнската и мюсюлманската религия са се събрали заедно, при всичките тези свети места и сред цялото това обкръжение, предназначено за преклонение пред Бога — може и по мен да се е закачило нещо. Започнах да си мисля за Бог и какво може да направи той за мен. После започнах да си мисля за Божията воля и как хората я тълкуват. Ако някой умре, това е по Божия воля. Ако някой фалира — пак по Божия воля. Ако откриеш, че имаш рак или склероза — разбираш ли какво искам да кажа?

— Разбирам — отвърна Еди, — би трябвало да помага тези неща да се понесат по-леко, когато се случат.

Сега Розен можеше да мине към същността.

— Добре, но когато някой направи сделка за един милион долара, никой не казва, че е било по Божията воля. Волята му е винаги за нещо *лошо*. Така че реших, я почакай малко, защо да не може хубавите неща, които се случват, също да са по Божията воля. Например да изкарваш по двеста хиляди долара годишно, без да им плащаш данъците. Да, или пък да извадиш късмет с изискани жени, които те ценят и си умират от удоволствие и знаят, че после няма да приказваш наляво-надясно или да клюкарстваш за тях из Кълъмбъс. Или пък ти и аз да се срещнем — той се поспря, загледан през отворения балкон. — Утре вечер ще се разхождаме около стената на Стария град, покрай арменския квартал и над покривите ще видим кубето на джамията, окъпано в лунна светлина. — Извърна се към нея. — Не, не бях учуден, и то не защото съм те преценявал по някакъв начин, а както ти си знаела, че ще се случи, така и аз знаех и го приех като Божия воля. — Розен вдигна панталоните си от стола и претърси джобовете им. — Мислех, че съм си взел цигари.

— Не знам дали мога да приема това — рече Еди — да въвличаш Бог. Не мога да кажа, че тогава съм си мислела за Бог.

— Не е било нужно. Виж сега какво правиш: насочваш се в посоката, в която искаш да тръгнеш или от която искаш да получиш онова, което искаш. Не манипулираш, нито пък заставяш хората да правят каквото и да било. С други думи, трябва да си честен към самия себе си. Не си тръгнал да мамиш никого; просто оставяш нещата да се случат и не се притесняваш. В това е ключът — да не се притесняваш. Те или ще се случат, или няма.

— А когато се случи нещо лошо? — попита Еди.

— Какво значи лошо? След една седмица ще разказваш това на някого и ще се смееш.

— Ами ако например откриеш, че имаш рак?

— Тогава си преобан — заяви Розен. — Не, шегувам се. Нищо не можеш да направиш, нали така? В такъв случай защо да се бориш? В това е тайната. Приемай онова, което се случва, и не се притеснявай за нещо, което знаеш, че не можеш да промениш.

— Толкова ли е просто? — Еди се отпусна на възглавницата. — А може и така да е за някои хора.

— За всеки е така — каза Розен. — Слушай, ти не си ме познавала преди. Аз се научих да бъда търпелив. Почти спрях цигарите. Всъщност, изглежда, че напълно съм ги спрял. Не съм пушил вече почти година. А сега ти и аз се срещнахме и ще си прекараме чудесно... Ти не пушиш, нали?

— Отказах ги преди две години.

— Случайно да ти се намира някоя смачкана кутия на дъното на чантичката?

Розен влезе в тоалетната, за да се изпикае, и затвори вратата след себе си.

Вече ставаше по-лесно да обясни революционната си теория за Божията воля. Преди няколко месеца, когато за първи път я каза, не беше толкова ясна и неоспорима. Например когато я разказа на дамата от „Хилтън“ в Ерусалим, в просторния дневен бар. Бяха заедно от два дена. Тя рече: „Боже мой, опасявах се, че си гангстер, а ти се оказва някакъв религиозен чудак“. Тогава той си помисли: „Никога не философствай с туристки“. След това доразви тази мисъл: „или поне с туристки от «Хилтън». И не прекалявай с философията с никоя от тях“.

Еди имаше вид на доволна жена. Защо да я обърква. Лежеше си в леглото, голите ѝ рамене и ръцете ѝ се подаваха изпод чаршафа, гледаше как, излизайки от тоалетната, той се гмурна в светлото петно на лампата.

— Пуши ли вътре?

— Не, казах ти, че нямам цигари.

Той пак погледна към ниските нощни шкафчета, хвърли едно око към отражението си в огледалото-относително стегнато за неговата възраст, което контрастираше с белите му наполеонки.

— Струва ми се, че подуших цигарен дим — настоя Еди, — но може би само си въобразявам... Има ли още вино?

— Свърши — Розен се върна при нея и тя отмести бедрото си, за да му направи място да седне — Може да се обадим на „обслужване по стаите“.

— Мисля, че е доста късно.

— Страхуваш се сервитьорът да не те види с мен, така ли? Виж какво, те са се нагледали на всичко. Не можеш да смаеш сервитьор от „обслужване по стаите“.

— Наистина смятам, че е много късно.

— Мога да купя отнякъде едно шише — той докосна лицето ѝ, оставяйки ръката му да се плъзне по голото ѝ рамо.

— Не е ли вече затворено навсякъде?

— Ако искаш още вино, ще ти намеря — заяви Розен, въпреки че си нямаше представа откъде.

— Нужно ли ни е?

— Не, не ни е нужно — промълви той, като я галеше.

Тя изглеждаше с десет години по-млада в леглото при светлината на лампата, която се намираще в другия край на стаята. Гърдите ѝ бяха хубави, съвсем леко отпуснати. Там, под чаршафа, бяха стегнатите ѝ бедра, кожата не бе се отпуснала, нямаше трапчинки и нямаше изгледи да се появят през следващите десет дни.

Еди подуши въздуха:

— Пак ми мирише на нещо.

— Не е от мен — каза Розен, — трябва да е от някой друг.

— Не, нещо като пушек е. Не го ли усещаш? Розен също подуши въздуха. Стана от леглото и прекоси стаята. Спря се.

— Да, май нещо гори — мина бързо през малкия коридор и отвори вратата. — Господи! — Той затръшна вратата, кашляйки, задушаван от дима, който нахлу откъм коридора на петия етаж. — Боже мой, хотелът гори!

Той продължаваше да кашля, после видя Еди Бродер, която бе изскочила от леглото и гола, с ужасена физиономия, бе започнала да пищи.

[1] Сабра — евреин, роден в Израел (Палестина) от бодливия плод сабра, подобен на кактус. ↑

[2] Ейлат — пристанище на Червено море на залива Акаба. ↑

[3] Шарм ел Шейх — проток между Египет и Саудитска Арабия, блокиран от Египет през 1967 г. и станал повод за т.н. „шест-дневна война“ между Египет и Израел. ↑

[4] Синай — пустиня между Израел и Египет. ↑

[5] Хадаса лейдис — самарянска милосърдна организация. ↑

[6] Юнайтед джудиш апел — Обединен еврейски апел. ↑

[7] Б'ней Цион — международни ционистки организации. ↑

[8] Дизенгоф — най-големият булевард в центъра на Тел Авив. ↑

[9] Кармел — планина и планинска област в Израел, където се произвеждат сортове вина, един от които в случая се споменава. ↑

[10] „Авдат Кармел“ — фирма за вина, а Авдат е древно селище в Израел. ↑

[11] Тиберия (Тверия) — град на брега на едноименно езеро. ↑

[12] Йерихо — съвременната транскрипция на известния от Библията град Йерихон. ↑

[13] Хеброн — арабски град на юг от Ерусалим. ↑

[14] Рамала — арабски град в Израел. ↑

[15] Негев — пустинна област в Израел. ↑

[16] Бар Мицва — религиозно пълнолетие на момчетата при израилтяните. (13 г.) ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Вторник, десет и четирийсет сутринта. Розен беше единственият клиент в кафенето „Акапулко“. Седеше с чаша кафе и кутия цигари на една от редицата маси, непосредствено до улицата, в края на сянката, хвърляна от сенника. От другата страна на площада, над палмите и храстите, слънцето издайнически открояваше овехтялата фасада на хотел „Голдар“. Някои от гостите на хотел „Парк“ бяха преместени там. Други бяха настанени в „Цар Соломон“. Господин Файн беше преместил Еди Бродер и другите от групата от Кълъмбъс в хотел „Пал“ в Тел Авив, за да бъдели близо до американското посолство и до аташето, което се грижи за правните проблеми на американските граждани.

Нещата се усложняваха. Защо трябваше да отива в Тел Авив? Можеше да се пренесе при него във „Фор сийзънс“, но Еди реши, че трябва да остане с групата, докато се разбере какво ще правят, за да бъде сигурна, че ще ѝ се осигури полет до вкъщи, ако решат да си заминат, и т.н. Чудесно, бе казал Розен, само дето господин Файн говореше единствено за това, че ще съдят хотела. Тя обеща, че ще се върне във вторник след обяд, готова за суперобиколката на Ал Розен с мерцедес из Израел.

При нормални обстоятелства новият Розен щеше да приеме всичко това спокойно. Ако тя се върнеше, добре. Ако не се върнеше, пак добре. Но имаше един проблем. Спортното му яке с къси ръкави и с паспорта и слънчевите очила, които му бяха препоръчали да носи, се намираще у Еди. Горе в 507-а стая, преди да вземе мокри кърпи, той натъпка ризата и якето си в нейния куфар, върху дрехите ѝ, и го хвърли на тротоара през балкона на петия етаж. Тя загуби само няколко тоалетни принадлежности и кутията си с гримове. Той загуби сандалите си.

Трябваше вчера да отиде до Тел Авив и да си вземе паспорта и останалите неща.

Оттам идваха и повечето коли с туристи от Тел Авив. Колите минаваха край кафенето, правеха кръгче около парка, после завиваха на север по пътя за плажа и минаваха покрай опустошения от огъня хотел. Всеки зяпаше нагоре към балконите, приличащи на пчелни килийки, и към местата, където мазилката беше опушена. Събота, Шабат^[1], беше празничен ден и колите обикновено се скупчваха нагъсто из целия площад, пристигаха и заминаваха.

Тази сутрин, мислеше си той, колите, идващи от улицата край парка, са доста по-малко. Нямаше и паркирани на тротоара пред кафенето. Така че на Розен му се откриваше чиста гледка към площада.

В неделя беше прочел описанието на пожара във вестник „Джерусалем пост“^[2] и беше прегледал еврейските всекидневници „Маарив“^[3] и „Аарец“^[4] за снимки. И в трите вестника имаше снимки на пожарникари, потушаващи огъня, и на хотела „преди“ и „след“. Но никакви снимки на спасени туристи или някоя, на която да се виждаше Розен, сновящ напред-назад, гол до кръста. Значи нямаше защо да се притеснява, че може да е станал известен.

Но той все още беше напрегнат, разяждан от старо безпокойство и не преставаше да пуши — трети пакет от събота насам. Да се махне нанякъде, заедно с Еди не беше лошо като идея.

Той видя бялата кола да минава, движейки се към плажа. Караше я арабин? Възможно беше, но не и нещо, което се случваше всеки ден. Арабите обикновено ходеха по улиците, разни старци с шалове на главата, наречени кафийе^[5] и с изпоцапани стари дрехи, вехти сака, които никога не са били почиствани. Този в колата носеше традиционното кафийе — бяло на черни черти, които придаваха на плата сивкав цвят, а двойна черна лента го придържаше към главата.

Бялата кола зави наляво и пое по колелото около парка към отсрещната му страна, може би шофьорът търсеше нещо или пък не знаеше накъде да кара. Розен вече можеше да види предницата под ъгъл, типичната за БМВ-то решетка БМВ, и то най-скъпият модел, които струваше в Израел приблизително 30 000 долара, а може би и повече. Арабин, който кара скъп немски автомобил тук, в Натания, един скъп курортен град!

Розен запали цигара, като държеше БМВ-то под око, очаквайки го да дойде към онази част на колелото, където се намираще той. Когато минеше покрай него, щеше да се опита да разгледа арабина. Не

беше нащрек, беше само любопитен; пък и нямаше какво друго да прави. Той чу как БМВ-то от другата страна на парка набира скорост.

Сигурно щеше да продължи и да се гмурне в главната улица, оставяйки плажа зад себе си.

Но то не продължи. Зададе се към неговата част от колелото. На втора скорост. Розен чу воя на двигателя. Чу и свистенето на гумите, БМВ-то идваше по колелото право към кафенето. Розен се беше вторачил в широкото предно стъкло и в решетката, като си мислеше, че е крайно време арабинът да спре, но в същото време разбра, че тъмнокожият човек, впил поглед право в него през предното стъкло изпод кафийето, няма намерение да завива. Розен бутна масата и излетя от стола си. Зърна собственика вътре в кафенето и израза на лицето му, но нямаше време да се оглежда. Вече беше достигнал пътеката между масичките и кафенето, когато БМВ-то скочи на тротоара, помете първата редица маси, продължи навътре, помитайки и част от втората редица, преди колата да спре и тъмнокожият човек с кафийето да излезе, закривайки долната част на лицето си с шала; той измъкна голям военен револвер „Уебли“ изпод сакото си, насочи го и се прицели в Розен, който вече беше вътре, докато собственикът в това време се бе хвърлил по очи на пода, покрит с линолеум. Арабинът, се затича към задната част на заведението между бара и редицата маси и стреля с тежкия си пистолет. Стреля още веднъж. Придържайки го с лявата си ръка, той бързо стреля още три пъти, преди Розен да успее да се измъкне през една задна врата и да я затръшне след себе си.

В кънтящата тишина мъжът, с праметнатия през лицето арабски шал, за момент остана втренчен в кафенето, може би търсеше някакво решение. После погледна надолу към собственика, който лежеше на пода с лице, скрито в шепи. Мъжът с арабския шал хвърли поглед към тротоара по посока на магазините, където продаваха ориенталски килими и украшения; там тротоарът минаваше под свода на улична арка, а под нея сега се бяха насъбрали хора и зяпаха към кафенето. Той влезе в БМВ-то и се измъкна от заведението, повличайки един стол, който се беше закачил за предната броня; удари рязко спирачка, натроши стола, след което се стрелна бързо напред с ревящ двигател, взе завоя към източната търговска улица и изчезна.

Собственикът на „Акапулко“ се попривдигна на ръце и колене, погледна към улицата, после се изправи на крака и отиде към телефона

зад бара. Не — спомни си той за клиента — първо да види какво става с него; забърза към задната част на кафенето и отвори вратата с надпис „тоалетна“.

Розен се беше сврял в тясното помещение с гръб към стената. Чуваше се шум от течаща вода, казанчето беше развалено.

— Отиде си — каза собственикът.

Розен го изгледа с толкова странен поглед, че собственикът, изплашен и объркан, не разбра дали го беше чул.

— Онзи човек, арабинът, си отиде.

Искаше му се да каже на Розен още нещо и да го пита за някои работи, но думите му идваха само на иврит. Накрая рече:

— Защо той искаше да направи това? Арабинът. Да те убие.

— Той не беше арабин — отвърна Розен.

Собственикът се опита да поговори с него и да го накара да остане, докато извика полицията. Но това беше всичко, което Розен каза преди да излезе:

— Той не беше арабин.

Еди Бродер, с ризата и якето на Розен в големия си куфар и с паспорта му в чантичката си — толкова възбудена и нетърпелива, че едва се удържаше на едно място — взе такси от Тел Авив обратно до Натания и плати за пътя сто и двайсет израелски лири, почти двайсет долара.

Заслужаваше си, за да пристигне във „Фор сийзънс“ малко след един часа, навреме, за да обядва с новия си приятел. Боже, гореше от нетърпение все едно, че беше на двайсет години, но и се тревожеше. Дъщерите ѝ нямаше да одобрят. Те нямаше да разберат как една майка може да има такива чувства. По щяха да го харесат. Той беше нежен, мил, забавен. Не беше толкова търпелив, за какъвто се мислеше. Усмихна се, като си го представи по наполеонки, как търсеше цигари и гълташе корема си, поглеждайки се в огледалото. (Беше ѝ казал, че е на четирийсет и пет, докато според паспорта му беше на петдесет.) Прояви обаче голямо хладнокръвие, когато цялата сграда бе обгърната в пламъци, знаеше точно какво да прави и успокояваше всички, докато ги водеше през дима. Чудесен беше. Може би дори съвършен. Но тя нямаше да гледа много напред и да започва да си фантазира за

бъдещето. Не, както би казал Ал Розен, отпусни се и остави животът да си тече.

Портиерът я попита дали ще отседне. Тя му каза само да остави куфарите някъде, защото засега не знае и се отправи към вътрешния телефон да се обади в стаята на Розен. Никой не отговаряше.

Бързо отиде до ъгъла на фоайето, откъдето се виждаше басейнът. Нямаше го и там. Не беше и в бара, нито пък в ресторанта зад бара.

Тя попита на рецепцията дали г-н Розен не е оставил съобщение за г-жа Бродер.

Администраторът каза:

— Г-н Розен ли?... — и докато се обръщаше към клетките с номерата на стаите, някаква израелка, в която Еди разпозна екскурзоводката на „Егед Турс“, застана на рецепцията и избърбори нещо на иврит. Мъжът се спря, за да отговори. Екскурзоводката го подхвана и го засипа като картечница с думи на иврит, изричани на висок глас. Когато мъжът се извърна, Еди отново попита:

— Г-н Розен? Оставил ли е съобщение?...

Мъжът отиде до гишето на касиера, върна се с някакъв лист хартия и заговори на екскурзоводката, която вече беше бясна и започна почти да вика на равнодушния администратор.

— Г-н Розен? — потрети Еди, овладявайки се с усилие. — Искам да знам, дали е оставил съобщение за мене, за г-жа Бродер.

Мъжът я изгледа за момент с безизразно лице:

— Г-н Розен? А, да, г-н Розен — каза той. — Изнесе се. Мисля, че беше преди около час.

[1] Шабат — свещеният съботен ден за евреите, в който според религия е забранено да се работи, да се ползва електричество, телефон, транспорт и др. ↑

[2] „Джерусалем пост“ — израелски всекидневник, излизащ на английски език. ↑

[3] „Маарив“ — левоцентриски израелски всекидневник. ↑

[4] „Аарец“ — израелски информационен всекидневник с голям тираж. ↑

[5] Кафийе — копринен плат за покриване на глава, превързан с шнур. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Мел Банди каза на красивата израелка с дънки и блуза, под която не личеше да има сутиен:

— Всъщност, самолетът пристигна десет минути по-рано на Бен Гурион. И какво правят, свалят те от Боинг 707, натъпкват те в някакъв автобус заедно с всички останали, където седиш и чакаш *петнайсет* минути, за да си наваксат. Как позна, че аз съм г-н Банди?

— Попитах стюардесата — рече момичето. — Тя ви посочи.

— Ти си Аталия, нали?

— Да, или Тали, както ми казват — усмихна се тя. Имаше хубава усмивка, хубави очи и лунички. — Пишихме си от време на време, а ето че сега се срещаме.

— Имаш хубав акцент — заяви Мел Банди. — Хубава си. — Той надзърташе в деколтето на блузата. Вътре нямаше много, но беше изящно.

Момичето беше двайсет и една годишно, наскоро уволнило се от израелската армия, много умно, но с невинен вид, говореше арабски, а също иврит и английски. Не приличаше на еврейка.

Младежът с нея също не приличаше на евреин. Изглеждаше като арабин, или поне отговаряше на представата на Мел Банди за млад арабин, с мустачките и буйната му къдрава коса. В останалото — дънките, чиито краища се влачеха по земята, и разкопчаното яке от изкуствена материя, нямаше нищо особено. Казваше се Мати Харари и беше от Йемен; можело да му се вярва. Но Мел беше срещал доста подобни физиономии в детройтските съдебни архиви. Бял или тъмен, щом е йеменец, всичките си приличаха и все бяха обвинени в някакво джебчийство.

Мел носеше куфарче от крокодилска кожа. Посочи към багажа си с червени и зелени етикети по него, който тъкмо пристигаше в чакалнята по конвейерната лента. Слабичкият йеменец взе двете чанти, като разгони на иврит носачите, а Тали се усмихна и каза нещо на двамата израелски митничари, които ги пуснаха да минат. Това беше

всичко. Мел се учуди. Навън, докато чакаше пред летището Мати Харари да докара колата, той каза:

— Мислех, че тук има силна охрана.

— Знаят, че преди да пристигнете са ви проверили, в Ню Йорк или в Атина. — Тали сви рамене. — Нали разбирате, ще го направят само, ако им се сторите подозрителен.

— Доста е горещо тук.

— Да, приятно е, нали?

Мел се потеше в летния си сив костюм. Следващите няколко дни щеше да внимава с алкохола и с този кашер^[1] с кисел крем — и без това не му харесваше, така че може и да успее да свали около пет килограма. Проклетата риза, беше залепнала за тялото му — той разхлаби сребристосивата си вратовръзка и разкопча яката. И тези гадни панталони, толкова бяха тесни. Даде на Тали куфарчето си, свали сакото и като го държеще пред себе си, оправя панталоните си. Искаше му се да свали някъде към дванайсет килограма. Не беше и помислял, че ще е такава жега. По дяволите, когато напусна Детройт там валеше сняг.

Колата беше сив мерцедес. Тали настоя господин Банди да седне отпред, за да може да вижда по-добре, но Мел определи местата: той и Тали ще седнат отзад. Така щеше да вижда всичко, което искаше, момичето щеше да е до него, а и щяха да могат да си поговорят, без другият да ги чува. Но почака с разговора, докато не излязоха от летището и не поеха към Тел Авив през голите поля.

— Чувала ли си се с него, откакто говорихме по телефона?

— Не, не се обади нито снощи, нито тази сутрин — рече момичето. — Не знам къде може да е.

Мел Банди я погледна — изглеждаше наистина загрижена — и се запита, дали не е влюбена в Розен. Защо пък не? Тя работеше за него. Вероятно печелеше повече от която и да е секретарка в Израел. Ако наистина беше само секретарка.

— Не можеш ли да му се обадиш?

— Опитах на три места, нямаше го.

— Той знае ли кога трябва да си вземе парите?

— Да, разбира се. Утре, на двацет и шести март. Винаги ги е получавал на двацет и шести март и на двацет и шести септември.

— Кога го видя за последен път?

— Беше... преди седмица, в Натания. Искаше да изпрати някои писма.

— В Натания? Какво е търсил там?

— Не знам. Може да е искал да поплува в морето.

— Или да хване някое гадже. В онзи хотел ли беше отседнал?

— Не, в друг, не знам защо е бил в хотела, който изгоря — отвърна Тали. Представи си сградата в пламъци и изскачащите от дима хора. — Донесохте ли вестника със снимката?

Мел вдигна куфарчето от пода върху коленете си, отвори го и подаде на Тали една папка.

— Нашият герой — рече Мел — виж дали ще го познаеш.

Тя извади от папката вестникарски изрезки, прегледа статията от първа страница на „Детройт Фрий Прес“, прехвърли другите и се загледа в снимката от информационната страница, във фигурите, загърнати в одеяла, и в голия до кръста брадат мъж със светли панталони.

— Да, тук прилича на израелец — каза Тали, — но за мен няма съмнение, че е г-н Розен. Тази снимка не се е появявала в тукашните вестници.

— Комуникации — отвърна Мел Банди, — имате я във в-к „Таймс“, в „Чикаго трибюн“, в детройтските вестници, може и останалите вестници да са я публикували. Розен се излага на показ, а даже не го знае.

— Той от Натания ли ви се обади?

— Мисля, че така спомена. Но беше — как да кажа — разтревожен, паникьосан. Изплашен до смърт. Виждаш ли, аз вече имах резервация. Казах му да почака и да ми се обади в сряда, късно следобед в хотел „Пал“ в Тел Авив, за да оправим нещата.

— Значи и без това щяхте да идвате?

— Миналия месец му съобщих, че ще дойда по някое време през март.

— Не знаех — рече момичето.

Тя си бе помислила, че г-н Банди, адвокатът на г-н Розен пристига тук, защото някой се бе опитал да убие г-н Розен. Друга причина за идването му досега не й бе известна. Но не искаше да го пита. Той изглеждаше изморен и омаломощен от жегата, даже при климатичната инсталация в колата.

— Във вестниците нищо не пишеше за човек, който да е стрелял по някого — каза Тали. — Ходих в Натания, но не открих в кое кафене се е случило. Разбрах само, че е напуснал хотела.

Когато стигнаха до кръстовището с магистралата, те поеа по едно платно, което завиваше пряко към Тел Авив, минаха край зелен пътепоказател със стрелки и имена на градове, написани на иврит и на английски — *Петб Тиквб, Рамала, Тел Авив* и край редица войници, които чакаха на стоп; момичета с къси военни униформени поли и млади мъже с бръснати глави, някои въоръжени с автомати.

— Колко път има? — попита Мел.

Тали го погледна въпросително:

— До Натания ли? Според мен надали е останал там.

— Не, до Тел Авив.

— Ами... още двайсетина минути.

— А парите? Човекът получил ли ги е вече?

— Получил ги е вчера — рече Тали, — ще се обади, щом стигнем в хотела.

— Накарай го да ги донесе колкото може по-скоро.

Тали се поколеба, като се чудеше дали е редно да задава въпроси.

— Лично ли искате да ги предадете на г-н Розен?

— Не знам още — отвърна Мел, — нека видим как ще потръгнат работите.

Чернокожият мъж, застанал до отворения багажник на БМВ-то, направи знак на двамата американци, които тъкмо излизаха от летище Бен Гурион, всеки с куфар и малка чанта, да побързат.

По-възрастният от двамата, който много приличаше на бивш професионален играч на американски футбол и настоящ треньор, беше Джийн Валенцуела. Очите му, присвити заради блясъка на слънцето, шареха между бялото БМВ и потока от коли вдясно, напускащи аерогарата. Валенцуела беше късо подстриган, а спортната му риза беше разкопчана и краищата на яката, подаващи се изпод карираното спортно сако, сочеха към раменете му.

По-младият, Теди Кас, беше дългокос и от време на време прокарваше пръсти през кичурите си. Имаше широки рамене и тесен

ханш. Краищата на ръкавите на златистозелената му риза бяха леко завити. Теди Кас рече:

— По дяволите, можехме всичко да си донесем. Всичко, което би ни потрябвало.

Чернокожият ги пришпорваше:

— Хайде, хвърляйте нещата вътре. Онези вече потеглиха.

Валенцуела пристъпи към него и попита:

— Видя ли колата им?

— Син мерцедес. И едно маце с хубав задник се качи вътре.

— В нашата посока ли са? — попита Теди Кас.

— Мой човек — рече чернокожият, — винаги можеш да избираш между четири посоки. Възможно е да отиват в Ерусалим. Възможно е да отиват на север или на юг. Трябва да разберем.

В БМВ-то, което вече напускаше аерогарата, Теди Кас още не можеше да се начуди на преминаването им през митницата — да не се наложи да отворят нито една чанта!

Джийн Валенцуела седеше сам на задната седалка. Върху коленете си беше разтворил пътна карта на Израел. Поглеждаше през прозореца към полето и слънцето, а после поглеждаше в картата.

Чернокожият попита:

— Той видя ли ви в самолета? — въпросът не беше насочен определено към никого от двамата.

— Беше отзад с равините и туристите — каза Валенцуела. — Знам какво е направил мошеникът. Компанията му е купила билет за първа класа, а той го е сменил с туристическа. Печели около един бон. Не зная, може и да ни е видял. Няма значение. Пак ще ни види.

— Можехме да донесем всичко, каквото си искахме — не се успокояваше Теди Кас, — всичко. По дяволите. Мислех си, че ще има такава охрана, че не взех даже някой И-Зи Уайдър.^[2]

— Щеше да е по-евтино, но на кой му пука. Ще си купиш всичко, което искаш — рече чернокожият. — Имиграционните власти питаха ли ви нещо?

— Нали за това говорим — отвърна Теди Кас.

— Не, говорехме за митницата. Имиграционните власти, това е човекът, който ти проверява паспорта — чернокожият караше със седемдесет и пет мили в час, като задминаваше без усилие коли и екскурзионни автобуси. — Този човек погледна паспорта ми, погледна

ме и мене. После пак погледна паспорта. След това попита: „Камал Рашад?“ „Същият“ — отговарям аз. Той ме пита къде съм роден. Аз казвам: „Вътре пише. Долтън, щата Джорджия.“ Той ме пита къде са родени родителите ми. Аз казвам: „Долтън, Джорджия“. Пита ме къде живея. Казвам: „Детройт, щата Мичиган.“ Искаше да види билета ми, за да е сигурен, че пристигам оттам. Пита ме, кога за последен път съм бил в арабска страна. Казвам му, че никога не съм бил в арабска страна. Той отвърща: „Нали сте арабин?“ Аз му казвам: „Мой човек, аз съм мюсюлманин. Не е задължително да си арабин, за да си мюсюлманин.“

— Камал Рашад, глупости — рече Теди Кас. — Кларънс Робинсън от областния затвор на Уейн и затвора „Джаксън“ в Долтън, Детройт.^[3]

— Доста път съм изминал — каза Рашад — и не мисля да се връщам.

— Ако провалиш още една операция, изобщо никъде няма да се върнеш — рече Валенцуела.

— Той ме видя — заоправдава се Рашад, докато поглеждаше в огледалото — и избяга. Имах само пет куршума в големия стар пистолет. Какво трябваше да направя? След като го изпразних — нали разбираш, имаше хора — нямах време да го презареждам и да го гоня.

— Май не си бил добре подготвен — отсече Валенцуела.

— Нямах време. Трябваше да намеря кола. Трябваше да си купя пистолет. Трябваше да го открия и да го убия само за някакви си двайсет и четири часа.

— Не, не трябваше — рече Валенцуела. — Трябваше само да го откриеш. Точно това казвам — не си се подготвил. Искаше набързо да свършиш работата и да обереш точките. Сега той изчезна и трябва отново да го намерим. Според мен може да се пред-полага, че не е напуснал страната. Иначе Мел Банди нямаше да е тук, за да се среща с него. Това е единственото нещо, което знаем. Но ако изпуснем адвоката, ако ти не се залепиш по-скоро за онзи мерцедес, можем направо да си ходим и да чакаме друг пожар.

— Вече сме се залепили — каза Рашад, — само три-четири коли ни делят.

Рашад се радваше, че отново води в играта.

Валенцуела се наведе напред, за да се облегне с ръце на предната седалка и да разгледа колите пред тях. След малко рече:

— Трябва да намериш друга кола. Няма що, голям си умник, да караш бяла кола с червена боя по цялата предница. Трябва да открием и връзка за оръжие, някое място, където ще имаме избор, а не разни ръждясали боклуци, събрани от полето.

— Тази работа вече съм я свършил — каза Рашад.

— Ако знаехме, можехме да си донесем нашето — пак подхвана своята песен Теди Кас.

Той видя през прозореца да приближават към група войници, които чакаха на стоп и се въодушеви:

— Ей, по дяволите, можем да вземем тяхното оръжие. Видяхте ли това? — Обърна се, за да погледне назад. — Какво носят, М-16 ли?

— М-16 и автомати узи — рече Рашад, — хубаво оръжие. Има трийсет патрона в пълнителя. Сгъни му приклада и ще се побере в куфарчето ти. Но са ми казвали, че ако ги отмъкнеш от някой войник, веднага ще блокират всички пътища в цялата страна и ще те хванат за половин час.

— Харесва ми — каза Теди Кас, — харесва ми как звучи „У-узи“.

— Пет стотачки на черно — рече Рашад. — Искаш ли да се изръсиш толкова? Има и хубави автоматични браунинги и берети парабелум за по две стотачки. Много ги използват.

— А експлозиви? — попита Валенцуела.

— Не съм питал колко струват — отвърна Рашад, — реших, че това е по твоята част.

Той намали, когато видя, че мерцедесът на две коли пред тях, завива надясно по напречната магистрала. Рашад се ухили — „Улесняват ни. Отиват в Тел Авив.“

Всичките хотели с пет звезди в Тел Авив са на Средиземно море по протежението на плажната ивица, дълга една миля: „Дан“, „Континентал“, „Плаза“, „Хилтън“ и „Пал“.

Мел Банди зърна „Хилтън“, когато влязоха от юг по Хайаркон^[4] и завиха край „Пал“. Хотел „Хилтън“ изглеждаше по-нов и по-модерен. „Пал“ имаше по-компактен вид, най-новото му крило беше

издадено напред и построено върху колони, а паркингът и главният вход се намираха под тях. Тали каза:

— О, да, „Пал“ е прекрасен хотел.

Мел Банди не беше сигурен в това.

Той слезе от мерцедеса и се вмъкна във фоайето, оправяйки панталоните си, които пак бяха залепнали за задника му, изчака, докато Тали нещо говореше с хората на рецепцията на иврит и като че ли спореше с тях — хубаво, не се оставяше да й пробутват боклук. После се появи управителят, г-н Шапира, който изглеждаше очарован да се запознае с г-н Банди от Детройт. Мел се учуди, но се почувства по-добре.

Отправяйки се към асансьора, той попита:

— Апартамент ли взе?

Тали погледна двата ключа, които държеше:

— Не знам, мисля, че са две съседни стаи.

— Казах им, че искам апартамент.

— Сега ще попитам г-н Шапира.

— Остави — рече Мел, — качи куфарите горе и се обади на човека от посолството. Ще погледна стаите. Ако не ми харесат, тогава ще ги сменим.

Тали каза да, разбира се. Не знаеше дали този господин Банди й харесваше. Изобщо не беше като господин Розен.

Бялото БМВ с включен двигател чакаше на Хайаркон пред „Пал“.

— Накъде е „Хилтън“ оттук?

Валенцуела пак се беше навел напред, загледан през предното стъкло.

Рашад го посочи — онзи там. Само паркът „Индепендънс“ е помежду двата хотела. Можеш да из-припкаш дотук за две минути.

— По-добре изглежда от този тук — рече Теди Кас.

Но Валенцуела беше човекът, който щеше да реши. Той отряза:

— Не обичам да тичам. Искам да бъде съвсем наблизо, на същото място.

— Откъде можех да знам, къде ще отседне? — каза Рашад. — Нали разбираш, той не ми се обади, за да ми съобщи.

Валенцуела не си направи труда да му отговори. Обърна се към Теди Кас:

— Влез вътре и им кажи, че имаме резервация. За две стаи. Чакай малко, кажи им, че си приятел на г-н Банди и открий в коя стая е той.

Теди Кас се измъкна от колата и влезе в сянката на паркинга, под новото крило.

Валенцуела се беше облегнал назад, замислен.

— Къде е срещата за оръжието? Далече ли е?

— На другия край на града, в квартал Атиква.

— Ти и Теди ще отидете там следобед. Но ще трябва да внимаваш. Иначе Теди ще изкупи целия проклет склад.

— Срещата ни е довечера. Той не е човек на когото можеш да се обадиш и да му кажеш, а бе, я да променим срещата за три и четирийсет и пет.

— Добре, довечера да бъде. Как го откри?

— Нали отидох с едно име. Приятел на приятел.

— Пет стотака за автомат узи, така ли?

— Такава беше цената вчера. Може и да се е променила.

— Няма да се притесняваме за това. Няма да се изхвърляме, но няма и да се стискаме. А пистолети!

— Предполагам, че можем, да си купим пистолети и на ъгъла на улицата. Този човек си пада по екзотични оръжия.

— Теди искаше динамит или малко пластичен взрив „Ц4“. Въобразява си, че с тези проклети войни тук има всичко.

— Ако разполага на склад — отвърна Рашад, — нали разбираш, човекът прехвърля стоката през границата в Ливан, продава всичко, до което може да се докопа.

— Ще му направим по-добро предложение — рече Валенцуела.

Когато Теди Кас се появи и тръгна обратно към колата, видяха го да им кима доволно.

— Добре, Кларънс Рашад — рече Валенцуела, — отмени резервацията и идвай. Ще ти покажем как се изпипва една работа.

[1] Кашер — название на всички видове храни, които Равинатът разрешава на вярващите да ядат. ↑

[2] И-Зи Уайдър — един от първите типове пистолети за три патрона. ↑

[3] Долтън — предградие на гр. Детройт носи същото име като гр. Долтън в щата Джорджия; Уейн — предградие на гр. Детройт. ↑

[4] Хайаркон — улица в Тел Авив. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Войникът от морската пехота, който стоеше зад висока преграда, подобна на съдийска маса, на главния вход на посолството на Съединените американски щати в Тел Авив, се казваше Дейвид Е Дейвис и беше старши сержант от мотострелковите части.

Прическа според устава, бяла фуражка с лъскава козирка, нахлупена точно над очите му, сини униформени панталони и светлокафява риза с къси ръкави и разкопчана яка — „тъпата дневна униформа“. Върху тази униформа се виждаха четири реда лентички за заслуги: все медали от Виетнам — Лентичка за Участие в Бой, медал от Експедиционния Корпус, три Почетни Лентички, две Пурпурни Сърца и една Сребърна Звезда^[1]. Под лентичките се мъдреше значка „Отличен стрелец“ и една друга, по-малка, на която бяха изобразени две кръстосани пушки върху венец и означаваше „Отличен стрелец с пистолет“.

Дейвис беше стегнат на вид, но същевременно изглеждаше някак си невзрачен — като дребен фермер, който си е сложил празничната неделна риза и вратовръзка. Дейвис беше на трийсет и четири години. След двама и седем дни се уволняваше и това не му даваше мира, вече не можеше дори да спи. Самата мисъл за предстоящото уволнение го плашеше.

Той вдигна телефона веднага след първото извъняване и рапортува: „Сержант Дейвис, първи пост... А, вие ли сте, как те? Да, мога да го донеса, щом свърши смяната ми.“ В говора му все още се усещаше следа от южняшки акцент, но беше на изчезване. „Ще трябва да се преоблека и да свърша някои неща, но след около час и половина ще съм при вас. Става ли?“ Той слушаше гласа на момичето, като същевременно гледаше в изпъкналото огледало над главния вход. В него се отразяваше цялото пространство зад сержанта, чак до заграденото с мрежа стълбище в дъното на фойето. Когато някой слизаше по стълбите или искаше да се качи, дежурният на първи пост

трябваше да натисне един бутон, за да отвори вратата в ниската метална мрежа.

Дейвис попита: „Значи хотел «Пал», а коя стая?... Добре, ще ви се обадя от рецепцията. Вижте, нали ви казах, заминавам в отпуск?... Все едно, че вече съм във ваканция. Остават ми още 20 дни и ще се поразтъпча тук-таме, преди да си замина окончателно. Не, точно това се опитвам да ви обясня, че щом свърши смяната ми, заминавам. Но преди това ще мина да ви оставя пакета... Добре, до скоро.“

Той прехвърли поглед от огледалото към главния вход и към войника от израелската охрана, който стоеше на пост до остъклените врати, изолиращи сградата от уличния шум, слънцето и праха. Фасадата на посолството приличаше на Дейвис на пет-етажна поща, върху която по погрешка бяха поставили официалния герб на САЩ, след като тя се намиреше на улицата на един средиземноморски град. Отвътре посолството му напомняше за банка — фоайе с висок таван, излъскано и с климатична инсталация. А той, Дейвис, беше пазачът на банката. Когато посетител искаше да се види с нейния управител, Дейвис отваряше вратата, като натискаше бутрн.

Ако пък някой имаше определена среща, Дейвис първо се обаждаше горе и после му отваряше вратата. Или насочваше хората към читалнята, към паспортната служба. Понякога обясняваше на посетителя много учтиво: не, не можете да влезете и да кажете здрасти на посланика, освен ако нямате предварително уговорена среща. Някои от туристите, като влезеха, оставаха много учудени, че посланикът е заминал нанякъде, без да ги изчака, за да ги поздрави.

Да работиш като охрана в посолството се смяташе за добра служба.

Осемчасови смени в посолството и в резиденцията на посланика, разпределени между седем пехотинци, под командата на главния сержант Т. С. Кокс от Амарило, щата Тексас, на служба в армията от 22 години. Два пъти седмично военно обучение. Сто часа езиково училище — иврит (Дейвис знаеше около пет думи). Понякога трябваше да занесе някои документи в консулството в Ерусалим. Друг път да чака някого на летището Бен Гурион. Препоръчваше се спортуване за сила и красота и три мили бягане всяка сутрин около сградата на пехотата, която се намиреше в Херцлия Питуах. (Сержант Уилард Мимс от Индианополис, щата Индиана, бивш пехотинец от

елитните морски части, тичаше по десет мили всяка сутрин до Афека и обратно, с бронирана жилетка и кубинки. Дейвис казваше, „докато Уилард е тук, никой не може да се ебава с нас“.) Жилищата бяха хубави. Всеки разполагаше със самостоятелна стая в един блок в града, на една пряка от морето. Стаите бяха уютни и напълно уединени. (Сержант Грейди Мейсън от Форт Смит, щата Арканзас, имаше арабски килими, медна водопроводна тръба, която обаче не използваше, и дори картина на джамията в Омар, нарисувана върху черно кадифе от Дей-Гло.) Запасите, с които хладилниците бяха претъпкани, се състояха от бира „Макаби“^[2] и няколко кашона водка. За закуска — пържени яйца, картофи, бекон и палачинки. Униформата се сменяше на всеки два дена. На всеки единайсет дни — три дена почивка. Хубава служба.

Така казваха всички пехотинци в блока. Дейвис ги беше разпитвал всичките, по различно време, имало ли е случаи, когато едва са издържали. Всеки, след като се бе позамислил, бе отговарял, не, службата никога не е била лоша. Дейвис ги беше питал, ами когато бяхте десантчици? Не, и тогава беше хубаво: обикаляш разни столици, правиш си кефа с жени. А Виетнам? Всички бяха минали през Виетнам и всичките доста се позамисляха преди да отговорят: във Виетнам беше лошо, но не службата беше лоша, това просто беше част от службата. Част от какво? Част от служенето в морската пехота.

Когато поде същата тема пред главния сержант Кокс, той го бе изгледал с ирония. Как е възможно Дейвис да е в пехотата от шестнайсет години и да задава подобни въпроси. Самият Дейвис се питаше същото. От шестнайсет години той непрестанно търсеше добра служба. (Беше в Парис айлънд, в Люджин, в продоволствения център на Филипините, обиколи Средиземно море като десантчик, беше в Гитму, Барстоу, Калифорния, беше във военноморската бригада на 3-та морска пехота в Мактуреус на о. Окинава и в 3-та морска пехота във Виетнам!) Сега беше в края на четвъртото си назначение и още не беше намерил добрата служба.^[3]

Сержант Мимс, на когото работата му днес беше да обикаля насам-натам, спря при първи пост.

— „Главният“ иска да те види, преди да изчезнеш. Дейвис кимна.

— Той къде е?

— В кафенето.

Щеше да се види с „Главния“ — главен сержант Т. С. Кокс, да изпие чаша кафе с него и отново да му каже: „Да, мислил съм за преместване, но...“ и после щеше да добави:

— Да ти кажа ли истината? Не ми се остава, но и не ми се напуска пехотата. Разбираш ли докъде съм я докарал? Ако разбираш, обясни ми.

И преди да си заминеше завинаги, щеше да се погрижи някой да заеме мястото му — някой, който щеше да е съгласен да получава всеки шест месеца чрез АПП^[4] пакет със 100 000 долара в американски банкноти. Можеше да ги видиш, да се убедиш, че са пари, а не наркотик или фалшиви хартийки. Нямаше нищо незаконно в това да получаващ пари по пощата. Само че не трябваше много да любопитстваш, да се опитваш да разбереш например, за какво се използват? Момичето и без това нямаше да каже. Хубаво момиче, с хубавичък задник. Трябваше да я опознае по-добре.

В парка „Индепендънс“, в каменна беседка, обвита с бръшлян, снимаха момиче в бяла сватбена рокля.

— Още една — рече Мел Банди.

Той стоеше до прозореца на хотелската стая, която се намираще на осмия етаж и гледаше надолу към парка.

— Какъв е този поток от булки?

— Много е популярно тук — каза Тали — сватбени снимки с цветя и дървета.

— А собствениците на кучета? Конференция ли имат, че всички кучета и стопаните им са насядали ей там в кръг на тревата?

Мел се обърна да погледне Тали, която стоеше между двете легла с телефонната слушалка в ръка.

— На управителя ли се обаждаш?

— Мисля, че портиерът е човекът за тази работа.

— Не ме интересува на кого ще се обадиш.

Тя започна да набира номера.

— Кога ще дойде пехотинецът?

Тали натисна вилката, за да прекъсне връзката.

— След около час и половина.

— Познаваш ли го добре?

— Не, виждала съм го само няколко пъти.

— От три години работиш с него, не излизате ли заедно?

— Преди него имаше друг пехотинец, когото използвахме. Замина си. Сегашният, Дейвид, мисля, че получава пратката за трети път.

— Какво му давате?

— Хиляда лири.

— Лири?

— Израелски лири.

— Това какво прави — попита Мел — около сто и петдесет долара, за да предаде един пакет? Той знае ли какво има вътре?

— О, да. Г-н Розен каза: „Нека види. Покажи му какво има вътре.“ Според мен, първият пехотинец си мислеше, че парите са за хашиш. Обясних му: „Няма да се захвана с нещо, което е незаконно.“

— А този пехотинец — рече Мел, — ако започнат да му се въртят в главата разни приумици?

— Не, г-н Розен му вярва. Той каза: „Не може да ги открадне. Ние го познаваме. Работи в посолството.“

— Пехотинецът знае ли кой е Розен?

— Не, това няма да му кажа. — Те срещали ли са се?

Тали поклати отрицателно глава.

— Г-н Розен не смяташе, че е необходимо.

— Или, че идеята е добра — добави Мел. — Ще се обадиш ли на управителя?

— Да, веднага — каза Тали.

Тя набра портиера, почака, рече: „Шалом“ и продължи на иврит. Мел Банди я гледаше.

— Кажу ми направо какво искаш. Няма нужда да му даваш обяснения.

Тали продължаваше да говори по телефона, от време на време казваше: „Кен, кен“,^[5] след което следваше поток от думи, придружени с ръкомахане.

— Не го моли, нареди му — рече Мел.

Той се отдалечи от прозореца и грабна слушалката от ръката ѝ.

— Аз съм г-н Банди от стая 824. Искам двама мъже да дойдат да разместят мебелите. Искам едното легло да се изнесе отук и вместо него да донесете канапе... диван, също и малък хладилник. Не, говоря

ви за мебелите. Искам *мебелите* да се разместят. Разбирате ли? Едно от леглата, двойното, искам да бъде изнесено... Не, да се *изнесе*. Искам да го махнете. Много място заема. Искам да донесете едно канапе, диван... Господи — изсумтя Мел.

Той подаде слушалката на Тали.

— Обясни им какво искаме.

Късно следобед те седяха сами в кафенето на посолството — главният сержант Кокс разбъркваше сметаната и двете бучки захар във втората си чаша кафе, а старшият сержант Дейвис отпиваше от бирата си „Хайнекен“ направо от бутилката и се опитваше да обясни на Кокс докъде се бе докарал, нещо, което Кокс надали някога щеше да проумее.

Вече бяха говорили за нервността на Дейвис. Сержант Кокс беше казал, че ако се плаши от малкото време, което му остава, тогава не трябва да се уволнява. Каква беше датата в документите му за УВОЛНЕНИЕ? Двайсти април? И край? По дяволите, бе рекъл сержант Кокс, на Дейвис му оставаше страшно малко време. Двайсет и седем дни, считано от днес и една сутрин, като се събуди, благодарение на документа DD214 вече няма да е в армията... Такива ми ти работи.

Сержант Кокс се надяваше, че Дейвис е решил какво ще прави, когато се уволни.

— Не, нямам никакви планове. Но чувствам, че сега му е времето. Знам, че ако служа още четири години, ще получа някаква пенсия...

— Някаква! Ще получаваш половината от сегашната си заплата до края на дните си — каза сержант Кокс. — А ако служиш още дванайсет години, доживотно ще получаваш три четвърти от същата тази заплата.

— Знам, но ако остана — поне така го усещам, — после ще бъде много късно за каквото и да било.

— Например?

— Не знам. Но не искам да бъда пазач на банка. А аз така се чувствам.

— Защо да си пазач на банка?

— Искам да кажа, че в момента се чувствам като такъв.

Сержант Кокс не можа да го разбере. Той погледна Дейвис изпод око, със замислен вид.

— Каква ти е военната специалност? За административна работа ли са те готвили? Вероятно можещ да влезеш в ОП^[6]?

— Не, по дяволите. Моята специалност е нула три. Нула три шейсет и девет^[7]. Командир на пехотна част.

— Не знаех — сержант Кокс замълча и пак се замисли.

— Ами, както разбирам, Дейвис, ти имаш добри препоръки. Чудесно досие от досегашната ти служба в отдела за запасни. Върни се и аз ще те препоръчам в отдела за запасни офицери в Карачи. Там ще ти дадат право сам да избереш посолството, в зависимост от свободните места. Чувал съм, че в Сеул службата била хубава.

— Боже мой, Корея — Дейвис поклати глава. — Та нали това ти обяснявам. Не искам да стоя на пост или да клеча край блока и да се подготвям за пост, като си лъскам обувките. Разбираш ли мисълта ми? Какво, по дяволите, правим тук? Ние не сме нищо друго, освен пазачи на банка.

Сержант Кокс отново го гледаше изпод око, този път раздражено.

— А другаде какво правим? Пак *същото*.

— Точно това казвам — рече Дейвис.

— Ако не ти харесва, връщай си се в твоята военна специалност. Ти сам си я избрал.

— Мога и да се уволня — отвърна Дейвис. — Разбираш ли, аз съм пехотинец...

— Всички сме пехотинци — отсече Кокс, — ти не си различен.

— Добре, но аз говоря за себе си, така, както ги виждам нещата. Аз съм пехотинец без работа. Ако можех да се върна назад, никога не бих избрал сегашната си работа. Така че, какво правя, като чакам?

Сержант Кокс вече не го гледаше изпод око, а беше се втренчил в него.

— Мисля, че имаш проблем, Дейвис. Не можеш да откриеш, къде ти е мястото.

Дейвис почти се усмихна облекчен. Искаше му се, наистина да се усмихне, а не го направи.

— Вероятно е прозвучало по-сложно, отколкото е всъщност.

— Тук съм съгласен с теб — рече сержант Кокс. — Говорим за нещо, което вероятно е дребен проблем, а ти започваш да ми обясняваш какво чувстваш. Това пък какво общо има?

— Добре, ще отида да си почина и ще си помисля. — Този път Дейвис вече се усмихна. — Не знам. Има вероятност да се върна или да се прехвърля на друго място, но трябва да съм наясно какво искам да направя.

Сержант Кокс се поколеба, но реши да не задълбава.

— Имаш ли с какво да пътуваш?

— Щях да взема кола под наем, но Реймънд Гарсия ми предложи неговата.

— Малко забавления, а? Да изкараш акъла на израелките?

— Не, ще си почивам — отвърна Дейвис, — може би ще отида до Синай на лов за птици. Да се усамотя и да размисля. Не съм правил планове.

— Може би в това ти е грешката — каза сержант Кокс.

Предишната вечер в бара на „Хилтън“ Камал Рашад бе поприказвал с двама канадски войника на ООН, които служеха в Измаилия на канала. Двама тъпаци от Гуелф, Онтарио, които седяха на бара, пиеха си бирата и още им личеше жълтото около устата.

Когато Дейвис влезе във фойето на „Пал“, с късата си пострижка, платнената чанта и пакета, голям колкото кутия за обувки, увит в кафява хартия, Рашад си помисли, че и той е като тях — войник на ООН.

Когато се насочи към вътрешните телефони в дъното на регистрацията, Дейвис мина покрай Рашад и той успя да зърне върху маслинено-зелената чанта емблемата с надпис „Морска пехота на САЩ“. С подобен тен и пострижка можеше да бъде само едно от двете: войник или строителен работник. Рашад наблюдаваше входа и двата асансьора, които обслужваха новото крило на хотела. Той погледна отново към пехотинеца, едва когато го чу да пита администратора: „Г-н Банди? Бихте ли ми дали номера му? Забравил съм го.“

Ти никога не си го и знаел, нали? Рашад вече не го изпускаше из очи. Стига да искаше, можеше и да му го подвикне: „824“. Чу пехотинецът да измърморва нещо като „Благодаря“ и вече не отлепяше поглед от него, докато онзи набираше номера.

След малко пехотинецът рече:

— Аз съм: Долу съм, във фойето.

— Да, това си ти, мислеше си Рашад. Но кой всъщност си ти?

Той изчака, докато пехотинецът застана пред асансьорите, после отиде до същия вътрешен телефон и набра 518.

Вдигна Теди Кас. Рашад каза:

— Някакъв войник се качи в стаята им. Носеше малка чанта и пакет.

Теди Кас го накара да почака. Когато се върна, му съобщи:

— Вал Бареди да си отваряш очите. Когато онзи слезе, проследи го. Разбра ли?

— Стига да успея да запомня всичко това — отвърна Рашад.

Все едно, че някой се пренасяше — всичките мебели бяха изкарани в коридора на осмия етаж. Вратите на стаи 823 и 824 зееха отворени. Дейвис се отдръпна, за да минат двама от служителите на хотела, които тъкмо излизаха през вратата, мъкнейки части от легло. Зърна Тали в 823-а и когато коридорът се освободи, влезе вътре. Тя му се усмихна, като ѝ подаде пакета, обвит в кафява хартия, с неговото име и адрес отгоре.

— Какво става тук?

Тя уморено сви рамене.

— Не знам. Той иска да се отворело повече място.

— Кой той?

— Г-н Банди, нали ви казах, адвокатът, който пристигна от Щатите. Вътре е — тя кимна към отворената врата, свързваща двете стаи.

В този момент Дейвис чу глас:

— Донесохте ли дивана? Казах, че искам диван. Ще го сложите там до стената... Хей, и още един стол, като този тук. И хладилника. Би трябвало да имам хладилник? ТАЛИ!

— Още малко и ще получи инфаркт — рече Дейвис.

— Надявам се — отвърна Тали.

Мел се показа в коридора. Беше-по чорапи. Сребристоеивата му вратовръзка беше разхлабена, изглеждаше смачкан и на път да се разпадне.

— Какво по дяволите, правиш?

— Опитвам се да не преча — рече Тали. — Г-н Банди, това е сержант Дейвис.

Мел само му хвърли бърз поглед и кимна, заинтригуван от пакета.

— Значи това е?

Той взе пакета от ръцете на Тали, влезе вътре и като мина покрай леглата, отиде при масичката за кафе до прозорците.

— Дай ми нож или каквото и да е за рязане и предложи на сержанта нещо за пиене. Сержант, какво ще обичаш?

— Няма значение. Каквото и да е.

Мел правеше гримаси, докато дърпаше връвта, с която беше завързан пакета.

— Тали!

— Тук съм.

— Обади ли се на „обслужване по стаите“?

— Ще дойдат след малко. Искате ли още нещо?

— Проклетата връв, виж дали някой от онези няма нещо за рязане.

Тали тръгна, но Дейвис я спря. Извади сгъваем нож от джоба на панталоните си, отвори го, докато отиваше към Мел, и срязва връвта.

— Остави — извика Мел на Тали.

Дейвис ѝ хвърли поглед, а тя отново сви рамене.

Видяха как Мел смъкна хартията от леката метална кутия, после я положи на скута си, отвори я и започна да вади пачките щатски долари — бяха двайсет и той ги подреди в две купчинки.

— Виждал ли си някога толкова много пари? — обърна се той към Дейвис.

— Даже и повече — отговори Дейвис.

— Къде?

— В Парис айлънд. В деня на заплатите.

— Това не се брои — рече Мел, като гледаше доларите. — Според тебе колко има тук.

— Не знам. Тали каза, че предишните пъти са били по сто хиляди. Но тези изглеждат повече.

— Колко повече?

— Вероятно двеста хиляди.

— Точно така — каза Мел. Тали се намръщи:

— Защо са повече този път?

Но Мел не и обърна внимание:

— Не изглеждат толкова много, нали? Но тук има само стодоларови банкноти. Питал ли си се някога, къде отива всичко това?

— Ни най-малко — отвърна Дейвис.

Губеше си времето, а и позволяваше на адвокатата да се гаври с него, като се правеше на велик. Дейвис каза на Тали:

— Бихте ли ми дали парите? Трябва да си тръгвам.

— Да, момент само да си взема портмонето. — Тали мина в съседната стая.

Мел продължаваше да го гледа.

— Къде ще ходиш?

— Имам малко отпуск — рече Дейвис — и тъй като скоро ще се уволнявам, реших да си го взема.

— Откога си в армията?

— От шестнайсет години.

— Боже мой! — възкликна Мел.

— И аз така мисля — рече Дейвис.

Щяха да му платят и той щеше да си тръгне, така че нямаше нищо против да побърбят малко. Човекът го попита къде ще ходи и дали ще е някъде наблизо. Дейвис отбеляза, че страната не е кой знае колко голяма. Можеше да се каже, че където и да отидеш, все си наблизо. Тали влезе с портмонето и му подаде една израелска хилядарка.

— Бих искал да спомена — додаде Дейвис, — че един мой приятел, сержант Реймънд Гарсия, от когото ще взема кола назаем, е подофицер и отговаря за охраната на консулството в Ерусалим. Мисля, че сигурно ще се съгласи да ме замести, да получава пакета. Единственият проблем е, че той е в Ерусалим. Не знам, дали това ще има някакво значение за вас.

Дейвис премести погледа си от Тали към пълния и раздърпан мъж на стола, г-н Банди, като се чудеше кой от двамата трябваше да

реши. Но никой от тях не отрони дума.

— Той ще идва насам тази вечер. Имаме среща в бара „При Норман“. Приятелката му живее тук и сигурно ще остане при нея, а после тя ще го върне с нейната кола. — Дейвис чакаше.

Най-сетне Тали кимна и каза:

— Да, бих могла да поговоря с него.

— А може да отложим въпроса за известно време — подхвърли Мел. — Сержант, остави тази грижа на нас. Сега ще те помоля, ако това няма да те притесни — той с усилие се изправи, докато му говореше, — да придружиш Тали до сейфа на хотела. Би ли го направил?

Дейвис каза, че изобщо не го притеснява. Изчака, докато адвокатът подреди парите обратно в кутията, само че после той отново ги извади и накара Та-ли да му донесе дипломатическото куфарче от съседната стая. Дълго време разглежда някакви листове, докато изпразваше дипломатическото си куфарче и хвърляше всичко на леглото. Не изглеждаше много подреден. Дейвис реши, че на него не му пука за другите. Все още не бяха тръгнали, когато сервитьор от „обслужване по стайте“ пристигна с бутилка уиски и лед, но адвокатът не предложи на Дейвис нищо за пиене. Като че ли беше забравил, Нищо не каза и докато излизаха.

В асансьора Дейвис изчака вратите да се затворят и попита:

— Какво става?

Тали поклати в недоумение глава:

— Не знам. Има нещо. Нещо странно, но не знам точно какво.

Тя беше напрегната. Държеше куфарчето, като го притискаше към краката си.

— Не можеш ли да ми кажеш какъв е проблемът?

— Не виждам как бих могла.

— Хайде да отидем в „При Норман“ и да пийнем по нещо.

— Бих искала, но трябва да се връщам.

— За него ли работиш? За г-н Банди?

— В известен смисъл, да.

— Горе, когато видя парите, го попита: „Защо този път са повече?“, но той не ти отговори.

— Мисля, че не ме чу. Или пък реши да не ми казва. Той не е длъжен да ми отговаря.

— С какво се занимава г-н Банди? Поне това мога ли да те попитам?

— Адвокат е.

— Американски адвокат в Тел Авив с двеста хиляди долара и ти не знаеш нищо по въпроса — каза Дейвис, — както и не си сигурна, дали работиш за него, а трябва да се върнеш горе при него.

Вратите на асансьора се отвориха. Докато излизаха във фоайето, той я хвана нежно за ръка:

— Защо не оставиш парите в сейфа и не дойдеш с мен в „При Норман“. Ако не искаш, не идвай, само че измъкни се от тази каша, в която си се забъркала. Става ли?

Тя поклати глава, като гледаше някъде през него и отбягваше погледа му.

— Не мога.

— Защо?

— Всъщност от какво има да се притеснявам. И аз не би трябвало нищо да знам. Разбираш ли? Така че как бих могла да ти кажа нещо?

— Притеснявам се за теб — рече Дейвис, — едва те познавам, а вече се притеснявам.

— Недей, моля те. Съжалявам.

— Ще бъда в „При Норман“ — повтори Дейвис. — Ако съм си тръгнал, остави бележка къде си. Става ли?

Начинът, по който в момента го гледаше, му харесваше. Мина му дори през ум, че може да промени решението си и да тръгне с него. Но Тали каза: „Благодаря ти, Дейвид“ и се отправи към рецепцията с дипломатическото куфарче. Той се загледа подире ѝ, а гласът ѝ все още звучеше в съзнанието му и си даде сметка, че тя за първи път бе произнесла името му.

Рашад седеше до Валенцуела. Дейвис и момичето се виждаха добре. Теди Кас беше в другия край на фоайето и разглеждаше някаква витрина, където бяха изложени ръчно изработени кожени изделия.

— Виж го само как гледа задника ѝ — подметна Рашад — и сигурно си мисли: „Нещо толкова няма да ми се отрази зле.“ Човече, и на мен също добре би ми дошло.

— Това е куфарчето, с което Банди слезе от самолета — забеляза Валенцуела. — Какво рече, че носел пехотинецът?

— Онова, което носеше, сега не е тук — заяви Рашад. — Оставил го е горе. Пакет, увит в кафява хартия и чанта, на която пишеше „Морска пехота на САЩ“. Прилича на пехотинец, нали?

— Тръгва си — съобщи Валенцуела. — Лепвай се за него.

Рашад стана. Изчака, докато Дейвис излезе, и после тръгна след него. Валенцуела прекоси фоайето и отиде при Теди Кас, който се оглеждаше във витрината, а образът му се отразяваше между сандалите и чантите.

— Хареса ли си нещо?

— Всички тези неща тук са направени от камилска кожа.

— А стига, бе — каза Валенцуела, — като свършиш, ще се качим горе да поприказваме с адвоката.

[1] Сребърна Звезда — медал, който се дава за особени заслуги. ↑

[2] „Макаби“ — названието е свързано с древно въстание на евреите срещу римляните. Така се нарича и световно спортно еврейско движение. ↑

[3] Парис айлънд — място в Южна Каролина, където се обучават морски пехотинци; Люджин — база на 2-ра морска пехота в Северна Каролина; Гитму, щаб на морската пехота край гр. Барстоу, Калифорния, за изучаване придвижването, настаняването и снабдяването на войските; в Мактуреус, о. Окинава 3-та морска пехота има щаб. ↑

[4] АПП — Американски пощенски поръчки. ↑

[5] Кен на български означава „да“. ↑

[6] ОП — отдел за обучение и проверка. ↑

[7] 03 — морски пехотинец, 0369 — командир на морска пехотна част. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Мел Банди си взе душ в 823-а. Там щеше да бъде спалнята му. Когато вкарат дивана и хладилника в 824-а, тя щеше да му служи за дневна; за нея беше предвидил само едно легло, в случай че искаше момичето да му е под ръка. Не обичаше момичета да се въртят из неговата стая или да ползват банята му.

Беше си занесъл уиски в потъналата в пари баня и отпиваше по малко, докато се бръснеше гол пред огледалото на стената и чакаше да изсъхне. Трябваше да добие малко тен. Да свали и около дванайсетина килограма, най-вече от корема, където можеше да хване излишества с пълни шепа. Винаги си е бил малко пълен. Но на трийсет и осем години, казваше си той, не беше в по-лоша форма от половината в спортния клуб „Саутфийлд“. Ако си по-слаб обаче или си глътнеш корема, оная ти работа изглежда по-дълга. Чудеше се дали Розен спи с момичето. Чудеше се дали то беше модерно мислещо момиче по отношение на секса. Така че да не се налага да минаваш през куп глупости и да губиш време. Проклетата отпадналост след полета. Щеше да си легне. Тя щеше да влезе. Той щеше да ѝ каже от леглото: „Сигурно си изморена от цялото това тичане насам-натам. Защо не си легнеш да си починеш?“

Мел излезе гол от банята.

Двама, които той никога преди не бе виждал, седяха в креслата до прозорците, всеки с питие в ръка а по-възрастният пушеше. Помладият, който носеше дълга коса, се беше ухилил.

— Боже мой, мисля, че някой е сбъркал стаите, а? Какво е това?

Стоеше гол, но не се намираше в спортния клуб където щеше да е нормално, а в хотелска стая. Искаше му се да изглежда спокоен, но същевременно му се искаше и да се закрие.

— Не, не сме сбъркали стаите — рече по-възрастният, — дойдохме ти на посещение.

— На *посещение* ли? Влизате ей така, а аз даже не ви познавам.

Той се оглеждаше наоколо за някаква дреха. Онези, които бе свалил, лежаха на пода до отворения му куфар.

— Познаваш ме — каза по-възрастният. Последва пауза и в това време Мел се наведе над куфара вирнал белия си задник към неканените гости. — Джийн Валенцуела, Мел.

Мел Банди подскочи все едно, че името го бе жилнало и побърза да си обуе панталона.

— Беше преди три години — продължи Валенцуела — ?

Мел се обърна, закопча се и като се насили да се овладее, успя да се усмихне.

— Бях във Федералния съд на Детройт. С Хари Манза.

— Да, разбира се, чувал съм името ти — каза Мел, — но не мисля, че сме се срещали преди.

— Не сме, доколкото си спомням твоят приятел беше, наел друг да го представлява пред Върховния съд — рече Валенцуела, — но ти работиш за него като юрисконсулт. Нали така?

Човекът се държеше добре, говореше спокойно. Знаеше всичко за Мел, Мел чувстваше това и се надяваше, че човекът ще продължи да бъде любезен. Надяваше се още, че има усет и разбира кога му се говори истината. Никога не си беше представял, че може да се озове сам и в подобно положение на осмия етаж в някакъв хотел. Не искаше да изглежда нервен. Искаше спокойно да стигнат до главния въпрос, да им покаже, че не крие нищо. За щастие, в момента нямаше какво да крие. Нямаше отговор на онова, което те щяха да го попитат. Но те трябваше да разберат, че той казва истината.

Чудеше се дали да седне или да продължава да стои прав. Върху шкафчето, до бутилката уиски и леда, имаше още една чаша. Пригответи си питие, докато казваше на Джийн Валенцуела, че наистина през последните няколко години той се е занимавал с повечето правни въпроси на фирмата.

— Причината да сте тук обаче е — рече Мел, след като отпи голяма глътка уиски и се поотпусна, — че сте видели във вестника снимката от пожара. Щом аз съм я видял, предполагам, че и вие сте я видели. Затова няма смисъл да го увъртаме, нали? Вие смятате, че след като съм тук и съм неговият адвокат във фирмата, съм във връзка с него. За съжаление, господа, абсолютната Божя истина е, че нямам представа къде се намира той.

Ето така. Все едно, че направи признание, без нищо да е казал. Мел занесе питието си до леглото и приседна на ръба му.

Валенцуела отпи от уискито си и попита:

— Свещения град ли си дошъл да видиш, Мел? Да видиш Стената на плача^[1]?

— Не, не. Тук съм по работа. Поне такава беше намерението ми. Не се опитвам да те убедя, че съм турист. Но не знам и къде е той и не мога да се свържа с него. Така че, кой знае — вероятно ще си ходя след няколко дена.

— Освен, ако той не се обади.

— Възможно е.

— Аз мисля, че вече си се свързал с него — отсече Валенцуела, — иначе нямаше да си тук.

— Не, кълна се, че не съм.

— Искам да кажа, че си влязъл във връзка, след като една кола за малко не го сгази. Преди колко време беше това? Преди четири дена?

— Да, тогава той се свърза с нас. Не е говорил лично с мене. Обадил се е в офиса си.

— И те те изпратиха.

— Всъщност, аз и без това трябваше да дойда. Да видя дали ще мога да го намеря, за да подпише някои документи.

— Да видиш дали ще можеш да го намериш — повтори Валенцуела. — Хайде сега, Мел. Нямаше ли поне телефонния му номер?

— Бог ми е свидетел. Никой, и това значи никой, не знае къде живее той.

— Какво име използва?

Мел знаеше, че ще стигнат дотам. Нямаше друг избор, освен да им каже. В момента, в който той произнесе: „Розен“ и Валенцуела и по-младият отметнаха назад глава, изненадани от простотата на отговора.

Тали влезе през свързващата врата и след като видя двамата посетители и г-н Банди, който седеше на леглото рошав и гол до кръста, изненадано възкликна: „О, извинете!“ Г-н Банди й се усмихваше. За първи път, откакто беше пристигнал, го виждаше в добро настроение.

— Тали — каза Мел, — би ли се обадила на „обслужване по стаите“? Нека донесат още малко лед, фъстъци и тем подобни, нали знаеш, нещо за гризане. Използвай телефона в другата стая.

— Благодаря, не искаме — рече Валенцуела, като гледаше към момичето. — Тали, седни ей там до бюрото.

Тали хвърли поглед към Мел.

— Добре, щом не искате нищо — съгласи са Мел — няма проблем.

Бюрото се намираше до нощното шкафче, откъм страната на прозорците. По-младият протегна крак, за да придърпа стола и, и докато тя сядаше малко с гръб към него, за да може да вижда г-н Банди, не отлепяше очи от нея.

Валенцуела попита:

— Какво каза, че е името?

Мел се поколеба:

— Розен.

— Само Розен?

— Ал Розен. Мисля, че е от Албърт.

— Интересно какви имена приемат някой хора — каза Валенцуела — Ал Розен. От Рос ви го сменя на Розен, да не е прекалено много, все едно че не иска да забрави кой е... И какво прави сега?

— Представа си нямам — отговори Мел, — изобщо не съм влизал във връзка с него. Всъщност, за първи път компанията ми възлага нещо, свързано с него. Аз даже не знаех къде се намира.

Тали гледаше г-н Банди, с ясното съзнание, че той лъже. Защо? Представа нямаше, кои бяха тези мъже. Тя подскочи, като усети, че й бутат стола.

Теди Кас, с крак на напречната пръчка, рече:

— Ами ти, Тали? Чувала ли си за човек на име Розен?

— Дали го познавам?

— Попитах те, дали някога си чувала това име.

Тя погледна към г-н Банди и видя как той извърна очи, отказвайки да ѝ помогне.

— Да, чувала съм името от г-н Банди, но не го познавам.

— Докато съм тук, Тали ще работи за мен — каза Мел. — Тя се обади в някои хотели да допита за г-н Розен. И това е всичко.

— Чудя се — обади се Валенцуела — от какво живее този човек. Донесъл ли е пари със себе си?

— Сигурно — отвърна Мел, — освен ако не работи.

Валенцуела поклати глава.

— Едва ли. Тук за него няма подходяща работа, от която да се издържа. Мисля си, че компанията вероятно му изпраща пари.

— Възможно е — отвърна Мел.

— Но, ако е така — продължи Валенцуела, — бих казал, че ще им писне да го издържат. Това са три години — та какво е направил той за компанията през това време?

— Значи, надали го издържат — рече Мел.

Валенцуела за момент се втренчи в него.

— За адвокат лесно се съгласяваш?

Мел сви рамене.

— Защо не? Това, което казваш звучи логично.

— Приличаш на купчина избелели кучешки лайна — заключи Валенцуела, — но лесно се съгласяваш.

Той стана от стола си и отиде до шкафчето, за да остави чашата върху подноса.

Мел седеше е отпуснати рамене, уморен. Изломоти:

— Какво мога да ви кажа? Виновен съм, защото имам нещо общо с него.

Тали почувства как ръката на по-младия се плъзна по гърба ѝ, докато той се изправяше, за да мине покрай нея. Допирът му будеше страх. Начинът, по който се бяха надвесили над г-н Банди, също будеше страх. Сякаш се канеха да го сграбчат и да го размажат, а той нямаше да направи нищо, за да се защити. Тя видя по-младият да отива към вратата и у нея се събуди надежда, че ще си тръгне. Но той само се наведе, за да вдигне зелената платнена чанта, след което я хвърли на леглото.

Теди Кас погледна към Валенцуела.

— Някакъв се качва с пакет и чанта. После си тръгва без тях.

Валенцуела попита:

— Мел, кой беше той? За теб ли работи?

— Приятел ми е — обади се Тали. — Моля ви, кажете им г-н Банди, че ми е приятел и дойде само да ни види. Като си отиваше, забрави чантата си.

— Боже мой — рече Валенцуела — ама какво е това, бе? Тя да не ти намига? А ако ти кръстосаш пръстите, значи всичко е наред. Къде е пакетът, кой то мъжът донесе.

Валенцуела се обърна и затършува с поглед из стаята.

— Вярно, донесе ни нещо — каза Тали.

Тя стана и отиде до нощното шкафче, последвана от погледите на г-н Банди и на по-възрастния. По младият беше отворил платнената чанта.

— Ето това — добави Тали, като вдигна бутилката уиски J & B.

— Донесъл ви е пиячка? — усъмни се Валенцуела.

Тали кимна.

— Да, подарък за г-н Банди. Понеже работя за него. Обикновена любезност.

— Нищо интересно няма в чантата — каза Теди Кас, — само малко мръсни дрехи.

Той измъкна една замърсена униформена риза.

— В пехотата служи, нали? Какво търси в Тел Авив?

— Работи в посолството — отвърна Тали, — познавам го от известно време. Приятели сме. Така че, когато шефът ми пристигна, донесе ни бутилката.

— И беше увита също като пакет, пуснат по пощата — обади се Валенцуела.

— Да, имаше някаква хартия — съгласи се Тали, — кой знае къде се е дянала.

— Опаковъчната хартия ли търсите? — каза Мел — мисля, че един от „обслужване по стаите“ я прибра. Джийн — продължи той — имаш ли нещо против да те наричам Джийн? Имаш ли също нещо против да ти кажа, че прекаляваш с всичко това. И така, търсите Рос. Добре. Като се поставя на ваше място, разбирам ви. Но аз дойдох тук, бях заплапувал да дойда тук, *надявайки* се да се срещна с него по работа, да ми подпише някои документи. Междувременно се случи онова, снимката му се появи във вестниците, а това вече е съвсем друга игра, от която нищо не разбирам. Мисля, че се крие и не го упреквам. И вие не можете да го упрекнете. Той не е глупав. Знае, че го търсят и ще се крие. Може вече и да е напуснал страната. Не знам. Така че, освен ако не ми се обади — признавам, възможно е — няма начин да

се свързва с него. Следователно, по-вероятно е да си тръгна с неподписани документи.

— Звучи ми като лъжа — рече Валенцуела, — само че ти си наясно в какво положение си и не мисля, че ще ме лъжеш.

— Виж какво, аз винаги съм бил реалист — рече Мел — и няма да седна да си удрям главата в стената, ако знам, че не мога да овладеем положението.

— А може да си я удариш и в тротоара осем етажа по-долу — уточни Валенцуела. — Ако се чуеш с него, Мел, дай ми документите. Аз ще ти уредя подписването им.

Когато г-н Банди си наля още една чаша уиски, Тали помисли, че ще вземе да се напие, защото е уплашен и не знае какво да прави. Но той не се напи. Седеше си в един стол, отпиваше от чашата, от която се стичаха капки върху корема му, и пушеше пура. След като беше изглеждал толкова безпомощен, почти покъртителен, сега седеше спокоен и нямаше и следа от тревога на лицето му. Искаше й се да му зададе всичките въпроси, които напиреха в главата й.

Но не успя. Дойдоха мъжете с мебелите и г-н Банди отиде в 824-а, за да им каже къде да поставят дивана, хладилника и допълнителното кресло. Когато мъжете си тръгнаха, г-н Банди й изброи какво иска да има в хладилника: различни видове сирена, маслини, газирана вода, пушени стриди. Тя трябваше да се грижи в хладилника винаги да има лед.

— Г-н Банди, моля ви — осмели се Тали, — ще ми кажете ли какво искаха онези хора?

— А ти какво си мислиш?

Той отиде до дивана и се настани удобно, с глава върху облегалката, вдигнал поглед нагоре към нея.

— Не зная. Вас питам.

— Искат да го убият — отсеке Мел, — това разбираш ли го?

Тя не разбираше нито това, нито каквото и да било друго. Защо? Кои са те? Какъв е г-н Розен или този г-н Рос? След като беше работила три години за г-н Розен и беше получавала по хиляда лири седмично, като негова „асистентка“, както той я наричаше, тя изведнъж осъзна, че не знае нищо за него. Той не беше американски

бизнесмен в пенсия. Той се криеше. И тези хора искаха да го убият. Защо?

Но г-н Банди избягваше въпросите. Само каза:

— Добре се справи. Това с уискито за подарък ми хареса. Разбираш ли, вече знаем, че са ни наблюдавали и ще продължат да ни наблюдават. Следователно трябва да измислим нещо.

— Вие им казахте, че може да е напуснал Израел — продума Тали.

— Възможно е. Но той знае, че парите му идват на двайсет и шести и не мисля, че го е направил.

— А те защо искат да го убият? Кой са те?

— Ще му дам пет дни. Ако не вляза във връзка с него дотогава, събирам си багажа и си заминавам.

— Защо ни наблюдават?

— Ако все пак се обади, трябва да сме готови с някаква хитра идея. Гладна ли си?

— Моля?

— Обади се на „обслужване по стайте“ и ми поръчай... печено пиле, картофи, нещо там, което не могат да оплескат и бутилка студено вино. Попитай ги какви сладкиши имат.

Тя никак не можеше да разбере г-н Банди. Той би трябвало да е уплашен и притеснен или поне да проявява безпокойство. Но той не беше притеснен, Той беше гладен.

[1] Стената на плача — свещена за евреите стена в стария Ерусалим. Според легендата, молитва, написана на специален лист бива чута, ако листът се постави, навит на руло, в някоя от дупките ѝ. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Човекът сякаш се изпари. Той вървеше по широкия тротоар между сградите и дърветата, насадени по протежението на улицата и после изчезна.

Бяха на булевард Дизенгоф, който десет пресечки по-надолу се вливаше в сърцето на Тел Авив — шарено кръстовище, пълно с кафенета, с масички по тротоарите, с пицарии, колички за сладолед и кина. Но в този край на Дизенгоф имаше само малки магазини и нямаше много кафенета; тихо беше и пълно с наематели, а тротоарът беше като ометен от обичайния за другия край поток от хора. Ето защо Рашад не можеше да разбере как го бе изпуснал. Минувачите бяха малко, а часът — 5,30 следобед.

Той отиде приблизително на мястото, където бе зърнал пехотинеца да стои: витрина на магазин, изглежда фалирал, защото беше цялата закована с дъски, оцветени в червено. Само уличният номер изглеждаше нов: 275.

Рашад чу музиката още преди да е отворил вратата. Нещо познато — да, Бари Манилоу,^[1] който се опитваше да предизвика онова толкова добре познато чувство. Рашад наистина очакваше нещо побъркващо. Но с влизането от почти пустата улица в претъпканата кръчма, кънтяща от музика и шумни гласове, той почувства тръпка на приятен гъдел, на възбуда. Посетителите бяха насядали из сепаретата или край дългата редица от маси, но имаше и двама, които се мъдреха на бара — единият беше точно човекът, когото той следеше и който в момента се пресягаше над нечие рамо, за да си вземе питието от барманката. На Рашад мястото веднага му хареса. Тук всички бяха приятели и разговаряха помежду си, тук, ако човек беше отскоро в града, можеше да задава и тъпи въпроси. Над бара, върху някакви снимки и обяви, беше окачен надпис, който гласеше

„В ЩАСТЛИВИЯ ЧАС — ПИТИЕТАТА НА ПОЛОВИН ЦЕНА“.

Истински махленски клуб в град, където хубавите заведения с бира и уиски се брояха на пръсти, и то ако не използваш палеца. Но отвън нямаше табела.

Запъти се направо към своя човек. Запроправя си път през тълпата на „Щастливия час“ към бара. Изглежда, повечето бяха американци. Млади типове в спортни ризи или работни облекла. Имаше и американки, все още в униформите на офисите, където работеха, както и израелки с дънки и бюстиета. От един дребен човек с твърда шапка и остроумен вид долиташе английски акцент. Изглеждаше доста известен, всички разговаряха с него. В ъгъла, където претъпканият малък бар правеше чупка, седеше някакъв чернокож. Рашад мълчаливо мина покрай него — днес не се нуждаеше от брат — и като седна до онзи, когото следеше, попита:

— Как може човек да си поръча едно питие?

Дейвис го погледна.

— Какво ще искаш?

— Едно уиски.

Дейвис подвикна на момичето:

— Крис, едно уиски за тук.

Момичето зад бара попита:

— Ще сменяш ли питието, Дейв?

— Не, то е за господина.

— Аха, добре.

Още един английски акцент. Рашад си помисли: човече, истинска барманка, не пести прелестите си под блузата, когато се навежда, за да отвори бирите.

Завързвайки разговор с мъжа на име Дейв, той обаче разбра, че Крис е австралийка. Другата барманка — Лилиан, която също беше много приветлива и знаеше имената на всички — беше израелка. Остроумният човечец с твърдата шапка се казваше Норман и бе дошъл от Лондон. Той се оказа съдържателят на това място, без табела отвън, което за вътрешните беше:

„БАРА НА НОРМАН, ТАВЕРНАТА“.

Дейв беше сержант Дейв Дейвис, пехотинец от охраната на посолството на САЩ. В другата стая, където бяха натрупани касите с бира „Макаби“ и „Голд стар“, имаше мишена за стрелички и игрален автомат. През „Щастливия час“ раздаваха безплатни оръжия и пресни, опечени небелени картофи. Сервитьорките приготвяха боб и пици в малка кухня до бара. В тоалетната, след третото си уиски, Рашад разглеждаше надписите по стената: „Да му го на-чукам на Килрой.“ „Кобрата беше тук“. Да, господинчо, това беше бар за работници. Шумен, но много приветлив.

— Камал Рашад — рече Дейвис — като Карим Абдул-Джабар^[2], така ли?

— Да, за по-известните явно си чувал — отвърна Рашад, — а може би си чувал и за Елия Мохамед^[3], пророка? А за Вали Мохамед^[4], чувал ли си? Аз принадлежа към Вали Мохамед Моску^[5], номер едно, в Детройт.

— Мисля, че нищо не знам за мюсюлманската религия — каза Дейвис. Не беше сигурен, че му се щеше да продължава да седи тук и да говори за нея.

— Вярвам главно в едно нещо — продължаваше Рашад, — ако направиш една крачка към Аллах, той ще направи две крачки към теб. — Отпи от уискито. — Добре е казано и те предпазва да не оплескаш нещата по пътя към рая. От колко време каза, че служиш, от шестнайсет години?

— Навършват се на двасти април — отвърна Дейвис.

— И сега се чудиш да останеш ли или да се уволниш.

— Ще се уволня — рече Дейвис. — Това, което все още не знам е, какво ще правя после.

Рашад пробва един номер, за да види дали войникът с червения врат от морската пехота на САЩ, който си пиеше чашата „Джим Бийм“^[6] щеше да се върже.

— Не мога да си представя, че си успял да спестиш кой знае колко, докато си бил в армията.

— Не и когато питиетата са по два долара на повечето места.

— А може би въртиш нещо странично, за да си докарваш допълнително.

— Мисля, че никога не съм гледал на парите, като на цел — отвърна Дейвис.

— Разправяли са ми, че някои хора изнасяли разни неща от страната, за да припечелят. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Ти какво имаш? — попита Дейвис — Хашиш? Да не искаш да пренеса няколко килограма?

— Разправяли са ми, че онези се лепвали за някой такъв, който си заминава и му давали да прибере стоката, заедно с останалия си багаж. А такъв, който се връща от посолството на САЩ, е още по-подходящ.

— Какво имаш? — настоя Дейвис.

— Извинявай, мой човек, но няма съм казал, че се занимавам с подобни неща?

Дейвис изчакваше, облегат на бара. Двете момичета зад него бърбеха с клиентите.

— Добре де, ако някой все пак, иска да пренесе нещо — продължи-Рашад, — как би могъл да разбере, че еди кой си войник от морската пехота на САЩ би могъл да се справи? Да разбере дали има опит или не?

— Не би могъл. Извини ме за момент, човече — каза Дейвис. Той тръгна към тоалетната, като по пътя се спираше да поговори ту с този, ту с онзи.

Рашад вися в бара „При Норман“ близо цели седем часа и половина, като пиеше уиски и се опитваше да се сближи с пехотинеца: непрестанно се връщаше на темата, опитваше се да го накара да изплюе камъчето дали върти някакви далавери с някого или пък дали пренася стока, за да изкара нещичко и най-сетне успя да се добере до едно любопитно откритие — на следващия ден пехотинецът заминаваше нанякъде — но разни хора все идваха при пехотинеца или пък той зърваше някого и казваше, извини ме за момент, след което изчезваше за известно време.

Мястото беше нещо като клуб, посетителите се отнасяха приятелски един към друг и всичките се познаваха. Рашад заговори една пълна блондинка от английското посолство, която на бърза ръка разкопча горните копчета на ризата му и напъха ръката си вътре, докато си бърбореха. Хората се разотиваха, барът почти се изпразваше; после идваха други и той пак се напълваше.

Норман си свали шапката и показа на Рашад деветнайсетте шева, избродирани върху главата му, там, където го бе ударил един пиян

израелец. — Норман го бе помолил да напусне заведението, а той се бе върнал с някаква дъска от строежа на ъгъла, Норман пазеше дъската, окачил я беше над бара. Той каза, че израелецът отдавна е изтрезнял, но все още се намирал в болницата „Асута“. Поприказваха си и за това, как ирландците се наливат, докато за евреите е неприлично, с изключение на онзи от „Асута“. Пред Рашад непрекъснато изникваха все нови и нови чаши с уиски. Крие му разправяше, че Норман черпи или Дейв и разни там други хора. Рашад обеща на някакъв, дето нищо не му се разбираше от приказките, че ще го посети в неговия град в Уелс, чието име Рашад дори не можеше да произнесе. А и никак не беше сигурен, дали знае къде е Уелс.

Пехотинецът го представи на друг пехотинец, слаб, тъмнокос сержант от американското консулство в Ерусалим, някой си Реймънд, с мексиканско презиме и Рашад ги гледаше как седяха рамо до рамо на бара, а адамовите им ябълки подскачаха, докато си пиеха халбите тъмно пиво. Дейвис беше минал от бърбъна на бира. Като ги слушаше, струваше му се, че се карат. Пехотинецът от Ерусалим подаде на Дейвис връзка ключове за кола после каза: Не, не е донесъл пушката си. Трябвало ли е? Той откъде да знае, че Дейвис я иска. Дейвис отвърна, че му бил казал. Как можеше да отиде на лов за птици без пушка? Пехотинецът от Ерусалим го сряза, че говори глупости, че не му е казал. Нищо не му е казал, за никаква пушка. Норман приближи до тях и попита: „Само пушка ли ти трябва?“ И какво още? Патрони? Имал една, която Дейвис можел да използва, красавица, струвала 3000 долара и била купена в Германия. Човек трябвало само да я насочи и това е. Норман даде знак на Крис да ги почерпи, взе си кампарито със сода и се отдалечи, като нагласяше шапката си.

Рашад пак седна до Дейвис.

— Казваш, че утре заминаваш?

— За около десет дни.

— Къде отиваш?

— Не знам. Сигурно на юг.

— За какво ти е притрябвала пушка?

— За птици. Малко лов на птици.

А може би беше нещо, което той наричаше „лов на птици“. Може би му трябваше пушка, за да се пази. Рашад рече:

— Не бих имал нищо против да опозная природата из онзи край. Къде по-точно на юг?

Но Дейвис отново си приказваше с мексиканския пехотинец. Рашад го побутна по ръката и попита:

— Хей, искаш ли да отидем да си вземем нещо за ядене?

Дейвис отвърна, че по-късно ще си вземат малко китайска храна.

Рашад загуби двайсет лири (три долара) на игралния автомат. Загуби сто лири и в играта на стрелички срещу един от канадските войници на ООН-то, същият, с когото се беше запознал в бара на „Хилтън“ предишната вечер — глупакът го тупаше по рамото и се хилеше, все едно че бяха приятели от край време.

Рашад се настани в едно от сепаретата. Младите дългокоси израелки го заглеждаха заради начина, по който се беше изтегнал, качил единия си крак върху пейката. Проклетият тип от Уелс, на когото нищо не му се разбираше, защото говореше английски все едно че му беше чужд език, отново се домъкна при него с две питиета и пак започна да го залива с думи, докато Дейвис и другият пехотинец от Ерусалим продължаваха да си говорят на висок глас и да се смеят.

Влезе мършаво момче, с вид на уличен джебчия. Израилтянин или може би арабин. Рашад не можеше да определи точно произхода на това кльоцаво момче, но му изглеждаше познато. Големи смешни обувки с високи токове и евтино яке от изкуствена кожа. То отиде при Дейвис — всички в бара по някое време току се отбиваха при него, и си поръча кока кола, докато нещо му разправяше, някаква дълга история. Дейвис слушаше и накрая кимна, като каза нещо. Само преди малко, докато бърбеше с другия пехотинец, се смееше, и се правеше на клоун. А сега, като слушаше мършавото момче с вид на арабин, беше станал мълчалив, сериозен и никак не му личеше, че е пил. Рашад не можеше да си спомни, къде беше виждал преди момчето. Нямаше значение. То си тръгна, а Дейвис продължи да пие.

Рашад затвори очи. Искаше му се да си почине за няколко минути.

Когато пак ги отвори, видя над себе си Норман, който му казваше:

— Да не възнамеряваш да прекараш нощта тук?

— Къде е онзи пехотинец?

— Дейв ли? Откъде да знам. Тръгна си.

Заведението се беше изпразнило и само Крис, Лилиан и човекът от Уелс все още висяха край бара.

Като си тръгваше, Рашад се опита да върне лентата на случилото се, преди да заспи. Пехотинецът говореше със мършавото момче. Точно така. Навън беше прохладно, улицата беше пуста. По дяволите, нямаше и таксита, нямаше дори частни коли. Хотелът се намираше на около шест пресечки по-надолу. Пред очите му все още беше момчето, както отпиваше от колата си — изпито лице, дълга коса. После изведнъж то изплува в съзнанието му на едно друго място. Ами да, докато чакаше за багажа. Мършавото момче и израелката с хубавия задник посрещнаха човека на летището. И пак същото момче приказваше с пехотинеца във фоайето.

Пехотинецът си бе отишъл, но все още беше замесен, нали?

[1] Бари Манилоу — известен американски вокалист, пианист и композитор, роден през 1946 г. в Ню Йорк, Манхатън. Кариерата си започва през 1973 г., бил е четири пъти в класациите на САЩ и е издал много плочи. Свири в стил „мидъл тъв дъ роуд“. ↑

[2] Карим Абдуд-Джабар — известен баскетболист. ↑

[3] Елия Мохамед — название на мюсюлманския пророк. ↑

[4] Вали Мохамед — название на мюсюлманския пророк. ↑

[5] Вали Мохамед Моску — една от най-известните джамии. ↑

[6] „Джим Бийм“ — марка бърбън. ↑

ГЛАВА ОСМА

Розен реши, че в хотел „Кинг Дейвид“ имаше служител, чието единствено задължение беше да се грижи за удобството му. Този човек казваше: „Бързо, той пристига“ и веднага качваха кошница с плодове в ?732 с бележка от г-н Финк, управителя: „С комплименти и най-добри пожелания за приятно прекарване“. Розен живееше в хотел „Кинг Дейвид“ от три години. Понякога отскачаше за кратко до Тел Авив или Хайфа, а като се върнеше, намираще бележката на г-н Финк до плодовете.

Обикновено за два дена Розен изяждаше бараните, портокалите и ябълките. Този път плодовете под целофана бяха останали недокоснати, а Розен крачеше напред-назад из апартамента и току поглеждаше през прозореца. Изгледът беше хубав: зелената морава и градините, кипарисите около плувния басейн и извън пределите на хотела, стените на Стария град при Яфа гейт^[1]. Точно под неговия прозорец, седем етажа по-долу, се намираще терасата, на която Пол Нюман и Ева-Мари Сейнт си пиеха мартинито във филма „*Exodus*“^[2].

Той се чувстваше сигурен между познатите стени на хотелския си апартамент. В „Кинг Дейвид“ беше у дома си; на рецепцията и в телефонната централа се грижеха за уединението му. Но навън, докато поставяше нов личен рекорд от петдесет и пет минути по пътя от Натания до Ерусалим, се беше почувствал уязвим. Страната беше много малка, за да можеше да се скрие в нея за дълго време. Трябваше по-скоро да замине, да отлети за Атина или Париж. Но за да замине, му бе нужен паспорта, а за да си го върне, трябваше да намери Еди Бродер. Представи си я как лежи в леглото и го гледа. Да, изглеждаше поне с десет години по-млада в полуосветената стая. Зряла жена, но по нея нямаше грам тлъстина. Хубави гърди. Представи си, че се е върнала в Кълъмбъс и спортното му яке с паспорта в него виси в гардероба ѝ.

Хайде, трябваше малко да помисли.

Добре, първо ще се опита да намери Еди. Ще плати хотелската сметка.

После ще замине. Ще остави колата на летището Бен Гурион...

Но те сигурно го следяха. Чернокожият с кафийето положително вече си имаше помощници. А може и да са го сменили. Розен не можеше в ума си да го побере: да изпратят някакъв черен да свърши работата, сякаш е детска игра, вместо човек, който би се слял с тълпата — та в цялата страна имаше не повече от сто и десетина чернокожи. Господи, та за двайсет долара можеха да наемат истински арабин.

Вместо да тръгне от Бен Гурион, можеше да отиде до Ейлаг и оттам да вземе самолет на SAS^[3] до Копенхаген.

Но първо трябваше да се обади на Тали и да вземе парите. Утре беше двайсет и шести. Щеше да ги смени на черния пазар за лири по курс десет и половина или единайсет към едно...

А после какво? Да ги сложи в банка? Ами ако не се върнеше повече в Израел? Как да ги вземе със себе си? Как да прекара сто хиляди долара през митницата, плюс петдесетината хиляди, които имаше в депозитния сейф в банка „Леуми“? Прекалено много бяха нещата, за които трябваше да мисли. Прекалено много бяха неизвестните. Добре, все пак трябваше да нагласи работите така, че да получи парите утре или вдругиден. Щеше да се обади на Тали и сигурно нещо щеше да им хрумне. Мисълта за Тали го додсети за Мел Банди.

Мел трябваше да пристигне тук, но кога? Вероятно днес.

Още нещо, за което трябваше да помисли. Мел идваше — така му бяха казали по телефона — за да направи отчет и да обсъдят някои бъдещи проекти. Прозвучало му бе малко необичайно. Те не се нуждаеха от одобрението му за каквото и да било. Защо, след като вече три години той беше извън играта, им бе дотрябвало неговото мнение за бъдещи проекти? Партньорите му рядко се обаждаха. Изпращаха му парите и по някоя картичка за Коледа. Защо изведнъж пращаха адвокат? До момента това не го беше притеснявало, но сега вече започна да го безпокои.

Адвокатът пристигаше течно преди получаването на парите.

Адвокатът пристигаше в момент, когато малко преди това, някой се бе опитал да го убие.

Съществуваше ли някаква връзка?

Хайде сега, отплесваше се. Нямахте нужда да си изнамира проблеми, след като си ги имаште достатъчно. Първо да намери Еди Бродер.

Обадн се в хотел „Фор сийзънс“ в Натания. Нямахте оставено съобщение за него. Обади се в хотел „Голдар“. Групата от Кълъмбъс, щата Охайо, беше напуснала, заминали си бяха за вкъщи. Онези, които бяха настанени в „Пал“ в Тел Авив, също бяха напуснали. Ами г-н Файн, водачът на групата, който мислеше единствено за съдебни преследвания? Г-н Файн е в хотел „Самуел“. Не, замина си, отговориха му от хотела, г-н Файн също беше напуснал. Някакъв глас от посолството на САЩ му каза, че не знаят нищо за въпросния г-н Файн, нито за групата от Кълъмбъс.

Онова, което Розен направи — единственото, което можеше да му спести безкрайните часове над телефона — бе, че се обади на телефонни справки в Кълъмбъс, щата Охайо. Те не можаха да открият името Еди или Едит Бродер. Най-близкото, което намериха беше Е. Бродер. Розен измъкна някакво единайсетгодишно момиче от леглото в четири часа сутринта, единайсет часа ерусалимско време и го попита, дали майка му е у дома. Сънлив и ядосан глас отвърна, че тя е в Израел. „Така ли“ каза Розен, „а къде по-точно в Израел?“ На екскурзия. „Къде на екскурзия?“ С някаква група. „Но група-, та се е върнала.“ Не, майка ѝ се беше обадила: включила, се в друга група. „Каква друга група?“ Момичето не можеше да си спомни, „Помисли малко!“ Ами, нещо като „Егетус“. „Егет Турс“ уточни Розен. „Къде? Откъде ти се обади и кога?“ Във вторник вечерта от Тел Авив. „Ти си много сладко момиче,“ похвали я Розен „ще ти донеса подарък“. „Чудо голямо“, тросна се сладкото момиче.

Розен се обади в „Егет Турс“ в Тел Авив. О, да, г-жа Еди Бродер се била включила в една от техните групи „Адаса Холидей“ и била отседнала в хотел „Дан“. Вече близо до целта си, Розен се обади в „Дан“. Групата „Адаса“, момент, моля... отишли са до Одера, до кибуца Шемуел за през, деня: щели, да се върнат вечерта. Осем часа по-късно: групата се беше върнала, но г-жа Бродер не беше в стаята си. Някакво съобщение? Розен се поколеба и после каза: Помолете я да се обади на г-н Розен в хотел „Кинг Дейвид“ в Ерусалим.

Почувства се по-добре. Всъщност толкова добре се почувства, че се изкъпа, облече се и излезе от апартамента си за първи път от два

дена насам.

Силва, барманът, сложи една салфетка пред него и възкликна:

— Г-н Розен! Не сме ви виждали напоследък.

Той сипа уиски в чашата с лед, добави малко вода и пъхна една сламка. След това извади чинийки с ядки и маслини.

— В Натания не сервират така — рече Розен. — Има само един град в Израел, където предлагат подобно обслужване.

— Така е.

Силва беше португалец, роден в Хонконг и говореше с английско-израелски акцент. За Розен Силва *олицетворяваше* хотел „Кинг Дейвид“. Ориенталските килими и гарсонът, който удряше камбанката, докато търсеше някого, носейки табела с името му, също олицетворяваха хотела.

Розен забеляза някаква туристка, която самотна си пиеше коктейла и това го изкуши. Не изглеждаше зле, въпреки че беше малко натруфена, а русата ѝ коса беше така препарирана в прическа, че по никакъв начин не можеше да я разчупиш, освен ако, не използваш чук. Видът ѝ отговаряше на стила на „Хилтън“, а тя самата беше като изгубена сред тишината на дневния бар на хотел „Кинг Дейвид“. Не, достатъчно грижи си имаше, а и трябваше да завърти доста телефони. Трите питиета и краткият разговор със Силва му бяха достатъчни за тази вечер. Вечеря сам, на три маси от русата туристка, после се качи в апартамента си и като го остави полутъмен, се обади в жилището на Тали.

Никой не отговаряше.

Точно от това се беше опасявал. Предположи, че след като бе взела Мел от летището — това беше уговорено още преди седмица — може би още беше с него, нали го знаеше, какъв е Мел. Той или и диктуваше писма, или ядеше, или се опитваше да си легне с нея. Розен не се притесняваше за Тали. Твърдо момиче беше. Станеше ли Мел настоятелен, щеше да му даде да се разбере или пък щеше да си отиде най-учтиво. Това, което притесняваше Розен, беше неизвестността за всичко, което ставаше около него. Тали беше будно момиче, усещаше нещата и той искаше да поприказва с нея преди да говори с Мел.

Или щеше да успее, или нямаше. Обади се в хотел „Пал“, помоли да го свържат с г-н Банди и тогава гласът на Тали каза: „Кен?“

— Спокойно — рече Розен. — Засега не произнасяй името ми. Аз съм твоят приятел или майка ти, разбра ли?

— Къде сте? — гласът ѝ беше тих.

— В бърлогата. С Мел ли си? С г-н Банди?

— Той е в банята — после Тали бързо заприказва — при него дойдоха двама. Заплашиха го. Не знам кои бяха, но приказваха разни неща за вас и задаваха въпроси...

— Добре — прошепна Розен — успокой се. Как се казваха?

— Не знам. Г-н Банди рече... отначало той се страхуваше, когато бяха тук и го заплашваха. Но след като си отидоха, вече не се страхуваше. Стана друг човек. Каза... нещо ужасно.

— Какво каза?

— Каза, че искат да ви убият — гласът ѝ съвсем се сниши. — Той излиза от банята...

Розен дочуваше водата от тоалетното, казанче.

— Парите пристигнаха ли?

— Да, но този път са повече.

Той едвам я чуваше.

— Какво? Колко повече?

— Две...

— Добре, Тали, кажи му, че съм аз и не се притеснявай.

Чу я да му съобщава, извърщайки се от слушалката: „Г-н Розен е на телефона.“

Розен седеше на стола в полутъмната стая, а отвъд градината, Яфа гейт тънеше в светлини. Той погледна часовника си. Десет и четвърт. Запали цигара и се почувства готов за уводните думи на Мел. В ума му се стрелна: ако никога не си го харесвал, тогава защо си го наел?...

— Боже мой, Рози, човече, ужасно се притесних. Надявах се, че ще се обадиш още след обед.

— Не знаех, че е трябвало — отвърна Розен.

— Нали са ти казали. Самолетът ми пристигна в един и трийсет и пет по обяд. Седя си аз тук и се притеснявам.

— Как беше полетът, Мел? Предполагам, че се чувстваш малко изморен.

— Рози...

— Мел, чакай малко. Рос... Розен... може даже и Ал. Но никакъв Рози, ясно ли е?

— Извинявай. Боже мой, за какво си седнал да се притесняваш. Джийн Валенцуела беше тук.

— Продължавай — отсече Розен.

— Искам да кажа, че беше тук, в тази стая. Търси те.

— Мел, някой се опита да ме прегази и изстреля по мен пет куршума. Да не смяташ, че е човек от улицата.

— Искам да кажа, че той влезе тук и попита: „Къде е Рос?“ Без всякакви увъртания.

— След като самият аз вече знам, че ме търси... — възрази Розен. — Не, остави това, Мел, искам да чуя какво каза той.

— Попита ме, искаше да знае, къде си. Отговорих му, че нямам представа. Казах, че съм дошъл да се видя с теб по работа, но вече не съм сигурен, дали ще влезеш във връзка с мен.

— По каква работа, Мел? Казваш, че искаш да ме видиш по работа.

— Не е нещо, което можем да разискваме по телефона, имам предвид в подробности. Искам да те видя — както казах и на тях, това е причината да съм тук — но като знам обстоятелствата, мисля, че ще трябва да почакаме. Наблюдават ме като соколи, следят всяка моя крачка.

— Утре е денят за плащане — рече Розен. — Чудех се дали са пристигнали?

— Да, пехотинецът ги донесе.

— Ти погледна ли дали са всичките?

— Да, нещата са наред. — Мел се поколеба. — Всъщност този път са повече. Доста повече.

— Защо? — попита Розен.

— Боже мой, никога не съм чувал някой да пита, защо му дават повече пари?

— Мел, защо ще получа повече?

— Както ти казах, Рози, искам да седнем и да си поговорим. Но не можем да го направим по телефона. Сега трябва да решим как да ти предадем парите.

— Защо не ги донесеш? — рече Розен. — Тъкмо ще си поговорим.

— Точно това не мога да направя — избърбори Мел, — те са по петите ми. Щом сляза във фоайето, виждам Валенцуела да седи и да чете вестник.

— Какво ще направиш, Тали ли ще изпратиш?

— Рози, ти къде си? В Тел Авив ли?

— Не искам да ги донася Тали — отсече Розен, — тя не е в играта.

— Боже мой, аз също не съм — възрази Мел. — Опитвам се да ти помогна за нещо, което съвсем не ми е работа, а си е единствено твой проблем. Каж ми къде си или къде ще бъдеш и ще намеря начин да ти ги предам, без да изпращам Тали.

— Пак ще ти се обадя — отрязва Розен.

— Чакай малко... кога?

— Утре, по някое време. — Той затвори.

Розен запали още една цигара и седна близо до прозореца, от който се виждаше Стария град. Все още му беше пред очите съдебната зала на Детройтския федерален съд в най-големи подробности, все още виждаше как Джийн Валенцуела и Хари Манза влизат с адвокатите си. Валенцуела, с масивния си заплашителен вид, останал му от времето, когато е бил спортист, а после надзирател по строежите на Хари Манза: под разтворената му яка се виждаше тениска, а косата му беше късо подстригана, нещо като шапка над втвърдения „мускул“ в главата му, който издаваше ограничена мисъл. Нямаше обноски, нямаше въображение. Спомни си как, когато отборът на Валенцуела беше загубил и един независим съдия се беше опитал да поприказва с него и да му обясни някои неща, Валенцуела го беше изслушал, а после го беше пребил от бой, след което запали яхтата му. Тогава това беше част от работата на Валенцуела. Но сега беше лично.

Е, добре, как можеш да се разбереш е такъв пън? Розен пушеше и се опитваше да мисли спокойно, без страх. Как можеш да спреш подобно гюле?

Не, не можеш; трябва да стоиш настрана. Нямаш избор. Вземаш парите и паспорта и бягаш.

[1] Яфа гейт — вратата на крепостната стена, гледаща към гр. Яфа. ↑

[2] „Exodus“ — филм на американския режисьор Ото Преминджър. Суперпродукция, пресъздаваща събитията, човешките драми и прозрения по време на създаването на държавата Израел. ↑

[3] SAS — Скандинавски авиолинии. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Не беше сбъркал, като бе зарязал заспалия, на бара чернокож мюсюлманин. Правеше се на голям мъж и щом искаше да пие толкова, негова си работа.

Да се събудиш с махмурлук и някаква израелка, която хърка до теб, не беше чак толкова лошо. Махмурлукът се лекуваше със студена бира и агнешко с лютивви чушки, пъхнати в пита. Момичето щеше все още да спи, когато той ще е излязъл. Понякога обаче му се искаше, като се събуди да можеше да си спомни всичко отначало докрай. А подробностите се появяваха постепенно, понякога и неочаквано след много време.

Беше отишъл с Реймънд Гарсия в бар „Сингинг Бамбу“, за да се запознае с приятелката му Ривка, която работеше на рецепцията в австралийското посолство. Ривка беше в лошо настроение. Уредила среща на приятелката си Садрин с някакъв американец, а тъпото копеле ѝ бе вързало тенекия и като че ли Дейвис и Реймънд бяха виновни, че онзи беше американец. Горката Садрин, седяла си в къщи сама, облечена за излизане и свирела на пиано. Дейвис попита защо Садрин не вземеше да си легне; беше единайсет часа. Ривка напуцено заопява на иврит и Дейвис рече, добре, обади ѝ се.

Той отиде да вземе момичето с колата на Реймънд — Z-28, която щеше да е негова през следващите две седмици, щеше да бучи с нея из улиците и да я усеща под себе си: Z-28 Камаро 72 беше лимоненозелена на цвят с бяла лента, която я пресичаше от предния капак до багажника и стигаше чак до ауспуха. С нея сега, по горещия път до Ерусалим, щеше да профучава край другите коли, тъй като двигателят ѝ V-8 302 Пирели^[1] се използваше в Щатите при състезателните коли.

Следващата случка беше доста особена.

Израелката Садрин, облечена с жълта рокля и накичена с перли, тихо свиреше Шопен на пиано. Това си го спомняше. Спомняше си още, че пи бренди с газарина вода и лимон. Докато си говореха, тя пи

повече от всички израелки, които Дейвис някога бе виждал да пият, и започна да се смее на това, което той ѝ разправяше. Изпиха брeндитo и наченаха бутилка бяло вино, която бързо преполовиха, а момичето все се смееше и го убеждаваше, колко е забавен. Той се чувстваше добре, чувстваше, че я привлича. Тя му рече: „Приятно ми е да те гледам“. Беше го възбудила с жълтата си рокля и перлите — това беше едно от странните неща — и със сочните си дебели устни, за които ѝ бе казал, че приличат на кошница с плодове. Не знаеше, откъде му дойде наум, но на нея ѝ хареса и пак се смя, а когато започнаха да се целуват, струваше му се, че тя иска да го изсмуче целия. Хубаво беше, но изтощително, изцеди силите му в леглото и докато устните ѝ бяха впити в неговите, Дейвис си мислеше, че тя никога няма да свърши, мислеше си, какво по дяволите правя тук. Тогава си я представи как седеше сама в жълтата си рокля, с перлите. Спомни си колко се беше зарадвала да го види, да види някого, който и да е той, и я остави да продължи, като най-после освободи устата си и каза, че е красива — не беше лоша — че харесва устните ѝ, очите ѝ, тялото ѝ — доста по-едро и по-тежко сега, когато беше без рокля. Говореше ѝ хубави неща, докато тя продължаваше. След това момичето отиде в банята и повърна в легена. Започна да пъшка, каза му, че не се чувства добре, че ѝ се иска да умре, че няма аспирин. После едрото момиче заспа, като викаше майка си на иврит.

Върнал се в блока на пехотинците — наоколо не се виждаше никой — Дейвис набързо се оправи: сложи си риза и дънки и нахлупи едно обикновено бяло кепе. Обичаше, когато беше махмурлия, да го носи ниско над очите... Бавно изяде два сандвича с яйца и лук, изпи две ледено студени бири „Макаби“, Чувстваше се като прероден. Нахвърля още малко дрехи в една чанта и събра купчината списания „Луисвил куриер журнал“, които му бе изпратила леля му. Какво още? Трябваше да отскочи до апартамента на Норман в Рамат Авив^[2], за да вземе пушката. И друго? Трябваше да се види с Тали и да си вземе чантата с мръсните дрехи. Имаше и още нещо. По дяволите, преди това трябваше да се срещне с приятеля ѝ Мати Харари. В единайсет часа.

Беше единайсет без двајсет, когато тръгна от блока и се размина с Уилард Мимс, който се връщаше от Афека с бронираната си жилетка и с кубинките. Пи за пет минути една бира при Норман, който го

посрещна по долни дрехи. Беше не повече от единайсет и петнайсет, когато спря пред клуба „М & А“ на Хайаркон, недалеч от хотел „Пал“.

Сети се за своя проблем — беше го забравил през последните малко повече от дванайсет часа — и това го натъжи. След двацет и шест дни щеше да се уволни.

„М & А“ — Мигел и Али, едно място, където Аржентина се срещаше с Близкия изток, заведение с двор отпред, скрито от улицата, бели варосани стени, тъмни греди, импресионистични рисунки. Не беше бар, в който се къркаше, както в този на Норман, а бар, в който се водеха разговори, където младите израелци идваха да побъбрят и да поиграят на табла, като с часове пиеха по чаша кафе или чаша вино. На Дейвис му харесваше, всеки път, когато дойдеше, харесваше му атмосферата и все си обещаваха, че някой ден нарочно ще се отбие и ще се научи да играе табла. Но обикновено се озоваваше при Норман.

Попита Мати дали иска нещо за пиене. Мати поклати отрицателно глава. В бара нямаше никой друг освен Мати Харари, приятелят на Тали, и Ора, жената на Мигел, застанала зад неголемия плот. Дейвис си взе една ледено студена бира „Голд стар“, настани се до Мати и видя чантата си на пейката.

— Донесъл си я. Чудесно.

— Човече, тя много иска да те види. Но не трябва да влизаш през главния вход.

— Защо да не трябва да влизам през главния вход?

— Ще ти покажа друг път, ще вземеш асансьора от мазето.

— От какво се притесняваш?

— Какво приказваш? Не аз се притеснявам. Слушай, те ги следят, бе човек. Тали не знае какво става.

— Аз също не знам — отвърна Дейвис — даже не знам за какво говориш.

— Нищо няма да ти кажа, така че не ме питай.

Все едно, че му казваше: само се опитай да ме накараш. Тъмнокожият сефарадим^[3] Мати, с бандитските си мустачки и буйната си коса, наистина приличаше на уличник. Изглежда можеше да бъде доста корав. Тали беше казала, че е прекарал известно време в затвора в Хайфа. За Дейвис това нямаше значение. Все пак момчето беше третокласен войник. Можеше да издържи около две минути в бой.

— Мисля, че така няма да стигнем до никъде — рече Дейвис. —
Нещо друго има ли?

— Последвай ме — рече Мати. — Това е всичко, което трябва да
направиш.

Рашад се намираше във фирма „Шофирайте сам“, точно срещу
котел „Пал“, за да наеме мерцедес, преди да зареже БМВ-то. В
момента гледаше безцелно към улицата. Беше се отдалечил от бюрото
и стоеше до вратата, докато човекът от фирмата преглеждаше някакви
листове. И точно от това място неизбежно беше да не ги види, как се
задават пеша по Хайаркон. Когато човекът каза: „Ето ги“ и започна да
чете цените. Рашад се извърна и му рече: „Задръж така, мой човек.
Преди да продължим, трябва да се обадя на баща ми. Може ли да
използвам телефона?“

Валенцуела вдигна слушалката. Рашад съобщи „Пехотинецът...
върна се, идва по улицата насам... Аз съм отсреща, където дават коли
под наем. Пехотинецът е пак с арабчето. Същото от вчера... Чакай
малко. Не, тръгват по пресечната улица до хотела. Пехотинецът е
отново със зелената чанта... все едно, те отиват на плаж... Не знам,
може и да си има нещо със симпатичното арабче.“ Рашад изслуша
на срещния глас, после каза: „Добре, ясно“ и затвори.

На човека от фирмата обясни: „Съжалявам, но баща ми рече
веднага да се прибирам.“

Минаха през един мрачен коридор в мазето и със служебния
асансьор се качиха до осмия етаж. Та-ли ги чакаше пред отворената
врата на 824-та.

— Много мило от твоя страна, Дейвид, че дойде. Надявам се да
не съм объркала пътуването ти.

— Изобщо не ме притесняваш — отвърна Дейвис.

Той влезе и остави чантата си на леглото.

— Мислех, че само искаш да ми върнеш мръсните дрехи.

— Господин Банди би искал да поговори с теб — каза Тали. —
Моля те, седни.

Стаята сега вече приличаше на дневна. Дейвис се огледа наоколо и се отправи към прозореца. Значи да почака важния адвокат. Хвърли поглед към Гол Авив, към разпръснатите високи сгради, които стърчаха над еднообразните пететажни блокове. Тук източният бряг на Средиземно море се сливаше в стени от стъкло. Някой му беше казал: „Преди Тел Авив беше грозен град. Сега почнаха да строят всичките тези хотели, «хилтъни» и «шератъни», за да закрийт морето, и той стана още по-грозен.“ На Дейвис му харесваше Тел Авив. Не знаеше точно защо. Харесваха му хората, особено младите. Искаше му се да се запознае с някои от тукашните войници, да поприказва с тях. Според него точно от такива като тях бе имало нужда във Виетнам. По дяволите, та те бяха професионалисти. И през огън щяха да минат.

— Ето те и теб. Как си, сержант? Какво бих могъл да ти предложа?

Дейвис се обърна към Мел Банди, който тъкмо влизаше през вратата, свързваща двете стаи. Днес изглеждаше по-различно, с розово лице, измит, дойде чак при него, за да се ръкува, като се опита силно да го стисне с дебелия си ръка; миришеше на нещо приятно, целият беше облечен в светлосиньо — светлосиня риза с яка, каквито носеха кинозвездите, светлосини панталони, бял колан и бели мокасини с малки златисти верижки.

— Най-сетне се нанесохме — каза Мел. — Какво да ти наляя?

— Една бира, ако може — отвърна Дейвид.

— По дяволите. Само това нямаме. Тали, обади се на „обслужване по стаите“. Поръчай няколко бири за сержанта.

— Не, няма нужда, Ще пия каквото и да е.

Мел отиде до бюрото, което бе превърнал в бар и започна да прехвърля бутилките, а докато се навеждаше, за да извади лед от хладилника, напъхан под бюрото, им предложи цялото величие на дебелия си задник.

— Откъде си, сержант? Долавям някакъв акцент.

Дейвис каза, че е роден в областта Харлан, щата Кентъки, но когато бил на шест години, се преместил. Баща му загинал при злополука във въглищна мина. Бяха се преместили — той, майка му и сестра му, да живеят при леля му, която имала ферма в областта Шелби. Намирала се горе-долу по средата между Лексингтън и Луисвил. Тали и момчето Мати го гледаха и си нямаха представа за

какво говори. Ходил една година на училище в Синсинати, но после се записал в пехотата в Луисвил. Боже мой, като се слушаше какво приказва, стори му се толкова скучно. Чувстваше как, докато Мел му подаваше чашата, останалите му се надсмиват.

— Чист стопроцентов бърбън от Кентъки. Какво ще кажеш?

Като че ли кой знае с какво го черпеше, а течността, от която Дейвис отпи, беше с цвят на пикня. Мъжът явно нямаше за цел само да си побърбят. Той искаше нещо. Питието все пак си го биваше, а всички тези официалности приличаха на нещо като поздрав с бърбън. Адвокатът не предложи нищо за пиене нито на Тали, нито на момчето. Наля уиски на себе си и седна на дивана, като протегна единия си крак. И чорапите му бяха светлосини. Дейвис се отпусна на стола до прозорците. Не бързаше, но ако онзи продължаваше да се мотае, щеше да му каже, че бърза. Беше петък, единайсет и половина, а той трябваше да седи тук с този мъж. Тали беше притихнала в очакване на нещо; момчето се беше свило в стола си, пъхнало десния си юмрук в лявата длан.

Дейвис погледна към Мати и го попита:

— Не искаш ли нещо за пиене?

— Не... нищо — изпъна се непохватно момчето и поклати глава.

Добре, поне беше опитал. Дейвис насочи поглед към светлосиния адвокат.

— Чакаме ли нещо?

— Всъщност, чакаме да се обадят по телефона — отвърна Мел — но първо искам да ти обясня някои неща.

Адвокатът беше в течение на събитията и затова диктуваше положението.

— Аз съм в отпуск — рече Дейвис.

— Значи разполагаме с време. Чудесно.

Дейвис нямаше предвид това.

— Багажът ми е в колата. Пригответе се за тръгване. По дяволите, пак не прозвуча както трябва. — Искам да кажа, имам си планове. Заминавам.

— Знам — каза Мел, — искам само да предадеш един пакет.

— Къде?

— Всъщност, точно това чакаме да узнаем. Харесва ли ти питието?

— Бих пийнал още едно.

Мел стана и отиде с чашите до бара.

— Спомняш си, нали, за пакета, за парите. Ти ги предаваше на Тали, нали така? Тя е имала грижата да ги предаде след това където трябва. Досега така е било. Но този път искам ти да ги предадеш. Видя ги вчера, нали? Двеста хиляда долара? За тези пари става въпрос. — Мел говореше, обърнат с гръб към него, като приготвяше питиетата. — Ще ми се обади един човек, мой клиент. Ще ми каже, къде да му ги занесем. Ти отиваш там и му ги даваш. Той пък ми се обажда, за да ми потвърди, че ги е получил. Това е всичко.

Мед издърпа чекмеджето на бюрото и извади една пачка. После отиде при Дейвис и пушна пачката върху коленете му, докато му подаваше питието.

— Хиляда долара Става ли?

Дейвис я взе. Прехвърляше с пръсти стодоларовите банкноти. Видя как Мел, големият дилър, взима и своята чаша с уиски и сядна на дивана.

— Щом работата е толкова проста, защо ще получа хиляда долара? — попита Дейвис.

— Чудиш се къде е уловката ли? — Мел му се ухили. — Няма да те лъжа. Може и да се яви такава, има малка вероятност за усложнение, Но не и ако свършим работата, както трябва. Искаш ли да чуеш всичко отначало?

— Не бих имал нищо против да узная малко повече — каза Дейвис.

— Няма да ти разказвам, историята с подробности, защото е дълга — рече Мел, — но има един човек на име Ал Розен, който преди дивееше в Детройт, а сега живее тук. Преди три години той свидетелства пред Федералния съд. Съдът искаше да затвори двама престъпници за убийство и склони клиента ми, г-н Розен, въпреки моето несъгласие, да се яви като главен свидетел. Престъпниците не бяха осъдени, а клиентът ми остана по долни гащи. Разбираш ли ме?

— Казвате, че името му е Ал Розен? — попита Дейвис.

— Точно така, Алберт Розен — рече Мел. — Единият от онези, срещу които той свидетелства, получи удар. Все още е жив, но е напълно прецакан, едната му страна е парализирана и не може да говори като хората. Другият прекара девет месеца в затвора в

Люисбърг за съвсем друго нещо — за мошеничество. Един ден колата на клиента ми експлодира и загина техникът, който беше дошъл да я поправи. Денят бил студен и тя не искала да запали. Иначе щеше да бъде пречукан клиентът ми. Разбираш ли? Така че, с помощта на съда, който го беше забъркал в тази каша, той смени самоличността си и дойде да живее тук.

— Кой изпраща парите? — попита Дейвис.

— Това е вече друга история. Да речем, че е компанията, в която той работеше — каза Мел, — тя се занимава с ипотечи. Компанията го издържаше през последните три и половина години и ние бяхме единствените, които знаехме, къде е той. Всичко беше наред... относително. И какво става? Във вестниците се появява снимка на Розен.

— В тукашните ли?

— Не, в нито един от тях. Затова пък снимката на Розен, както стои пред хотела, става дума за статията за хотела в Натания, изгорял миналата седмица, се появява в детройтските вестници и в още някои други.

Дейвис кимна.

— Сега нали разбираш — каза Мел, — три дни по-късно, без да губят време, изпращат някой, който се опитва да го пречука. Вчера двама ми бяха дошли на гости. Искат да знаят къде е Розен, затова ме и наблюдават. Смятат, че щом съм в Тел Авив, значи съм дошъл, за да се видя с Розен. Наблюдават и Тали. Може би наблюдават и момчето. Розен иска да се махне оттук и да се скрие някъде другаде. Отново да промени самоличността си. Но първо трябва да си вземе парите, а ние не можем да му ги занесем, защото онези ни наблюдават. Те ни познават.

— Добре — отсече Дейвис.

— Речено-сторено? — Мел изглеждаше много учуден. — Чудесно!

— Вие не му казахте — обади се Тали, — че те знаят също така кой е Дейвид.

— Не, не знаят — възрази Мел, — какво като са го видели да приказва с теб във фойето.

— То е същото — каза Тали.

Мел я гледаше втренчено.

— Те не знаят нито името му, нито какво работи, нито къде живее. В това има голяма разлика. — Той се обърна към Дейвис. — Разбира се, всичко зависи от теб, сержант.

— Ще го направя — повтори Дейвис. — Къде са парите?

Мел му се ухили.

— Надявам се, че не си въобразяваш разни неща, сержант.

Дейвис нищо не каза и на свой ред се усмихна.

Той изслуша плана на Мел. Не беше нищо особено.

Отново бяха увили, както преди, металната кутия, в която бяха донесени парите.

Когато Розен се обади, Мати Харари щеше да вземе пакета, да мине през фойето, да се качи в мерцедеса и да поеме нанякъде.

Няколко минути след това Дейвис, с парите в куфарчето на Мел, напъхано в чантата му, щеше да излезе през служебния вход. Щеше да мине направо през паркинга и да стигне до клуба „М & А“, където беше паркирал колата си. Доста тъп план.

Опита се ли се някой да го спре, Дейвис не беше длъжен да се съпротивлява „Освен, ако нямаш желание“ каза Мел и го попита, дали е бил във Виетнам. Дейвис кимна утвърдително. Мел рече: „Ами, както казах, в случай че нещо стане, всичко зависи от теб. Но не мога да си представя, че един пехотинец ще се остави някой да се ебава с него.“

— Като че ли точно това е всичкото, което един пехотинец позволява да правят с него.

Седяха и чакаха. Мел отиваше за малко до съседната стая, връщаше се и гледаше часовника си, давайки да се разбере, че и той е нервен. Или пък крачеше напред-назад с ръце в джобовете и с приведени рамене. По едно време отиде до прозорците, погледна към парка, където булките се снимаха, а стопаните на кучета разхождаха любимците си и каза, че със сигурност там гъмжи от педали, защото паркът му приличал на педерастки парк. Повече не предложи от студените питиета.

Беше около един и половина, когато Мел реши, че е време за обяд и попита Дейвис какво ще иска Дейвис отвърна, че би си поръчал шварма^[4]. Какво, по дяволите, е шварма, възкликна Мел. Дейвис му

обясни — агнешко и разни други неща, пъхнати в пита. Мел каза на Тали, че той иска омлет със сирене и гъби, и пържени картофи. Не попита Мати ще вземе ли нещо, но го направи Тали, а после се обади на „обслужване по стаите“ и започна да говори на иврит.

След малко тя закри слушалката с ръка и се обърна към Мел:

— Не могат да сложат млечните продукти и месото на един поднос.

— Какви млечни продукти?

— Омлетът.

— Кажим им, за Бога, че яйцата се снасят от кокошки.

— Те имат предвид сиренето — отвърна Тали.

— Боже мой — обърна се Мел към Дейвис. — Това за вярване ли е, кажи? Нека тогава ги сложат на два подноса — нареди той на Тали — изобщо не ми пука колко подноса ще използват.

Докато чакаха, ставаше все по-интересно. Дейвис си поприказва с Тали, като я разпитваше как е прекарала в армията и разбра къде живее. Но не можеше да се отпусне и да бъде забавен, докато Мел беше в стаята.

Най-сетне, към четири часа, телефонът иззвъня и Тали вдигна. От начина, по който тя го погледна, преди да погледне към г-н Банди и да му подаде, кимвайки, слушалката, Дейвис разбра, че беше Розен.

От мястото, където Дейвис седеше, не можеше да чува добре. Мел беше застанал с ръка в джоба и гледаше към стената, докато казваше: „Да... разбира се... чакахме те, готови сме за тръгване“ с много по-различен тон, услужлив и малко подмазвачески. Той подаде телефона на Тали и й рече: „Ти вземи адреса, трябва да бъде ясен“. После продължи в слушалката: „Рози, не се притеснявай. Все едно, че е вече приключено.“

Тали поприказва с Розен. Когато затвори, изглеждаше тъжна.

— Адресът му е „Рехов билу“ 30 в Херцлия^[5].

— Зная приблизително къде е — каза Дейвис.

— Запиши му го — рече Мел. — Какво е това, къща ли е?

— Апартамент. Номер 23 на петия етаж, На негов приятел е — уточни Тали, — трябва да вземеш асансьора.

Мати пое пакета и излезе, без да се обърне, когато Тали му избърбори нещо на иврит.

След няколко минути беше ред на Дейвис с куфарчето с парите в чантата си и с хилядата долара в джоба. На вратата Тали каза:

— Ако имаш път насам, моля те, намини да ми кажеш как е г-н Розен.

Дейвид тръгна, като се чудеше дали Тали спи с Розен. Гореше от нетърпение да види този г-н Розен.

Мати не беше направил и три крачки извън асансьора, когато Теди Кас го удари в гърдите и го вкара обратно. Валенцуела влезе след тях. Вратите се за-твориха и асансьорът пое нагоре. Теди Кас беше притиснал Мати до стената, а с другата си ръка беше стиснал за гърлото мършавото момче и го гледаше в широко отворените очи, докато Валенцуела разкъсваше пакета.

— Нищо няма — рече Валенцуела. Асансьорът спря и той натисна копчето за първия етаж. — Ще вземем момчето с нас.

Рашад стърчеше до стоянката за таксита от лявата страна на хотела, където циментови стъпала се спускаха към страничната улица, водеща за плажа. Изчака ги да дойдат с момчето помежду им, което или не се чувстваше добре или беше изплашено.

— Ето я примамката — каза Теди Кас.

— Има една кола, с емблемата на пехотата върху стъклото, която е спряла по-надолу. Много обичат да ти казват какво възнамеряват да правят, нали? — подхвърли Рашад. До него, опряна на стената до стъпалата, лежеше малка чанта. „Би трябвало да се появи всеки момент. Улицата е еднопосочна, така че ще трябва да мине пред хотела, преди да завие нанякъде.“ Рашад вдигна чантата си. „До скоро виждане, господа“

Той пое надолу по улицата и им помахаше, без да се обръща.

Валенцуела и Теди Кас отведоха Мати до бялото БМВ, което беше паркирано в сянката на хотела.

[1] V-8 302 Пирели — 302 е номерът на модела, V-8 означава, че двигателят е V-образен и е с 8 цилиндъра. ↑

[2] Рамат Авив — квартал в Тел Авив. ↑

[3] Сред евреите съществуват две големи групи: ашкеназки евреи (ашкеназим) и сефарадски евреи или сефарадим от старото име на

Испания — Сефарад. Ашкеназките евреи говорят езика идиш, а сефарадските — старинен испански диалект. Те са потомци на прогонените от Испания евреи през 1492 г. с едикт на католическите крале Фернандо и Изабела. Сефарадските евреи живеят предимно в Африка и на Балканския полуостров. ↑

[4] Шварма — традиционна за евреи и араби питка с пълнеж. ↑

[5] Херцлия — курортен град на север от Тел Авив, където живеят предимно богати хора. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Щеше да поеме на запад по Нордау до Ибн Гвирол, а после по Хайфа Роуд^[1]. След кратко спиране в Херцлия, можеше да продължи на север, да отиде до Голан^[2] или до Метула^[3], за да види дали има някакво движение по границата — терористи, които да се промъкват нелегално. Можеше да поговори с граничните патрули. И пак щеше да стигне до Синай — за един ден.

Дейвид включи камарото на скорост и стигна почти до пресечката. Ненормалният черен мюсюлманин изскочи на улицата точно пред него, като се ухили и вдигна ръка. Дейвис го позна, не беше възможно да не го познае, и спря. В следващия момент онзи вече беше отворил вратата и се качваше.

— Накъде сме?

Дейвис сложи лоста на нулева скорост. Нахълтва-нето не му хареса, но не му остана време да реагира.

— Отивам на север.

— Чудесно — каза Рашад, — готов съм да опозная страната.

Дейвис не помръдваше и Рашад се намести.

— Не бих искал да ти обърквам плановете, мой човек. Ако не съм желан, само ми кажи. Но ще ти бъда благодарен, ако ме закараш извън Тел Авив. Това място започна да ме потиска?

Дейвис запали колата и зави по Нордау.

— Целият този нощен живот, разните кръчми, като онази на Норман? Човече, много са приятни, но започват да ти дотягат. Май тогава с теб щяхме да ходим за китайска храна.

И така нататък. Рашад дърдореше Дейвис шофираше. Рашад се възхищаваше на колата и казваше, по дяволите, това нещо трябва да ги издуха всичките по пътя, даже и мерцедесите щяха да се влачат зад тях. Дейвис започна да се отпуска. От време на време, на светофарите, когато някой надуеше клаксона зад тях, Дейвис форсираше двигателя няколко пъти с натиснат съединител, заглушаваше онзи с клаксона, после го отпускаше и камарото излиташе от кръстовището. Детски

игри, бензинът струваше долар и шейсет цента галона. На моменти това му харесваше, а пък чернокожият си умираше от кеф. Не беше чак толкова неприятен, когато не се опитваше да се прави на интересен и кротуваше. Чернокожият попита, дали чантата е всичкото, което Дейвис е взел със себе си. Тя беше на задната седалка. Дейвис отговори, че си носи и други неща в багажника. Някои списания, които му бе изпратила леля му. Рашад каза, че обича да пътува с малко багаж. Той отвори своята чанта, извади оттам едно кафийе в черно и бяло и си го сложи. Каза, че било *страхотно* и наистина си вярваше, че е страхотно. Опитваше се да бъде забавен и дружелюбен, но беше досаден.

На магистралата Хайфа Роуд Дейвис рече:

— Ще трябва да се отбия в Херцлия. Едно градче наблизо.

— Много ли ще се бавиш? — Рашад се засмя и свали кафийето.

— По дяволите, като че ли има някакво значение, човече. Аз дори не знам къде отивам. Но ако искаш да се отървеш от мен, само кажи. Няма да ти се разсърдя. Ти беше много добър и аз оценявам жеста ти. Мисля, че след като снощи си по-бъбрихме и се запознах с приятелите ти, започнах да се чувствам и аз един от тях.

— Смятам, че няма да се забавя много — отговори Дейвис.

Глупав беше. Да омекне толкова, само защото е почувствал съжаление. Нищо повече не каза, докато не пристигнаха в Херцлия и не поеха по улиците, край които се редяха множество нови блокове.

— Търся Билу. Това е името на улицата.

— Не си ли идвал тук преди?

— Не, той не ми е приятел — каза Дейвис — трябва само да мина и да се видя с един човек за малко.

Розен чу колата, ревящия двигател. Излезе на балкона и я видя да влиза в паркинга отсреща: лимонено-зелена американска кола, която се открояваше сред по-малките европейски коли. Това трябва да беше пехотинецът.

Само че в колата имаше и друг. Розен се взря в шофьора с бялото кепе, който излезе, измъкна една чанта, затръшна вратата и тръпна към блока.

По навик Розен се дръпна навътре. Оттук също виждаше колата и човека, останал на предната седалка. Не можа обаче да види лицето му, докато той не спусна прозореца и не се приведе, за да погледне нагоре към сградата. Розен бързо се отдръпна още по-навътре.

Човекът в колата беше чернокож.

Не, не можеше да е същият, помисли си Розен. Този сигурно беше пак някой пехотинец или някой, който работеше в посолството. Като чу, че асансьорът, който се намираше малко по-надолу по коридора, се качва, той отново излезе на балкона. Негърът беше все още в колата. Ако това беше човекът от Натания, надали щеше да седи така със скръстени ръце. Розен отиде до вратата на апартамента и я откряна, после се върна до масата срещу вратата, върху която лежеше отворено дипломатическото му куфарче. Малкият автоматичен пистолет, който извади оттам, беше увит в салфетка.

Не беше сигурен, че човекът с кепето е пехотинецът на име Дейвис. Нито пък, че този човек идваше при него. Мина му през ума, че щеше да направи по-добре, ако беше изчакал, дообмислил нещата, ако беше избрал друго място. Това като че ли беше прекалено близо до Тел Авив. Бяха пристигнали за двацет минути. Може би трябваше да се срещнат някъде в пустинята Негев. Те щяха да оставят парите и да си тръгнат, а той щеше по-късно да си ги прибере. Не трябваше да прибързва така. Онзи, не-познатият, вече чукаше на вратата...

— Казвам се Дейвис. Нося нещо за г-н Розен.

— Докажи ми, че се казваш Дейвис — рече Розен.

Той затвори куфарчето си. Дейвис видя пистолета, който беше насочен към него. Малък берета 32-ри калибър, със седем патрона. Не беше лошо оръжие, ако човек умееше да го използва.

— Вие ли сте г-н Розен?

— Давай да видя нещо с името ти.

Дейвис остави чантата на масата. Извади портфейла от джоба си, отвори го и протегна ръка към Розен, за да може да види личната му карта от пехотата. Много беше стар за Тали. Не можеше да си ги представи двамата да го правят Той можеше да й бъде баща. Дейвис се чудеше, дали да не му вземе, беретата, „Не, остави го.“ Човекът беше нервен и имаше защо.

— Кой е онзи в колата?

— Някакъв, който си мисли, че е мой приятел — Дейвид пхна обратно портфейла в джоба си.

Розен се втрени за момент в него. Не го разбра, но сега нямаше никакво намерение да обсъжда това. Попита:

— Знаеш ли какво ми носиш?

— Да, разбира се. Пари.

Дейвис извади куфарчето от чантата си и се пресегна, за да го постави върху другото куфарче. Гледаше как Розен го отваря.

— Извинете, че ви питам, но името ви е Ал Розен, нали така?

— Точно така.

— Случайно да сте играли на трета позиция^[4]?

С ръце върху куфарчето, Розен го погледна.

— Възрастта съвпада — продължи Дейвис — онзи игра за „Дъ Индианс“^[5] и бе обявен за най-големият играч на 53-та година, ако не се лъжа. Удари четирийсет и три топки извън игрището, водеше лигата с триста трийсет и шест точки.

— Искаш ли да ти кажа нещо? Ти си първият човек тук, който ме пита за това — отвърна Розен. — Според теб на колко години съм бил тогава?

— Не знам. Някъде около двайсетте.

— Той имаше триста трийсет и шест точки — каза Розен, — но Мики Върнън поведе лигата през онази година. Победи го с 0,001 процента. Направи триста трийсет и седем точки.

— Така ли? — Дейвис беше заинтригуван и вече не се притесняваше. — Не си спомням какво стана с него след това. Бях само на единайсет години.

— С Розен ли? Оттегли се на трийсет и една години. Гринбърг, кучият му син, не му даде повече от 27 500, за да приеме да се върне и Розен рече, майната му. Той вече се беше насочил към бизнеса с комисионни.

— Гринбърг от „Дъ Тайгърс“?

— Да, но тогава той беше мениджърът на „Дъ Индианс“.

— Това вече не си го спомням — каза Дейвис.

— Ами аз съм десетина години по-стар от теб — поясни Розен, като отваряше куфарчето. — Значи спомняш си за Ал Розен?

Той извади отвътре един лист и докато го четеше изражението му започна да се променя: ту се мръщеше, ту се вторачваше в написаното. Но между двете изражения за Дейвис почти нямаше разлика. Нещо не беше наред. Приблужи се, за да погледне в куфарчето. В него нямаше никакви двеста хиляди. Само една пачка от стотачки.

— Знаеше ли за това — Розен пак се беше втренил в него — изпратил ми е само пет хиляди. Нищо повече.

— Мислите, че съм ги взел аз?

— Попитах, дали ти е казал нещо, дали ти е казал защо го прави?

— Не, вчера той сложи вътре двеста хиляди. С очите си видях.

— Ти преброи ли ги?

— Той каза колко са. Имаше двацет пачки от по стодоларови банкноти.

— От колко време работиш с Тали и получаваш пакетите?

— Този ми е третият — рече Дейвис, — понякога получавах и писма.

Розен размаха листа хартия.

— Адвокатът ми пише: „Не съм сигурен, че можем да се доверим на пехотинеца.“

Дейвис беше свикнал да стои пред началниците си мирно или свободно. Не се впусна в никакви обяснения. Нямаше нужда, защото с г-н Розен той се чувстваше много по-добре, отколкото с г-н Банди. Той уважаваше г-н Розен.

— Адвокатът ми пише, че поради обстоятелствата не можем да имаме доверие на никого. „Никого“ е подчертано. Моят адвокат, който е тук вече от два дена, пише: „Нека това да бъде един опит. Ако получиш петте хиляди, ще знаем, че имаме сигурна връзка.“ — Боже мой! — „... и аз ще се чувствам по-сигурен, докато изпълнявам задължението си да ти предам цялата сума“

— Написаното доста се различава от приказките му — каза Дейвис.

— Проклет адвокат — изръмжа Розен. — Задължението му! Това не е негово задължение, той няма нищо общо с парите!

— Защо не го уволните? — попита Дейвис.

— Той пише, че ако получа тези пари и така нататък. Но не пише какво ще стане, ако не ги получа. Забеляза ли? — попита Розен. — Добре, а кога няма да ги получа? Първо, ако ти избягаш с тях. Второ,

ако аз, по някаква причина не се появя. Но щом знам, че парите пристигат, каква ще е единствената причина, поради която няма да съм тук? — Розен млъкна очаквателно.

Дейвис поклати в недоумение глава.

— Ще бъда мъртъв, ето я причината — отсече Розен. — Кучият му син, чака да види дали няма да ме пречукат, преди да предаде парите. Аз трябва да си спасявам живота, а той се притеснява, той е обезпокоен, пише, че иска да се чувства сигурен, докато изпълнявал задължението си.

— Да се върна ли да ги взема? — попита Дейвис.

Розен се взря в него и изглеждаше изненадан.

— Искаш да кажеш още сега? Ще го направиш ли?

— Нали пише, че иска да се увери в сигурността на връзката. Ами хайде да му покажем, че я е установил. — Той видя как Розен бръкна в куфарчето и извади няколко стотачки. — Няма нужда. Хилядарката, която г-н Банди ми даде, покрива всичко.

Розен се замисли.

— Колко време смяташ, че ще ти отнеме това?

— Четирийсет минути. Ако г-н Банди е там и ги е приготвил.

— Ще ги приготви — рече Розен.

Той отиде до телефона, който се намираще на бара, отделящ кухнята от дневната. Набра някакъв номер и помоли да го свържат с г-н Банди.

Сега адвокатът щеше да бъде съдван. Дейвис се радваше и нямаше търпение да чуе. Но не искаше да изглежда, че подслушва. Това не беше негова работа. Докато излизаше на балкона, чу Розен да казва: „Тали, дай ми Мел... Да, тук е. Всичко е наред.“ Гласът му беше спокоен; контролираше се, знаеше какво да каже. Дейвис го хареса. Опитваха се да го убият, а той все още се владееше много добре.

— Мел, получих бележката ти... Мел... — Розен слушаше. Не можеше да вземе думата.

Дейвис си представи как адвокатът, пъхнал ръка в джоба на светлосините си панталони, докато говореше, рееше поглед по стената.

Дейвис се загледа в лимоненозеленото камаро, в бялата лента — не беше забелязал, че лентата не минаваше през покрива, а само през предния капак и багажника. В колата, както изглеждаше, нямаше никой. Чернокожият, новият му приятел, не беше вътре.

— Мел, ти си прекрасен. Оценявам загрижеността ти... Разбира се че не, разбирам...

Дейвис беше учуден от тона на г-н Розен, от търпението му.

А, ето го. Чернокожият беше в края на паркинга до една кола и приказваше с някого вътре. Освен човекът зад волана отзад имаше още един или двама.

— Разбирам, Мел, че ти не искаш да протакаш... Мел, би ли направил нещо за мен? СЛОЖИ ПРОКЛЕТИТЕ ПАРИ В ЕДНА КУТИЯ И ГИ ДРЪЖ ПОД РЪКА... ВЕДНАГА!

Дейвис дочу, как Розен затръшна телефона.

— Готово — каза Розен, възвърнал спокойния си тон.

— Може би трябва да дойдете за малко — повика го Дейвис.

— Какво има?

— Познавате ли някой притежател на бяло БМВ?

Теди Кас седеше зад волана. Валенцуела беше отзад с притесненото или болнаво момче, Мати Харари, което беше скръстило ръце.

— Според него е на най-горния етаж — рече Валенцуела. — Номер 23 ли каза?

Мати кимна.

— Името му го няма на пощенската кутия, освен ако не е написано на иврит — съобщи Рашад — има малък асансьор и стълби, доста е тъмно. Мисля, че това е добре. Искате ли да ми дадете от онези неща в багажника?

— Когато си отиде пехотинецът — отреза го Валенцуела.

— А какво да правя, докато той излезе? — попита Рашад. — Ей така, да си стоя тук ли?

— Не, докато излезе, по-добре се навъртай някъде зад сградата — отвърна Валенцуела. — Така ще си помисли, че ти е омръзнало и си си тръгнал.

— А него какво ще го правим? — допита Теди Кас, като се извърна и кимна към Мати.

— Той ще дойде с нас и ще почука на вратата.

— Колата е същата — каза Розен, — даже се вижда как ламарината отпред е хлътнала. Кучият му син, с онова арабско нещо на главата.

— Той ми го показва — рече Дейвис. — Боже мой, и представа си нямах. А се опитваше да ми се хареса.

— Не те обвинявам — каза Розен.

Беше застанал далече от парапета, така че едвам виждаше БМВ-то над него.

— Откъде би могъл да знаеш. Може би... може да са те видели с Тали?

— Сигурно така е станало, във фойето. А се спрях за не повече от минута.

— Да, и после чернокожият се качва в котата ти-каза Розен. — Мисля, че онзи отпред е младият с дългата коса. Не му знам името. Вал сигурно е отзад. Ако видиш някой, който да ти прилича на полицай в цивилни дрехи, това е Вал. Или пък някой с вид на шибан защитник от А футболна група или нещо такова.

— Чернокожият рече, че се казвал Камал Рашад.

— Да, сега всички имат едни такива много хубави имена — отвърна Розен, — араби от Алабама. По дяволите, не знам...

Той се обърна, за да влезе в стаята, но след това пак се върна на балкона.

Дейвис проследи с поглед негъра Рашад, който сега се отдалечаваше от БМВ-то, мина през няколко празни места, а след това зад няколко коли и се запъти към камарото.

— Розен, коя е вашата кола? — попита Дейвис.

— Онази черната до тротоара.

Беше черен мерцедес, с четири врати.

— Те знаят ли, че точно тя е вашата?

— Не вярвам, откъде биха могли да знаят.

Мерцедесът се намираще непосредствено до камарото. Можеха да изтичат, да стигнат до колите — и след това?...

БМВ-то само трябваше да даде на заден ход и щеше да запуши изхода им. От двете страни на улицата имаше храсти; невъзможно беше човек да се провре през тях, за да избяга. Е, можеше и да стане, но можеше и да се заплете.

Ако останеха тук прекалена дълго, онези от БМВ-то щяха положително да се качат, нали искаха да убият Розен, а и знаеха, че е горе.

Дейвис осъзна, че беше започнал да се вълнува. Това беше хубавото чувство. Даже не беше точно чувство, напрягаше се да измисли какво да направи, за да овладее положението. Или трябваше да бягат или да убиват.

Имаше и една друга възможност — да извика полицията.

Долу на паркинга е спряла подозрителна кола. И после? Някой израелски полицаи щеше да пристигне с бялата си кола. Но ако онези — хората в колата долу — имаха сериозни намерения, сигурно щяха да застрелят полицаия. Дейвис се опита да си представи, как се обажда в полицията, как започва да им обяснява по телефона на английски и се проточва цяла една дълга история.

Можеше да се обади в посолството. Да хване някой, който да говори иврит, да му обясни нещата и да го накара да се обади в полицията. Колко време щеше да отнеме това? Чернокожият отваряше вратата на камарото и вадеше оттам чантата си, като гледаше нагоре към сградата.

Те сигурно са въоръжени. Може и да станат нетърпеливи.

— Той с какво стреля по вас? — попита Дейвис. — Чернокожният?

— Не знам. С някакъв пистолет.

Дейвис влезе в стаята и взе беретата.

— Зареден ли е?

— Да, проверих го — отговори Розен.

— Имате ли още патрони?

— В куфара са. И още един пълнител.

Дулото на беретата беше дълго девет сантиметра и едва се подаваше от ръката на Дейвис, докато държеше пистолета с пръст върху предпазителя.

— Можете ли да стреляте с него?

— Имам го, откакто съм дошъл тук — каза Розен.

— Питам, дали дупчите точно в целта — повтори Дейвис.

— Стрелял съм няколко пъти в пустинята.

Той сигурно не можеше и стената да улучи, но никога нямаше да си го признае.

— Доста шум вдига за размера си, нали? — каза Дейвис. — Мисля, че е по-добре, да направим нещо, отколкото да седим тук и да се чешем по задниците.

— Какво например? — попита Розен.

Нервен беше, но се владееше. Това беше добре.

— Нали искате да се махнете оттук? — продължи Дейвис. — Какво ще кажете да докараме полицията?

— *Полицията* ли? И какво ще им кажа, че онези долу ме дразнят? Слушай, ако им се наложи, те ще избият и полицаите. Мисля, че не разбираш какви хора са това?

— Казах да *докараме* полицията. Не съм казал да ѝ се обадим и да им кажем нещо, което не можем да обясним — възрази Дейвис. — Ще дадем на вашите приятели малко време да се ометат. Така ще го направим, че вие да не се забърквате и да не трябва после да отговаряте на разни въпроси.

— Как?

— Вземете си парите и каквото още ще вземате, слезте долу и чакайте. Като ги видите да си заминават, внимавайте накъде ще тръгнат. Вие поемете в обратната посока.

— Ти къде ще бъдеш?

— Не се притеснявайте за мен. После, като се измъкнете, къде ще отидете?

— Боже мой, докато съм тук, не виждам как мога да отида където и да било; трима-четирима ме чакат долу...

— Хайде г-н Розен. Досега се владеехте — рече Дейвис, — няма да започнете да се паникьосвате. Кажете ми къде най-вероятно ще отидете.

— Предполагам, че в Ерусалим — отговори Розен, вече със спокоен тон, — в хотел „Кинг Дейвид“.

— Добре, по-късно ще ви се обадя, за да видя как сте.

Розен отново се беше намръщил и се опитваше да проумее нещо.

— Каквото и да правиш, то все влиза в хилядарката, която Мел ти е дал, така ли?

— Вие прекалено много се притеснявате за пари — отсече Дейвис.

Дейвис почака две минути на балкона с беретата, резервния пълнител и кутията с патрони, за да може Розен да слезе долу — видя, че чернокожия с чантата пак стои до БМВ-то; дългокосият шофьор беше излязъл от колата и стърчеше от другата ѝ страна. После чернокожият се отдалечи и тръгна през тревата към страничната част на сградата.

Дейвис имаше вече план накъде ще стреля, а когато започна с беретата и внезапен пукот раздра тихия следобед откъм сенчестата страна на сградата — вече знаеше къде точно искаше да попаднат куршумите. Продължи да стреля равномерно, като първо накара чернокожият да притича обратно до колата, после одраска покрива ѝ и принуди онзи, дългокосият, да залегне. Четири, три, две, още един. Извади празния пълнител и вкара другия с дланта на ръката си, като започна да стреля по асфалта около колата — надяваше се, че някой вече се е обадил в полицията — улучи вратите на няколко пъти, но внимаваше да не засегне двигателя или прозорците. Не искаше да развали колата и не искаше да нарани някого нарочно. И преди беше стрелял и убивал хора, които не познаваше, но сега целта му не беше да убива. Сега само хвърляше камъни по гаргите в полето, за да ги разгони оттам; не беше в Кхе Сан или Да Нанг или на кота 881. Презареди пълнителя и даде още три изстрела, после презареди и втория преди да изпразни първия и пак да го презареди. Чу сирените, пронизителният вой ставаше все по-силен. Изчака, за да даде време на онези в колата също да чуят сирените и да размислят, после изстреля още пет куршума. Колата се изнасяше. Изкушаваше се да изстреля един куршум по предното стъкло, но това можеше да обърка нещата, да ги забави. Сирените си вършеха работата, воят вече приближаваше от различни посоки. Изстреля още два куршума, смени пълнителя, стреля три пъти, докато БМВ-то се изнасяше и изпразни пълнителя в задните фарове, когато колата се стрелна по улицата и зави надясно.

Розен беше вече навън... качваше се в колата си.

Хайде, изчезвай по-бързо!

Розен успя. Вече беше излязъл на улицата и потегляше бавно — това беше хубаво — когато три полицейски коли с виещи сирени приближиха стремително към сградата по улица Билу.

Дейвис използва ризата си, за да изтрие отпечатъците по беретата. После хвърли пистолета, заедно с резервния пълнител и

кутията с куршумите, през балкона в гъстите храсти пет етажа по-долу.

Една кола прегради пътя му преди още да беше отворил вратата на камарото. Попита ги, какво става, по дяволите. Те го пребъркаха, погледнаха в чантата му и поискаха да видят личната му карта, докато нови полицейски коли продължаваха да прииждат, а полицаите да се трупат около сградата. Дейвис им отправи разтревожен и уплашен поглед. Те го попитаха дали живее тук. Каза им, че е бил само на гости. Започнали да стрелят и той се зачудил това началото на нова война ли е или съпругът на домакинята се е върнал ненадейно. Но каквото и да е било, той се маха отгук.

Можеше да продължи да им разправя разни врели некипели, стига да искаха да стоят и да го слушат.

[1] Хайфа Роуд — изходна артерия към гр. Хайфа. ↑

[2] Голан — местност, в която са разположени стратегическите Голански възвишения. ↑

[3] Метула — град близо до Голан. ↑

[4] Трета позиция — място на играч в бейзбола. ↑

[5] „Дъ Индианс“ — бейзболен отбор. ↑

ГЛАВА ЕДИНАЙСТА

Адвокатът изглежда прекарватe половината от живота си в банята. Когато Тали се върна с цигарите му — след като беше търсила Мати във фоайето и навън, а не беше открила и колата му, защото не знаеше къде я бе паркирал вчера — г-н Банди все още се намираше в банята, тази в 823-та стая. Използваше банята на 824-та единствено когато ѝ казваше „Момент, трябва да се изпикая“ или пък „Трябва да пусна една вода“. Никога не пропускаше да назове точно нещата.

Тя си мислеше за пехотинеца. Г-н Розен бе казал, да, той е тук, всичко е наред. Но тя знаеше, че не е, поне не всичко беше наред, защото Мати не се беше върнал.

Спомни си за един неин приятел на име Омри, който работеше като офицер, отговарящ за сигурността на полетите на Ел Ал^[1]. Той беше застрелял един терорист и беше арестувал друг по време на опит за отвличане на самолет. Това беше преди повече от три години. Не знаеше какво прави Омри сега, нито пък защо се беше сетила за него. Може би пак и се искаше да го види. Може би пехотинецът ѝ напомняше за него, въпреки че никак не си приличаха.

Мел Банди я смути малко, когато влезе в стаята само по кърпа, увита около кръста му ѝ с едно списание, което захвърли на дивана. Не можеше да разбере как човек с тяло като неговото можеше да се мота насам-натам полугол. Даже хората на плажа щяха да се зазаяпват в него; той беше толкова бял. Тя трябваше да се прави, че не забелязва голотата му.

— Цигарите ви са на масата.

— Виждам.

Той пак си приготвяше питие; винаги правеше така след баня, преди да се облече.

— Онези мъже не бяха във фоайето — рече Тали.

— Вероятно още преследват онзи, как му беше името?

Както обикновено Мел Банди се разположи на дивана, като вдигна единия си крак върху възглавниците. Тали можеше да види

месата от вътрешната страна на крака му.

— Не би трябвало да му отнеме толкова много време да отиде до Хайфа и да се върне — продължи Тали, — даже ако беше тръгнал пеша.

Мати трябваше да отиде до археологическите разкопки в центъра и когато се увереше, че никой не го гледа, да хвърли пакета в изкопа.

— Обикаля с мерцедеса по Дизенгоф — рече Мел — и сваля гаджета.

— Трябваше веднага да се върне обратно — Тали отиде до прозореца и се загледа в колите по ул. Хайаркон. — Може да не са тръгнали след него.

— А може и да е избягал — каза Мел. — Роза чак толкова доверие ли му има, че му дава мерцедеса!

— Г-н Розен си купи нов — отвърна Тали. — Вероятно ще продаде този, който използваме сега, ще ме помоли да пусна обява във вестник „Пост“.

От прозореца всички коли изглеждаха еднакви.

— Мати трябваше вече да се е върнал — повтори Тали.

— Ти спиш ли с Мати?

— Не, не спя с него. Той ми е приятел.

— Не спиш ли с приятелите си?

— Не, познавам го от много отдавна, още когато преподавах в Улпан^[2] в Ерусалим, в езиковото училище за имигранти. Чували ли сте за Улпан? Това е нещо като събирателен център.

— Надявам се, че не си му преподавала английски.

— Не, преподавах му иврит. Мати е йеменец, но живееше със семейството си в Бейтлахм, някогашния Витлеем. Тогава Мати беше още дете. Хората в онзи край бяха един ден йорданци, а на следващия — израелци. Така ставаше през войната в 67-ма. — Тали сви рамене. — Затова бе създадено едно такова място, наречено Улпан, където ги учехме на иврит. Идваха и хора от Европа, отвсякъде. Работих там след като се преместих от Беершеба^[3] и докато учех в университета.

— Преподавала ли си иврит на Роза?

— Не — тя поклати облекчено глава с невинна физиономия, докато обмисляше следващите си думи. — След казармата отидох да работя за Ел Ал, като стюардеса. Тогава срещнах г-н Розен. — Усмихна се. — Приказвахме си през цялото време от Ню Йорк до Атина.

Няколко дни по-късно се срещнахме тук, в „Пал“, където беше отседнал. Пак си поприказвахме. — Отново се усмихна. — Много се смях на онова, което той ми разказваше. После, да, беше след няколко седмици; видях го в ресторант „Манди“. Дойде при нас и ме попита, дали искам да работя за него.

— Като каква?

— Като негова секретарка.

— Спиш ли с него?

— Не, не спя с него — отвърна тя раздражено. — Защо непрекъснато ме питате дали спя с този или онзи. Ще спя, с когото си искам.

— Това е добре — рече Мел. — Така и би трябвало да бъде. Искаш ли да си легнем?

— Не, не искам да си легнем.

— Не обичаш ли да се чукаш?

— Обичам да се любя, но не обичам, както го казахте, да се чукам. Какво значи това? Нещата би трябвало да стават естествено.

— Каква е разликата — възрази Мел. — Ако си с някого, който не те възбужда, затвори си очите и си представяй, че е друг. Правила ли си така някога?

Тя не отговори и той продължи:

— Слушай, нямам предвид нещо екзотично. Съгласен съм и на обичайния начин от време на време.

— Тук съм по работа — отрязва го Тали, — да върша разни неща, като например да се обаждам по телефона, да пиша писма или пък да ви развеждам из Тел Авив. И Мати, и аз ще се радваме да ви заведем, където пожелаете. — Искаше да бъде честна, без да го обижда. — Личният ми живот обаче не влиза в задълженията ми.

— Е, можем да почакаме — отвърна Мел.

Какво значеше това? Тали не го разбираше. Искаше й се да му каже, че човекът, който бе идвал вчера, е прав. Г-н Банди приличаше на избелели кучешки лайна. Как го беше казал? Цяла купчина. Стига избелелите кучешки лайна да можеха, да се държат егоистично и да не се съобразяват с чувствата на другите.

Искаше и се да се махне от него и от звука на климатичната инсталация и от подносите, пълни с мръсни чинии. Заради г-н Розен

остана. Ако се окажеше, че има нужда от нея. Или, за да научи нещо, което г-н Розен би искал да знае. Тя би направила всичко за г-н Розен.

— Е, добре — рече Мел, като стана и прекоси стаята. — Как се казваше пехотинецът?

— Дейвид.

— Дейвид. Когато Дейвид се върне, кажи му да почака.

— Той ще се връща ли?

— Може да съм слязъл долу за малко.

Влезе в 823-та, като свали кърпата от себе си.

БМВ-то изглеждаше така, като че ли бе прекосило с взлом границата с Ливан: цялото надупчено и с изпотрошени задни фарове. Само стъклата не бяха засегнати. Ето защо Валенцуела реши, че е стрелял пехотинецът. Ако Рос се беше опитвал да улучи някого, той щеше да изпотроши стъклата. Но защо пък пехотинецът?

Намираха се някъде в района на Тел Авив, в Рамат Ган^[4], бе казал Рашад. БМВ-то беше паркирано под една сграда в строеж и бе невидимо откъм улицата. Теди Кас беше отишъл до гарата — на около половин миля на запад — подминали я бяха — за да наеме нова кола. На задната седалка Рашад си приказваше с момчето. Валенцуела беше излязъл от колата и разглеждаше, като някакъв инспектор, незавършената сграда.

Щом Теди се върнеше с новата кола, щяха да прехвърлят в нея от багажника на БМВ-то оръжието и експлозивите. Щяха да я използват временно, докато намереха някоя без документи. Човекът в квартал Атиква, който им бе продал оръжието, бе казал, че може да намери хубава кола. Даже може би американски модел. Сутринта, когато бяха при него, за да си вземат оръжието и експлозивите, той беше разгледал БМВ-то. Прокарал бе ръка по хлътналата ламарина и червената боя по решетката — тогава тя все още не беше надупчена — и бе заключил: „Само че ще ви струва седем хиляди лири на седмица. Хиляда долара.“ „Готово“, отвърнал бе Рашад.

Щяха да зарежат БМВ-то тук. Рашад можеше и да се обади на човека, от когото бе наел колата и на когото плащаше по петстотин на седмица, и да му съобщи, откъде да си я прибере. А можеше и да не му се обади.

Рашад, който си говореше с момчето, възкликна:

— Наистина ли? Значи ги наричат Черните пантери?

Мати кимна със сериозно изражение.

— Не са като вашите Черни пантери, но така им казват. Имаше едно място в Ерусалим на ул. „Кинг Джордж“, където се събирахме, отивахме да пийнем по нещо и да си побъбрим. Всички знаеха, че там е сборището на Черните пантери.

— Не се майтапиш, нали? — попита Рашад.

— Не, не се майтапя. Тъмнокожите сефарадими се наричаме така.

— Все същото е навсякъде — рече Рашад.

— И навсякъде правят едно и също с теб — допълни Мати. — Вкарват те в затвора.

— Хайде де — каза Рашад. — Ти бил ли си в затвора?

— Да, през май миналата година правихме демонстрации в Ерусалим.

— Е, само сте се опитвали да накарате хората да ви чуят нали? Да изразите онова, в което вярвате.

— Бяхме пред Кнесета^[5], за да говорим със Сапир, министъра на финансите. Полицията дойде и започна да ни бие с палки. В затвора се държаха с нас както с животни, не ни даваха никаква сваятна храна. И в Хайфа бях, но преди това. Арестуваха ме, защото обрах един богат турист, откраднах му фотоапарата и часовника. Човече, девет месеца прекарах в Хайфа.

— Невероятно! — удиви се Рашад. — Да срещнеш чак тук някой, който също здравата е загазил. Където и да отидеш, все е едно и също. Ами онзи, за когото работиш сега? Той натяква ли ти го?

— Г-н Розен, ли? — Мати присви рамене. — Той не ми създава никакви проблеми.

— Думата ми беше за онзи в хотела — уточни Рашад. — Не работиш ли за нето?

— Онзи ли? Той е една дебела свиня. Само те гази.

— Да... и се чудя защо г-н Розен работи за него.

— Не, обратното е — рече Мати. — Дебелият работи за г-н Розен.

— Ами?! — Рашад поклати недоверчиво глава. — Дебелият плаща нещо на Розен, не е ли така?

— Така е.

— Тогава Розен работи за дебелия. Не можем да го разберем. Виждаш ли този човек отвън? Знаеш ли, той беше приятел на г-н Розен в Щатите. Отдавна не са се виждали. Искан да си поприказва с г-н Розен, но дебелият не му дава. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Той иска да убие г-н Розен — каза Мати.

— Не. Кой ти надрънка подобни глупости. Онзи дебелият контролира г-н Розен. Хванал го е здраво за топките, както казваме там, откъдето идвам. А този господин отвън, иска да поприказва с г-н Розен и да му каже, спокойно, човече, никой не ти се сърди. Върни се в къщи. Но онзи дебелият е напълнил главата на г-н Розен с разни тъпотии. Г-н Валенцуела иска само да изясни нещата. Само че, по дяволите, г-н Розен си има и някакъв ненормален, който стреля по нас и искаше да ни убие.

— Пехотинецът беше — каза Мати.

— Да, а ти видя ли някой от нас да отвърща на стрелбата? Не, ние не искаме да убиваме г-н Розен. Искане да говорим с него. Но не знаем къде е.

Рашад гледаше момчето, а то си хапеше устната цялото пребледняло.

Валенцуела дойде при колата, но продължаваше да гледа към улицата.

— Теди идва. Изкарай Али Баба, за да си поговорим.

— Ние вече си поговорихме — каза Рашад. — Мати ми е приятел.

[1] Ел Ал — израелска авиокомпания. ↑

[2] Улпан — общежитие с училище в Израел за новопристигнали имигранти-евреи. Обикновено в такива училища половината ден се учи, а през другата половина се работи. ↑

[3] Беершеба — град в Израел с много горещ климат, тъй като се намира в пустинята Негев. Според Библията Авраам там отпратил наложницата си Агар и сина си Исмаил, родоначалник на арабите. ↑

[4] Рамат Ган — квартал в Тел Авив. ↑

[5] Кнесет — израелският парламент. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСТА

Комин, издигнат от празни варели, стигаше чак до последния етаж на хотел „Парк“: шахта за боклуците, докато разчистваха опустошената сграда. Дейвис беше чел за пожара, но после беше забравил. Сега разглеждаше мястото и странно нещо, чувстваше се като лично засегнат. Може би, защото познаваше един, който е бил в хотела през онази нощ. Един приятел.

В шест и петнайсет Дейвис се обади в хотел „Кинг Дейвид“ от едно кафене на площада. Отговориха му, съжаляваме, но в хотела не е отседнал гост на име г-н Розен. Дейвид попита дали може да остави своето име и телефонния си номер, в случай че г-н Розен пристигне.

Седна на една маса на тротоара, поръча си бира „Макаби“ и започна да оглежда хората, които се разхождаха в сумрака; все повече и повече се отпускате, докато отпиваше от бирата и размишляваше върху фактите. Келнерът дойде и каза, че изглежда него търсят на телефона.

— Ало?

— Не мога да повярвам — обади се Розен. — Исусе Христе, колко куршума изстреля?

— Двайсет и осем — рече Дейвис, — четири пълнителя. Вие добре ли сте?

— Само като си спомня — продължи Розен. — Боже мой, та ти съвсем не се шегуваш. Къде си сега?

— В Натания. Реших да остана тук тази вечер и да продължа на север утре сутринта. Вие какво възнамерявате да правите?

— Пристигнах преди няколко минути. Първо ще се обадя на Мел, за да изясним някой неща.

— Бих могъл, ако искате, да се върна в Тел Авив — продължи Дейвис — да ви донеса парите.

— Не, наистина оценявам всичко, което направи за мен — отвърна Розен. — Но сам ще се оправям. Това си е моя грижа, нещо, с което непрестанно живея. Наистина ти благодаря.

— Мислех си, докато идвах насам — каза Дейвис. — Не смятате ли, че вашият адвокат — нали сам казахте, че изчаква да види, дали няма да ви убият, преди да ви е предал парите, та не смятате ли, че може и да им помага по някакъв начин? За да не се наложи да ви плаща?

— Но той не ми плаща — възрази Розен. — Парите са мои, от моята компания.

— Само че са в брой и името ви не е написано никъде — отвърна Дейвис. — Чудя се, дали пък не се опитва да ги задържи за себе си?

— Длъжен е да се отчете пред хората от компанията — отсече Розен. — Не може ей така да си ги присвои. Не, не мисля, че ще го направи.

— А ако нещата изглеждат, че ви ги е предал, а вие сте били убит след това — рече Дейвис. — Никой няма да знае какво се е случило с парите. Адвокатът ще твърди: „Представа нямам, аз му платих“ или пък „Изпратих му ги“. И никой няма да знае, че те всъщност са у него.

На другия край на линията последва мълчание.

— Не мога да си представя как ще го направи — отговори Розен. — Не мисля, че ще има толкова наглост, за да извърши подобно нещо. А после какво ще ги прави? Нали ще трябва да ги изнесе от страната?...

— А вие как ги внесохте? — попита Дейвис.

Отново последва мълчание.

— Не, не мога да повярвам.

— Е, вие го познавате по-добре от мен — рече Дейвис. — Само ми мина ей така през ума.

Това беше горе-долу всичко, което имаха да си кажат. Дейвис почака. Розен мълчеше.

— Ами тогава да ви пожелаая късмет. Надявам се че ще се оправите.

След това трябваше да изслуша Розен, който отново му заразправя колко му е благодарен и това беше всичко.

Дейвис си донесе от колата няколко броя от списание „Куриер“ и ги сложи на масата. Щеше да си поръча още една бира и да провери резултатите от междуучилищното първенство по баскетбол в Кентъки, щеше да погледне менюто и да реши дали да вечеря тук. Скоро трябваше да се погрижи и за стая в някой хотел.

Шелби Каунти 74, Аполо 68
Падука Тилгман 75, Мак Крийри Каунти 60
Едмънсън Каунти 77, Бетси Лейн 72
Хенри Клей 77, Балард 74
Блу Девилс победили Балард Бруинс,
миналогодишните шампиони...
Харисън Каунти 75, Грийн Каунти 54

Щом онези преследваха Розен, а него го беше страх, че ще го убият, тогава защо не избяга?

Кристиан Каунти 67, Ашланд 63
Шоуний 85, Клей Каунти 67

— Ти какво би направил, ако беше на мястото на Розен?

Остана няколко минути, загледан в колите, които минаваха покрай него в полумрака и обикаляха парка, после стана, остави две десетачки на келнера и си тръгна. Щеше да си вземе нещо за ядене в Ерусалим.

Човекът на рецепцията в хотел „Кинг Дейвид“ се върна и каза, че съжалева, но г-н Розен не фигурира сред гостите им.

Дейвид му съобщи името си и допълни:

— Ще бъда ей там. Виждате ли онези столове до прозореца?

Бяха изминали петнайсет минути, когато Розен дойде при него, минавайки през слабо осветената част на фойето. Дейвис се беше изтегнал с изпънати крака, бялото му кепе се беше смъкнало ниско над очите. Розен придърпа един стол и седна, като гледаше през прозореца към осветените сгради на Стария град.

— Мисля, че току-що говорихме по телефона.

— Последния път, когато бях в този хотел — каза Дейвис, — Кисинджър бе пристигнал, за да се срещне с Рабин. Някои от нас бяха доведени тук, за да подпомогнат охраната.

— Беше през август — рече Розен. — Спомням си, оградени бяха цялото това място с въжета — даже и басейнът не можеше да се ползва, в случай, че жена му решише да поплува. Разкараха всички гости от последните два етажа. Все хора с резервации — направо ги изритаха. Управителят тогава ми каза: „Съжалявам за притеснението, г-н Розен. Уредили сме да се преместите в една стая на третия етаж.“ А аз му отговорих: „Г-н Финк, недейте така. Вие сериозно ли говорите? Живея тук от две години и половина, харча около двайсет хиляди лири месечно, а този тип идва веднъж или два пъти в годината и искате да ми вземете апартамента и да го дадете на някакви правителствени лакеи? На някакви си шибаняци от охраната?“ И добавих: „Г-н Финк, това световноизвестният хотел «Кинг Дейвид» ли е или второкласен мотел?“ През цялото време, докато Кисинджър беше тук, в стаята ми имаше човек от специалните служби, но не се преместих.

— Аз пък бях във фоайето, ей там до рецепцията — рече Дейвис. — Всички бяха застанали мирно, целият обслужващ персонал и почетните лица. Кисинджър влезе, заедно с военния адютант на Рабин и с няколко от своите помощници. Застана ей там и започна да се оглежда. За момент настъпи пълна тишина. И точно тогава в тишината някой пръдна.

— Хайде де...

— Това е моята история от хотел „Кинг Дейвид“.

— Хващам се на бас, че знам кой е бил — каза Розен. — А ти нима си дошъл чак в Ерусалим, за да ми разкажеш историята си от хотел „Кинг Дейвид“?

— Не, исках да ви питам нещо — отвърна Дейвид. — Защо досега не сте избягали? Защо не сте напуснали страната?

— Щях да го направя, но ми няма паспортът-каза Розен.

— Да не сте го изгубили?

— Нещо такова. Знам къде е, у кого е, но ми е трудно да открия този човек.

— Отидете в посолството и им кажете, че сте го изгубили.

— Ако се наложи, ще го направя. Ще изчакам още малко.

Дейвис нищо не отговори.

— И ти дойде чак дотук, за да ме попиташ за това? Можеше да ми го кажеш по телефона.

— Дойдох, за да ви направя едно предложение — отговори Дейвис. — Нещо, което може би ще ви заинтересува.

— Ами аз приемам всякакви предложения — рече Розен. — Доколкото виждам, единственото, което мога да направя засега, е да се завра в леглото и да се завия през глава.

— Обадохте ли се на адвоката си?

— Добре си поприказвахме. Казах му какво се е случило, а той ми отговори: „Ами, виждаш ли?“ После каза, че всеки момент ще се върнат при него и той ще бъде между чука и наковалнята, защото не им е съобщил, че съм се обаждал. Рекох му, Мел, кажи им за кого работиш, може би ще те разберат. Мел беше много разстроен. Рекох му: „По дяволите, Мел, остави парите в сейфа на хотела и си заминавай. Разбери се с г-н Шапира, управителя на хотела, че ще мина да си ги прибера по някое време“. Но той отговори, не, щял да остане, докато си получа парите. Каза, че не бих могъл да припаря до хотела, без те да ме видят. — Розен кимна, поглеждайки към Дейвис. — Знам какво ще кажеш, а и аз самият не преставам да мисля за същото. Не му се ще да изпусне парите. Знае, че пречукат ли ме, парите ще са негови. Ще се върне и ще им каже, че ми е платил в деня, преди да ме убият. Боже мой, не знам — искаш ли нещо за пиене?

— Не сега, освен ако вие не искате — отвърна Дейвис.

— Не, в никакъв случай.

— Твърдите, че адвокатът ви е нервен. Ами какво ще стане, ако онези пак отидат да го посетят? — попита Дейвис? — Рашад и... които и да са другите.

— Ще им разкаже онова, заради което е дошъл чак в Израел да ми го съобщи лично и което накрая ми каза по телефона — отвърна Розен. — Вече но съм президент на шибаната си компания. Ето това имаше да ми каже. Онези от управителния съвет са гласували да ме изхвърлят, хората, които аз вкарах. Оставих ги да купят дялове. Мел казва, че след като са ме *издържали* три години, гласували да ми платят за последен път двеста хиляди и това е всичко. Не мога да заведа дело, защото не съм там. Двеста хиляди, шибаната компания печели от ипотеки по сто милиона долара годишно...

— Вие с ипотеки ли се занимавате?

— Работя на борсата — поясни Розен. — Осигуряваме си ипотеки, одобрени от правителството, обикновено за евтини сгради

около Детройт, после ги продаваме на банки от други щати срещу печалба от процент, процент и четвърт.

— Нищо не разбирам — рече Дейвис. — Никога не съм имал собствена къща.

— Работата е в документите. Наемаш счетоводители и адвокати като Мел, кучия му син. Той ще им каже — на онези, по които ти стреля — че е влязъл във връзка с мен, за да ми съобщи, че съм вече вън от играта, това е всичко. И че няма повече работа с мен.

— Адвокатът ми обясни нещичко как сте свидетелствали срещу някого в съда — рече Дейвис. — Но и това много не го разбрах.

— Ами, тогава работех с един човек на име Хари Манза. Той застрояваше земя, като си уреждаше между 20 и 30 процента съвместно владение; чел ли си американските вестници, виждал ли си рекламите за разни места с имена като например „Епъл Крийк“^[1]. Само че в радиус от десет мили наоколо няма и едно шибано ябълково дърво. Хари беше замесен и в много други неща и съдът от много време се опитваше да го пипне, от години.

— Този човек — попита Дейвис — бил ли е в мафията?

— Не знам, така се говореше. След като си спомняш за Ал Розен, може да си виждал и Хари Манза по телевизията приблизително по същото време; тогава комисията „Кефаувър“^[2] разследваше организираната престъпност.

— Мисля, че съм го виждал, но не си спомням името Хари Манза.

— Е, аз знаех нещо за Хари Манза и за още един човек, който работеше за нето, Джийн Валенцуела, един от онези, по които ти стреля.

— Вие видяхте ли го в колата?

— Не, но Мел каза, че човекът, който го е посетил, е бил Вал. Той е тук, за да свърши работата, защото и аз направих нещо срещу него. По онова време, преди три години и половина, съдът искаше да ме съди за дребна данъчна измама, но това беше нещо, което можеше да ме разори, да ме изкара извън играта. Казаха, че ще забравят за обвинението, ако се съглася да сложат подслушвателна апаратура по мен, за да могат да подслушват обедните ми разговори с Хари. Нали знаещ какво е, целият си в жици, с батерия в джоба. Чакаш той да те попита — „Какво е това, което се подава изпод ризата ти?“, а ти

казваш: „О, това е новият му слухов апарат“. Обядвахме, а аз не можех дори сиренето си да преглътна. Освен това съдът искаше да кажа онова, което знам за Хари и Вал. Те се захлеха, онези от съда, че ще ги тикнат зад решетките практически завинаги. — Розен повдигна рамене. — Изобщо не се стигна до процес.

— Поели сте голям риск — каза Дейвис.

— Разбира се, че поех голям риск — отвърна Розен, — но си имах основателни причини. Този човек, Хари Манза, искаше да купи дял от компанията ми. Съдружниците ми се съгласиха, защото се бяха посрали от страх. Аз обаче казах, че няма да стане. Преди той да се е намъкнал, аз ще съм се оттеглил. Убеден съм, че беше само въпрос на време да ми види сметката.

— Откъде знаехте?

— Защото видях същото да се случва на друг. Имаше една компания, от която Хари искаше да купи дял и собственикът ѝ беше убит при експлозия в склада му. Хари играеше голф с него. Казваше ми: „Виж, този човек се опитва да се справя сам, вместо да подели работата. Това може да го убие“. Такива ми ти неща. Но никога нямаше и намек за подобни истории, когато бях с подслушвателната апаратура.

— И за какво го търсеше полицията?

— Съдът ли, обвинението беше за убийство, а присъдата трябваше да бъде първа степен, без майтап, а аз трябваше да съм главният им свидетел. Но, както казах, след като дадох показания пред съда — Хари и Вал знаеха за това — въобще не се стигна до процес. Единственото хубаво нещо в цялата работа беше, че Хари получи удар и сега е практически прикован на легло. Вал, малко по-късно, влезе в затвора за няколко месеца за подкупи, а сега е дошъл в Израел за ловния сезон.

— Джийн Валенцуела, Камал Рашад — измърмори Дейвис. — Колко още има?

— Само още един, за когото знам със сигурност — отвърна Розен. — Когато Вал е посетил Мел, с него е имало още един човек, но не е бил чернокожият.

— Вашият адвокат ми каза, че колата ви била взривена.

— Точно така. Загина един човек от сервиза.

— И казвате, че другият също е бил убит в склада при експлозия?

— Да, може Вал да си е довел някой бомбаджия — рече Розен. — Мел каза, че бил млад.

— Във войната се научават още докато са млади — рече Дейвис.

— Все забравям да те питам — продължи Розен, — успя ли да улучиш някого.

Дейвис поклати отрицателно глава.

— Не съм и искал. Едно нещо ме изненада. Не отговориха на огъня.

— Не са дошли без оръжие — каза Розен, — ако това имаш предвид.

— Сигурно, но предполагам, че когато откриха откъде се стреля, вече беше време да се измитат — отвърна Дейвис. — Сега отново трябва да ви търсят. Мисля, че първо ще отидат при адвоката и ще питат него. А после при Тали — може би Тали трябва да изчезне за известно време. Искам да кажа, че ще притиснат някого, за да разберат навигациите ви, къде живеете...

— Продължавай — рече Розен.

— ... къде е възможно да отидете. Може да наемат и някой, който да наблюдава летището. Или пък ще платят на някого от TWA^[3] и Ел Ал, за да им съобщат, ако ви види да заминавате. Те нали не знаят, че сте загубили паспорта си?

— Не.

— Но може и да знаят за парите. Адвокатът ви може да им е казал. Така че, възможно е да ги използват като стръв.

— Може би. По дяволите, не знам. — Розен се замисли за миг. — Каза, че имаш някакво предложение.

— Какво ще стане, ако се обадите на този Вал или както там му е името и му кажете да върви по дяволите? — попита Дейвис.

— Това ли ти е предложението?

— Обадете му се, опитайте се да се разберете с него.

— Какво има да се разбирам с него? Може би трябва да го разубедея? Не, това не са никакви чувства, това си е сметка за уреждане. А подобни сметки се уреждат.

— Е, моята идея — каза Дейвис — може и да не ви хареса много, но аз вярвам, че е възможно да помогне.

Розен се колебаеше, като прехвърляше разни варианти в главата си и се опитваше да отгатне идеята.

— Според теб, след като не мога да се разбера с него, бих ли могъл да се опитам да сключа някаква сделка?

— Не.

— Да му платя, за да ме остави на мира.

— Не, мислех си че можете да го убиете — рече Дейвис. — Да обърнете нещата и да го, ликвидирате, преди той да ви с ликвидирал.

[1] Епъл Крийк — Заливът на ябълките. ↑

[2] „Кефаувър“ — в САЩ специално назначените комисии по даден случай се наименоват по името на прокурора по делото. В книгата името е измислено. ↑

[3] TWA — Транс Уърлд Еърлайнс. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСТА

Жената от Алънтаун, щата Пенсилвания, която беше около шейсетгодишна, каза:

— Боже мой, евреите не пият ли? Прекосих цялата Бен Йехуда чак до Фришман^[1] и после обратно по булевард Дизенгоф. Ако бях в Ню Йорк, щеше да има поне двеста бара.

Докато седеше в бара на хотел „Пал“, тя разказваше на Мел, че е на екскурзия от фирмата. „Ние сме тук!“, заедно с една седемдесет и тригодишна жена на име Дороти, която не пиела, не пушела, постоянно се оплаквала, кихала и непрекъснато махала е ръка, за да отпъди цигарения дим. Жената от Алънтаун каза на Мел, че има осем внука, че съпругът ѝ работел в стоманодобивните заводи в Бетлем^[2], а на-скоро открила, че баба ѝ е бяла извънбрачно дете — честна дума — и бащата на баба ѝ е бил евреин. Шокирана била да узнае, че има еврейска кръв и дошла тук, за да научи нещо за еврейската вяра, да види ще може ли да възприеме нещо от тази вяра.

Не беше като да си седиш в стаята Барманът, Ицхак все повтаряше „Заповядайте, г-н Банди“, и му наливаше уиски, сервираше му чинии с маслини, с фъстъци и с чипс. На третата си водка с кола, жената от Алънтаун каза, че ако Дороти не престанела да се оплаква от пушенето ѝ в стаята, щяла да ѝ каже да ходи да се шибва. Мел я попита:

— Знаеш ли на кого ми прилича пианистът? На Садат.

Това му хареса, той си представи как Садат прелита всяка вечер от Кайро, за да свири на пиано в Тел Авив. Жената попита:

— Кой е Садат?

Когато се качи горе, Мел влезе в 823-та. Съседната стая беше тъмна. В нея Тали бе заспала на леглото до телефона. Тя се протегна точно в момента, когато той се доближи до леглото. Лицето и голата ѝ ръка се открояваха на светлината, проникваща от стая 823.

— Помислих, че си заспала.

— Бях, за малко.

— Искаш ли да дойда при теб?

— Не, не искам.

— Можех да си сваля една, с която си побъбрихме в бара, страхотно маце. Вместо това ето, че се върнах при теб. — Отговор не последва. — Пехотинецът не дойде ли? — Не. — Никой да не се е обаждал? — Никой. — Не искаш ли само малко да си поиграем?... Добре, може пък да промениш решението си.

Мел се върна в 823-та, съблече се и си легна. Сигурно човек можеше да си поръча проститутка. Трябваше да провери в бара. Беше почти уверен, че Тали спи гола; или може би само по бикини. Представи си как вратата изскърцва и голото ѝ тяло се очертава в светлината от прозореца, докато тя му прошепва с приятния си акцент: „Г-н Банди, мога ли да дойда при вас?“

Лампата светна и той отвори очи. Не беше Тали. Беше пехотинецът, впил в него поглед, а на главата си носеше бяло кепе.

— Какво, по дяволите, искаш?

— Парите на г-н Розен. Той ме изпрати.

Мел се поизправи, като придърпа завивката.

— Влизаш, виждаш, не съм захъркал... той къде е?

— Каза, че предпочита никой да не знае.

— Ей, слушай, аз и на него го обясних, ако си иска парите, ще трябва сам да дойде да си ги вземе — рече Мел. — Няма да стоя по средата, докато онези смахнатите се стрелят помежду си. Какво става, ти за него ли работиш? Мислех, че си в отпуската.

— Помагам му да отърве кожата — отговори Дейвис.

— Ами тогава приятни забавления. Трябва да си луд.

— Вместо да говорите, — каза Дайвис — защо не ми дадете, парите и след това може да продължите да си хъркате.

— Казах му, че ако ги иска, ще трябва сам да дойде да си ги вземе. Докато не му ги предам лично, те ще принадлежат на компанията. А ако не си ги вземе, ще ги върна обратно.

— Това последното кога ще стане?

— Още не съм решил. — Мел вече се беше окопитил.

— Може ли да те попитам нещо? Май никак не е трудно да те купят? А ако онези, които търсят Розен, ти платят повече?

— Повече от кого?

— Повече от онова, което Розен ти плаща.

— Къде са те? Искам да поприказвам с тях.

Мел го изучаваше и изведнъж разбра нещо. Пехотинецът беше самоуверен и изглежда знаеше какво прави.

— Идваха ли ви пак на посещение? — попита Дейвис.

Мел поклати глава.

— Не знам къде са, но са някъде наоколо. Разбираш ли, има голяма вероятност да загубиш всичко в тази игра, искам да кажа, да загубиш живота си. Тия типове не се шегуват. Те не спазват никакви военни правила. Вече са наблизил и ще го следят, така че не виждам никаква шибана възможност Роза да се измъкне. — Мел млъкна за момент. — От което пред мен изниква един проблем. Сто деветдесет и пет хиляди долара. Как да ги върна обратно? Мога да измисля някакъв начин, ако се напъна, в това съм сигурен, но ти, доколкото разбрах, си заминаваш след две седмици. И ти е разрешено да вземеш всичките си лични вещи, нали?

— До седемдесет и пет хиляди лири — отвърна Дейвис.

— Боже мой, сигурно все пак имаш някакъв багаж?

— Е, в случай, че човек притежава кола, мебели, такива работи — каза Дейвис. — Значи питате ме, дали, ако се случи нещо с г-н Розен, ще ви прекарам обратно парите до Щатите? Понеже аз съм се грижил за тях!

— Това е идея — рече Мел.

— Да ги занеса в Детройт, в компанията на г-н Розен?

— След като вече не работи за компанията, — рече Мел — ще ги занесеш в кантората ми.

— Така си и мислех — каза Дейвис.

— Ако получиш десет хиляди за тази услуга, — продължи Мел — каква е разликата къде ще ги занесеш?

— А защо да не ги взема сега?

— А защо първо да не си помислиш — настоя Мел — и да ми се обадиш. Аз съм тук. Много ми е любопитно да видя какво ще стане.

Докато той говореше, Тали се появи на вратата, като дооправяше дънките си и вдигаше ципа. Дейвис я погледна.

— Готова ли си?

Тя кимна, а Мел попита:

— Какво е това? Къде отиваш?

— Щом само ще чакате да видите кой ще спечели, — отвърна Дейвис — Тали не ви е необходима, нали така?

От осветения вход на хотела те се гмурнаха в тъмнината на малките часове на нощта и минаха покрай редиците паркирани коли, като търсеха сивия Мерцедес. Тали отново се притесняваше за Мати.

Върнал се към осем часа и се държал особено, заобяснява Тали, много сдържан бил и много малко казал за разходката си с пакета до Хайфа. Да, проследили го били. Да, всичко минало добре. А той къде е бил? С приятели. Тя не можела да понася подобен равнодушен тон.

После забравила за Мати, защото г-н Розен пак се обадил от Ерусалим и говорил с г-н Банди най-малкото половин час.

— Каза ли ти, че е в Ерусалим? — попита Дейвис.

— Не, така както и на г-н Банди, — отговори Тали — поне предполагам, че не е. Другото, което каза на г-н Банди беше, че си е загубил паспорта и чети ще дойдеш, за да вземеш парите. После г-н Банди му говори много дълго.

— Защо му е съобщил за паспорта си?

— Не знам, — рече Тали — това беше само едно от нещата. Дочувах как г-н Розен говори на висок глас на г-н Банди, а след това г-н Банди му отговаряше също на висок глас. После г-н Банди ме разпитва разни работи за г-н Розен, къде живее, къде си прекарва времето. Потърсих Мати, но той беше изчезнал.

Мати беше изчезнал, сивият Мерцедес — също.

Беше нервна, разпитваше го за г-н Розен, докато я караше с камарото на Реймънд Гарсия към апартамента ѝ в квартал Амедина. Трябваше да си вземе някои дрехи. Започна да се успокоява, чак когато си направиха кафе и подеха тих разговор на терасата. Дейвис я увери, че г-н Розен е добре, разправи ѝ подробности за срещата си с г-н Розен и какво се бе случило, каза ѝ къде е той сега, но не и каза какво възнамеряваха да правят. Самият Дейвис не беше съвсем наясно. В главата му се оформяше една идея. Вече си представяше ситуацията овладяна, надяваше се, че ще може да насочи нещата натам. Но все пак още не беше сигурен в Розен и доколко можеше да разчита на него. Странно беше да се вълнуваш заради проблемите на друг човек, като че ли са твои.

Той усещаше тъмнината, която се простираше отвъд балкона на петия етаж, тъмното небе и тънещите в мрак очертания на сградите.

Единствената светлина идваше от уличните лампи долу, които се низеха край лентата на булеварда. Усещаше също и момичето и още нещо, едно особено чувство — искаше му се да я прегърне и да докосне лицето ѝ. Не беше сигурен, че това е само симпатия.

— Ти и г-н Розен изглежда добре се погаждате?

— Да, много ми харесва, че работя за него — каза Тали. — Чувствам се някак другояче, когато не е тук. Липсва ми. Той е много добър човек.

— Като баща ли ти липсва?

— Да, в известен смисъл. Но отношенията ни са по-различни. По-забавен е от баща.

— В какво отношение е по-забавен?

Усети, че си пъха носа в чужди работи.

— Забавен е, защото разправя разни смешни неща. Прави се на сериозен, но знаеш, че се майтапи. Разбираш ли?

Разбираше. Беше забелязал нещо такова, но все още не бе успял да види изцяло забавния г-н Розен. Може би и никога нямаше да го види.

Дейвид зави на север, вече извън Тел Авив, и пое през пустите улици към блока на пехотинците. Тали остана да чака в колата. — Дейвис не изключи двигателя, а се втурна в блока и се качи до стаята си. Не си направи труда да светва. Направо бръкна в едно чекмедже и извади кобура си, в който се беше сгушил автоматичният колт 38-ми калибър. Измъкна и кутия с муниции. После се промъкна по коридора до стаята на Уилард Мимс — пехотинеца от първа дивизия — до чекмеджето във вградения гардероб и беше вече почти на прага да се измъкне, когато Уилард отвори очи и го спипа.

— Кой е там?

— Аз съм, Уилард. Не исках да те будя.

— Какво взе?

— Исках да взема на заем две мини. После ще ти се отплатя.

— Ще ми се *отплатиш* ли? Как така, бе? Аз си ги донесох от Да Нанг.

— Уилард случайно да имаш гранати?

— Боже мой... — Уилард отметна завивката си.

— Ей, забрави. Имай ми доверие, приятел.

Той изтича по стълбите, изскочи навън и отпраши с колата, преди даже Уилард да бе успял да спусне краката си на пода.

Тали се обърна да види какво бе хвърлил на задната седалка: пистолет в кобур и две тежки метални парчета, които бяха дебели около инч и имаха големината и формата на огънат регистрационен номер на кола. Помисли си, че знае какво е, но не беше сигурна.

— Това експлозивни ли са? — учуди се Тали.

— Мини. Готови за употреба.

— И ги държите в блока си?

— Не официално — отвържа Дейвис. — Едно от момчетата, Уилард, си пази няколко в гардероба. Мисля, че е малко откачил. — Дватамата замълчаха, но след кратка пауза, той добави. — Радвам се все пак, че е на наша страна.

[1] Бен Иехуда, Фришман — големи улици в Тел Авив. ↑

[2] Бетлем — град в САЩ, щата Пенсилвания, един от най-големите стоманодобивни центрове в страната. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСТА

Те пристигнаха в Ерусалим със синия мерцедес на Розен. Рашад седеше отпред с приятеля си Мати, който караше; Валенцуела и Теди Кас бяха отзад. Валенцуела беше отворил картата си; автоматите узи, беретите и пластичните експлозиви „Ц4“ се намираха в багажника. Идеята дойде от Рашад — защо трябваше да харчат по хиляда долара на седмица за кола, когато Мати имаше ключовете от мерцедеса на Розен. „Да вкараме Мати в отбора, заедно с мерцедеса.“ Те всички се усмихнаха при мисълта да използват колата на Розен. Надяваха се, че Розен все пак ще има време, за да го разбере.

В седем сутринта прехвърлиха билото и като излязоха от планинския път, спуснаха се към града. Улицата се стесняваше и лъкатушеше, сгради от розовокафяв ерусалимски камък се издигаха от двете ѝ страни. Минаха през старата част, в далечината се забелязваха модерните високи здания, които изглеждаха много бели в светлината на утринното слънце. Валенцуела гледаше ту към сините пътепоказатели върху сградите, ту в картата си; после завиха, минаха покрай Обединения еврейски колеж и стигнаха до „Кинг Дейвид“.

— Ето то — каза Мати.

Той забави ход и се промъкна покрай непретенциозната каменна шестетажна постройка, която завършваше с два нови допълнителни етажа.

— Това ли е, — попита Валенцуела — прилича на АМХ^[1]?

— АМХ е отсреща — рече позачуден Мати.

— АМХ изглежда така, както би трябвало да изглежда „Кинг Дейвид“ — отбеляза Рашад. — Къде е паркингът за колите?

— Ето там — посочи Мати.

— Завий.

Мерцедесът зави наляво по една странична уличка, после пак наляво, влезе през отворената врата в оградата и мина покрай будката, където седеше пазачът. На паркинга имаше не повече от дванайсетина

коли, в две неправилни редици. Повечето бяха обърнати към оградата от страната на улицата.

— Виждаш ли някъде колата му? — попита Рашад.

— Онази там — посочи я Мати.

— Да, спомням си я сега, — каза Рашад — беше долу пред онзи апартамент. Паркирай до нея.

Когато спряха до черния мерцедес, той попита:

— Кой ще влезе?

— Аз — отвърна Валенцуела — и ти, и приятелят ти. Теди ще чака тук.

Мати каза:

— Няма да е лошо, първо да отида и да поприказвам с него.

— Не, лошо ще е — отрязва го Валенцуела. — Теди, отвори багажника.

Един по един влязоха през въртящата се врата и минаха покрай купчината куфари на някаква туристическа група, натрупани срещу рецепцията. Валенцуела носеше черно куфарче, след него вървяха Мати и Рашад.

— Сега накъде?

— Нататък — посочи Мати.

Завиха надясно, минаха покрай рецепцията и стигнаха до асансьора. На седмия етаж те пак завиха надясно и се насочиха по коридора към 732-ра. Пред вратата, на пода, имаше поднос с две чаши, празна бутилка шампанско и пепелник с фасове. Валенцуела кимна. Мати се приближи до вратата, изкашля се и леко почука два пъти.

— По-силно — настоя Валенцуела.

Мати почука още няколко пъти.

— Още веднъж — нареди Валенцуела.

Мати почука няколко пъти. Рашад внимателно се наведе и долепи ухо до вратата. Като се изправи, погледна към Валенцуела и сви рамене.

— Добре — рече Валенцуела.

Като си тръгнаха, той хвърли поглед към подноса.

— Спомням си, че винаги много държеше на чистотата. Няколко, пъти сме го посещавали в офиса му и все току ставаше, за да изчисти

пепелниците.

В асансьора Рашад попита:

— Какво мислиш?

— Мисля, че с него има още някой — отговори Валенцуела. — Не искам да го правя по начин, който мога и да избегна. Но ако не мога, ако при него се намира някаква кучка, която постоянно ще върви по задника му, толкова по-зле за нея, нищо не мога да сторя.

— Може да е пехотинецът? — предположи Рашад.

— Надявам се да е така — каза Валенцуела.

— Не чу ли? — попита Еди.

— Сигурно е камериерката — отвърна Розен.

Той отвори вратата към дневната и за момент се заслуша.

— Много обичат да влизат и да оправят леглото, докато си още в него.

— Сигурен ли си, че беше камериерката?

— Е, не беше този, с когото трябваше да се срещна, този, за когото ти споменах. Имаме си сигнал.

— Нещо не е наред — рече Еди. — Нищо не разбирам. От кого се криеш?

Беше много сладка, като се намръщеше, като се понацупеше. На четирийсет години и отгоре, а направеше ли някоя мила муцунка, знаеше, че човек не може да ѝ устои. Тя беше още по-почерняла отпреди, а белите завивки подчертаваха тена ѝ.

— Казах ти — продължи Розен, — притеснява ме един, с когото не искам да си имам разпавии... един продавач на застраховки. — Добре го измисли. — Нали се сещаш какви са? Не приемат откази.

Тази сутрин Розен беше със светлосивите си найлонови наполеонки. Вчера не беше нито обядвал, нито вечерял и се усещаше много изтънял, нямаше нужда да си гълта корема. При първото почукване вътрешно бе подскочил, но после се беше успокоил и дори влезе в банята, за да си измие зъбите. Върна се в леглото и много нежно притегли Еди към себе си. Тя и сутрин изглеждаше добре.

— Слагаш ли си ролки?

— Не и когато косата ми е толкова къса. Когато е по-дълга, отивам на фризьор.

— Харесваш ми така. Жена ми си слагаше розови ролки и мрежичка за коса.

— Значи си женен?

Тя понечи да стане и му се наложи да я задържи.

— Това беше, когато бяхме женени. След като дойдох тук, разведе се с мен. Нямахме никакви взаимни обвинения, никакви разправии, споразумяхме се дори за парите. Тя не би издържала и една седмица тук.

— Хубаво ми е с теб — рече Еди. — Чувствам се... толкова различна. Ето, в твоето легло съм, а дори не знаех женен ли си или си единак.

— Такива сме си и двамата, единаци. Но... ще се опознаем. Ще си поживеем.

— След като приключиш с работата си.

В гласа ѝ се долавяше съвсем лек укор.

— Много съжалявам, наистина — каза Розен, — щях да я отложам, ако можех. Налага се обаче да се видя с този човек. Той ми прави много голяма услуга, която никак не е длъжен да прави. Не мога да му кажа, а бе, я почакай, докато се върна от една екскурзия, която съм запланувал. Нали разбираш?

— Не, не разбирам. Нищо не си ми обяснил — възрази Еди, като отново направи една от своите момичешки муцунки.

В момента това му харесваше, но дали щеше все така да му харесва. Докато беше женен, също се случваха подобни неща. Глупави, дребни неща, които накрая бяха започнали да го дразнят. Начинът, по който тя седеше в стола сякаш беше кацнала — с изправен гръб и с прибрани крака като се опитваше да изглежда сладка. Или пък заплеснатият поглед — смяташе, че така е много чаровна и твърдеше, че вероятно малко е откачила. Но тя не беше откачила. Беше стопроцентово дете на предградията на Детройт и не знаеше какво значи да си откачил. След известно време той вече не можеше да търпи пълна жена, която се опитва да се държи като малко момиче. Еди беше слаба и стройна. На нейната възраст нямаше повече вероятност да напълнее. Свястна беше, само изпробваше въздействието на някои неща върху него, на някои някогашни физиономии. А може би вътрешно всички те все още се чувстваха като момиченца? Той на колко години беше? По дяволите, на около деветнайсет.

— Ако те избягвах — каза Розен, — щях ли да се обаждам в хотелите, в посолството, у вас... да разговарям с дъщеря ти?

— Трябваше ти паспорта, това е.

— Напомняш ми...

— Той е в хотела. Господи, колко е часът?

— Минава седем. Имаш предостатъчно време.

— Предупредиха ни до девет да сме готови. Автобусът тръгва за аерогарата точно в девет и петнайсет.

— Не се притеснявай, ще те закарам до хотела — успокои я Розен и додаде с нежен глас: — Хайде, Еди, стига сме приказвали.

Той започна да я целува по рамото.

Тя се обърна, притисна тялото си до неговото и каза:

— Паспорта си искаше само, нали? — но този път и нейният глас беше мек и приглушен.

— Ако исках само това — отвърна ѝ Розен, — когато се обадох в „Дан“, направо щях да оставя съобщение да го предадеш на рецепцията, а аз после щях да мина да го взема. Вместо това помолих ги да ми се обадиш, не беше ли така?

— Изобщо не исках да те виждам повече — каза Еди. — Върнах се в Натания, взех такси...

— Знам, трябваше да ти оставя съобщение — опитваше се да я успокои той, — но мислех, че веднага ще се върна... само че нещата се усложниха.

Бяха разнищвали вече тази тема. Въпреки това Розен беше търпелив; закъде да бърза, нямаше нищо предвид за следващия час и половина.

— Представа нямаш как очаквах — рече Еди — да пътуваме заедно, да видя Израел с теб.

— Имам представа — отвърна Розен — и аз го очаквах. И ще го направим, обещавам ти.

Предишната вечер, след като пехотинецът си бе тръгнал, Розен бе отишъл в бара при Силва да пийне едно питие преди лягане и както се беше извърнал на стола, готов да си тръгва, я видя — седеше заедно с още три жени и се беше втренчила в него.

Въпреки цялото му въодушевление, първата част съвсем не беше лесна, той се радваше, че я вижда, изтича и я целуна, усмихваше се, докато тя го представяше на жените от групата „Адаса Холидей“, но

направо трябваше да преодолее каменната ѝ физиономия и да я насили, за да го придружи до градината... да поприказват, да си изяснят някои неща. Трудно беше. Жените можеха да бъдат много упорити и тогава човек трябваше да ги убеждава, за да направят нещо, което и те самите искаха. Обикновено е много неприятно, но снощното усилие си заслужаваше. Паспортът му беше в стаята ѝ в „Хилтън“. Тя беше с него и той знаеше, че ще си получи паспорта. После я разведе из апартамента си, неговият дом далеч от дома, и поръча шампанско и две кутии цигари „Уинстън“. Много му харесваше да се люби с нея. С нея можеше да се държи естествено и беше много приятно. Когато ѝ го каза, Еди му довери, че се чувства по същия начин; усещала се непринудено и по незнайна причина никак не стеснявала, нямала никакви задръжки. Ето това е — бе казал Розен. Те бяха предназначени един за друг и нищо нямаше да ги раздели. Освен няколкото дена, в които трябваше да свърши някои работи. Групата ѝ щеше да отлети на юг до Ейлат, за да видят колоните на Соломон и Червено море. Добре, щяха да се срещнат в хотел „Лароме“. Ако нещо му попречеше и не можеше да дойде, щеше да ѝ се обади. Но със сигурност щяха да се срещнат някъде към края на екскурзията ѝ и щяха да решат за по-нататък.

— Жените от групата — обади се Еди, — когато се появя, ще ме гледат толкова особено.

— Кажим им, че си влюбена — отвърна Розен.

— Ще им кажа, че съм прекарала нощта с теб, защото такава е била Божията воля — рече Еди. — Как се спогаждаш с Бог напоследък?

— Господи — възкликна Розен. — Истината е, че напоследък не съм мислил за Него.

Всъщност не беше мислил за теорията си за Божията воля, откакто бе станал пожарът в хотела. Мина му през ума: „Какво щеше да каже Бог, ако застреляше Джийн Валенцуела при удобен случай.“

И отговорът веднага се появи: „Щеше да бъде във възторг.“

След като приключи с пазача на паркинга, Мати се върна на мястото зад сивия мерцедес, където те го чакаха.

— Той каза, че г-н Розен винаги сам идва да си вземе колата.

— Пита ли те нещо? — рече Валенцуела. — Например, защо ти е да знаеш?

— Не, казах му онова, което ми поръчахте — наели сте ме да ви докарам, за да се видите с г-н Розен и се интересувате колата му тук ли е или се е обадил да му я закарат.

Валенцуела се обърна към Теди Кас.

— Колко време ще ти отнеме?

— Само няколко минути. Но трябва да изглежда, като че вършим нещо.

— Ще вдигнем тази на крик — Валенцуела сложи ръка върху багажника на сивия мерцедес. — Ще изглежда, че сменяме задната дясна гума. Мати може да свърши тази работа.

Мати недоумяваше.

— Искате да смените гумата?

— Вдигни я на крик, а ние ще свършим останалото — нареди Валенцуела.

После се обърна към Рашад.

— Ти и Мати след това ще отидете да изпиете по едно кафе, да си поприказвате малко, нали?

Извади картата от джоба си, разгъна я, разгледа някакви стрелкички и кръгчета, отбелязани с мастило и каза.

— Ще се срещнем на улица Агрон, на ъгъла на Агрон и Бен Шимон.

Мати не продума, докато не излязоха от паркинга и не поеха нагоре по улицата покрай хотела.

— Те ще го взривят в колата му, нали?

— Човече, така правят в Ерусалим, но не и в цивилизования свят на бизнеса — каза Рашад.

— Да, така правят в Ерусалим — повтори Мати. — Значи още една бомба и полицията ще помисли, че пак онези, терористите, се опитват да убият евреи. И ще издирват араби, а не американци.

— Ще си поприказваме отново на чаша сладко турско кафе — каза Рашад. — Човече, мислех, че съм ти обяснил как стоят нещата и си разбрал, а ето че продължаваш да се притесняваш.

— Г-н Розен никога, не ми е направил нищо лошо — възрази Мати.

— И на мен нищо лошо не ми е направил — каза Рашад, — но на някои други е направил — с парите си е изпращал хора в затвора. С парите си така изплаши един възрастен човек, че той получи удар и едва не умря. Хайде, човече, престани. Когато видиш купчина лайна, не е нужно да ги настъпиш, за да разбереш, че са лайна, нали?

Мати клатеше глава.

— Не знам.

— Знам, че не знаеш — натърти Рашад. — Точно затова ти обяснявам Ти искаш да промениш Леша та, да изчистиш лайната, изсипани от хората, които обичат да те тикат в тях. Човече, ние правим същото. Някой трябва да ги посплаши, нали? Да привлече вниманието им. Когато Розен види хубавия си автомобил да експлодира, ще си каже: „Може би ще е по-добре да поприказвам с тях. Те наистина са сериозни.“

— Няма да го убиеете, така ли?

— Не-е-е, бе човек. Нали ти казвам, ще си поговорим с него, ще видим как ще се държи. Това, което искаме от теб, е да се върнеш в Тел Авив и да не изпускаш дебелия от очи. Можеш ли да вземеш някой автобус или нещо такова?

— Нали съм с колата на г-н Розен?

— Не, приятел, ние ще я използваме. В случай, че ни се наложи бързо да отидем донякъде. Ще кажеш на г-н Банди, че си я върнал на г-н Розен, защото му е трябвала за нещо. После, опитай се, ако можеш, да се залепиш за г-н Банди. Разбираш ли, г-н Розен може и да не е тук. Ние нищо не знаем със сигурност. И може да се обади на г-н Банди, за да му каже къде е. Нали разбираш?

— Да — кимна Мати.

— Г-н Розен си иска парите, нали така?

Мати пак кимна.

— И паспорта си.

— Какво каза? — изненада се Рашад.

— Чух, че Тали приказваше с г-н Банди за парите и за това, че г-н Розен си е загубил паспорта. Когато се върнах снощи.

— И не си искал да ми кажеш? — възропта Рашад. — Пазел си го в тайна?

— Не се сетих по-рано.

— Добре. Значи ще се навърташ край г-н Банди — продължи Рашад. — Кажи му, че ще му вземеш кола под наем, ако иска да отиде някъде. В случай че открием нещо, може да се наложи да се свържем с теб, така че ще се обадим в хотела. Трябва да си някъде наблизо, например във фоайето.

— Ами, ако не му трябва. На дебелия — попита Мати.

— Не бе, мой човек, ти на нас ни трябваш — каза Рашад, като обви с ръка крехките му рамене, докато вървяха по улица Давид а Мелех^[2], която минаваше покрай хотела. — Ти си вече в отбора.

[1] АМХ — Асоциация на младите християни. ↑

[2] Мелех на български език означава „цар“. ↑

ГЛАВА ПЕТНАЙСТА

В камарото, което се движеше по хълмовете на запад от Ерусалим, Тали каза:

— Липсва ти войната. Така ли е? Липсва ти тръпката, вълнението.

Дейвис гледаше в пътя.

— Не, не ми липсва войната.

— Тогава защо правиш това? Ти не искаш да го защитаваши. Ти искаш да воюваш с тях.

— Според мен той няма избор — рече Дейвис, — ако се замислиш, така е.

— Той може да ги изчака да си тръгнат. Да се скрие някъде, където никога няма да го открият.

— На него му е писнало да се крие — възрази Дейвис. — От три години все се крие. Искан да се прибере в къщи, но не смее да си покаже носа. Писнало му е непрекъснато да се оглежда и сега вижда възможност да сложи край на всичко това.

— Защо му помагаш?

— Защото не знае как да се справи сам.

— И това ли е единствената причина? Не го правиш за себе си, така ли?

— Какво искаш да кажеш, че го правя за пари ли?

— Не, затова те и попитах дали ти липсва войната? Иначе защо ще искаш да убиваш?

— Вие защо воювате? Твоята страна? — попита Дейвис.

— Защото ни атакуват.

— И тук е същото.

— Не е — възпротиви се Тали.

Като следваше лъкатушния път в сутрешната хладина, той се опита да измисли някаква друга тема за разговор и започна да ѝ разправя за един негов приятел, на име Зохар, който живеел близо до блока на пехотинците и ги наблюдавал, докато „всяка сутрин правели

гимнастика“ — тичали. Зохар прекарал шест години в Ейлат и когато се преместил на север, напускайки пустинята Синай, казал: „Очите ни са зажадли за зелено“. Така че купили си къща сред дърветата близо до Херцлия Питуах.

Разказа ѝ как видял за първи път Ерусалим, бил със Зохар и Зохар му показал мястото, където неговият танк — и танкът на негов добър приятел, който сега бил управител на „Херц“ в Ерусалим — се оказали обградени от йорданците през шестдневната война... показал му една арка, нещо като каменен тунел, и го попитал според него може ли оттам да мине танк, защото ако се заклещел... — йорданците в това време стреляли по него с ракети, но те трябвало да опитат и минали на косъм, като изподрали стените. Зохар му показал върху варосаната стена на една къща S-образна следа от куршуми, която оставил със своята узи, докато стрелял от купола на танка. Довел и жена си и трите си деца тук, на излет, няколко пъти. Дейвис допълни, че ако той бил женен и имал деца, по същата логика трябвало да ги заведе в Да Ханг и Дон Тиен. Не можел обаче да си го представи.

— Ти не си ли женен? — попита Тали.

— Почти се бях оженил на два пъти — отвърна Дейвис, — бях нещо като сгоден. Но все ме изпращаха някъде и като се върнех, оказваше се, че не съм вече сгоден.

— Когато бях на осемнайсет се влюбих в един американец, който следваше стоматология — каза Тали. Знаеш ли къде е Атланта? Той живееше там. Отидох му на гости, но — тя сви рамене — след това си писахме известно време и престанахме.

— Мисля, че няма нужда да се притесняваш — каза Дейвис.

— За какво?

— За това, дали ще срещнеш някого и ще се омъжиш.

— Не знам — бих искала пак да съм стюардеса и да пътувам до различни места.

— Може би, докато съм още тук — рече Дейвис, — ще ме разведеш из Израел. Не съм много запознат със страната.

— Може, не знам.

Той се запита, дали тя разбра какво имаше предвид: да пътува с него, да отсяда с него в хотели.

Бяха на улица Яфо в центъра на сутрешното задръстване, когато Тали зърна Мати и каза на Дейвис бързо да спре. Той обаче не успя и

измина още около половин пресечка. Когато най-сетне закова до тротоара, Тали изскочи, изтича през улицата между колите и изчезна. Дейвис чакаше, като се оглеждаше наоколо. Минаха около десет минути преди пак да я види, връщаше се с Мати, като нещо му се караше — слабото красиво момиче — бясна беше; приближиха колата и Дейвис се пресегна, за да им отвори вратата.

— Мати и аз трябва да си поприказваме — каза Тали.

— Ами добре, качвайте се.

Тя натика Мати отзад, качи се отпред и седна полуизвърната, като се втренчи в Мати.

— Казва, че ги е закарал до „Кинг Дейвид“ — рече Тали, само че г-н Розен не бил в стаята си. Казва, че е бил с тях вчера, когато си стрелял по тях, отмъкнали го със себе си.

— Колко бяха? Трима ли?

Мати кимна.

— Къде са сега?

— Казва, че не знае. Наредили му да се върне в Тел Авив. Задържали колата на г-н Розен.

Тя пак започна нещо да му вика на иврит, а Мати седеше притихнал до пистолета в кобура и мините, но не ги забелязваше, гледайки в Тали. После се дръпна, когато тя се опита да го удари с юмрук. Дейвис улови ръката ѝ.

— Успокой се. Хайде да разберем, какво се е случило.

— Той е идиот — заяви Тали. — Мисли, че те само искат да си поприказват с г-н Розен.

Тя пак започна да го хока, но този път и Мати повиши тон.

— Къде са отишли, след като си е тръгнал — попита Дейвис — къде са били?

Те пак поговориха на иврит, после Тали рече:

— В хотела. Отишъл с чернокожия до едно кафене, след това чернокожият си тръгнал.

— А другите двама? — попита Дейвис. — Те в хотела ли са чакали?

— Били са на паркинга до колата — отвърна Тали.

Тя пак заговори с Мати на иврит. Той нещо ѝ каза.

— Твърди, че са искали да сменят гума. Той е повдигнал колата...

— Коя кола?

— Тази, която е карал — рече Тали, — но според него на гумата нищо ѝ нямало.

Дейвис включи на скорост и рязко се отдели от тротоара.

— Паркирана била до новата кола на г-н Розен, до черната — допълни Тали.

Дейвис вече го знаеше, още преди тя да му го каже.

— Хотел „Лароме“ е най-хубавият хотел в Ейлат — заяви Розен. — Той е голям и луксозен и можеш да се загубиш, докато търсиш дискотеката, но иначе е забавно — стига разни досадници да не те свалят. Много хубави млади израелци си опитват късмета с туристки. Също като в Рим.

— Навсякъде е така — отвърна Еди. — В „Дан“ имаше един, казах му, че мога да му бъда майка. И знаеш ли какво ми отговори?

— Един момент.

Розен отиде до рецепцията, подаде ключа на служителя и нещо му каза. Служителят се разсмя. Розен се върна при Еди, като се усмихваше, протегна ръка, за да я пусне да мине първа през въртящата се врата.

— Та какво рекъл? Онзи, израелецът?

— Рече...

Но сега Розен отново разговаряше, този път с портиера. Подаде му банкнота и портиерът се усмихна.

— Съжалявам, продължавай.

Докато излизаха от хотела на път за паркинга, Еди каза, че всъщност отговорът му не бил нищо особено. Рекъл, че е влюбен в нея и възрастта нямала никакво значение. Розен отговори, че и за него няма значение. Какво значеха годините? Какво общо имаха те с онова, което човек чувства. Еди вметна:

— Внимавай. Паспортът ти е у мен. С датата ти на раждане.

— О, вярно — съгласи се Розен.

Осем и трийсет и пет. Имаха време да стигнат до „Хилтън“ и дори да изпият по чаша кафе.

— Трябва да се преоблека — каза Еди.

— Тогава ще си го прием, докато се преобличаш. Ще ти помогна да се преоблечеш — додаде Розен. — Но първо ще ти помогна да се съблечеш.

— Знаеш ли, че си много сексуален за мъж на твоята възраст — каза Еди.

— На туристките от „Хилтън“ им харесват подобни приказки — възрази Розен, — това ги възбужда и кара слабините им да се овлажняват, да потръпват. Но ти всъщност не си „Хилтън“-ски тип. Обяснявал ли съм ти разликата? Разликата между туристките от „Хилтън“ и от „Кинг Дейвид“?

— Не, но си представям какво ще ми кажеш.

Тя пак почака, този път, за да побъбри с пазача на паркинга, на когото също даде нещо. Когато се върна при нея, хвана я за ръката и я стисна, а тя рече:

— Сигурна съм, че прекаляващ с бакшишите.

— Разбира се — отвърна Розен.

Чуваха гласовете на момчетата, които играеха баскетбол в двора на АМХ и си подвикваха на иврит, чуваха и ударите на топката в таблото — зад живия плет и една висока мрежа. Сивият мерцедес беше паркиран до мрежата, на улица Линкълн.

Щяха да чуят експлозията на колата, и още как, бе казал Теди Кас. По дяволите, тя щеше да изпотроши прозорците на сградата на АМХ.

Но те нямаше да я чуят, ако колата не експлодираше, бе казал Валенцуела.

Бяха взели Рашад от улица Агрон и се бяха промъкнали с мерцедеса, изучавайки страничните улици и преките пътища, които Валенцуела бе отбелязал за картата. Тук висяха вече повече от четирийсет минути... почти четирийсет и пет минути, когато най-сетне зърнаха Рашад да се задава откъм предната страна на АМХ.

— Току-що излезе от хотела — съобщи Рашад. — Отива към паркинга.

— Сам ли е? — попита Валенцуела.

— Не, с някаква жена.

— Е, нищо не мога да направя — каза Валенцуела.

Пазачът на паркинга при хотел „Кинг Дейвид“ винаги се радваше да види г-н Розен. Особено, когато той беше е жена. Когато г-н Розен беше сам, даваше му пет лири. Но когато беше с жена, му даваше десет лири. Положително тази проява на щедрост нямаше за цел да я впечатли; та тя не можеше да види банкнотите. По-вероятното беше, че г-н Розен тогава се чувстваше добре и беше щастлив. И защо да не е щастлив? С толкова пари и с две коли. Едната от колите сега я нямаше, бяха я взели американците, но новата, черната кола, навярно му беше достатъчна. Той проследи с поглед г-н Розен, който отвори вратата пред жената, а след това заобиколи, за да се качи.

В този момент пазачът чу оглушителен шум, като от състезателна кола — тя направо летеше по граничещата с хотела улица Давид а Мелех. Ръмженето на двигателя и скърцащият звук от колелата го накараха да стисне зъби в очакване на катастрофа. Но шумът, който бе чул, ревът на двигателя, ставаше все по-силен, по-ясен и пронизителен и ето че една зелена кола се завъртя и влетя в двора, като вдигна облак прах; чакълът се разхвърча, когато тя поднесе и спря. Мъж с кепе изскочи от колата, почти едновременно със спирането ѝ.

— Розен!

Розен дръпна ръката си от съединителния ключ и насочи поглед към пехотинеца, който бързаше към него, после го прехвърли към Тали, която тъкмо слизаше от колата. Там вътре имаше и още някой. Розен не успя веднага да разпознае Мати.

— Ето го човека, за когото ти говорих — каза Розен.

— Боже мой — рече Еди, — само как нахълтва.

Розен се ухили на пехотинеца.

— Какво става? Малко забавления ли?

— Не пипайте запалването! — изкрещя Дейвис. — По-добре слизайте от колата. И двамата.

— Господи! — възкликна Розен. Вече му беше ясно. Нямаше нужда да задава въпроси.

— Хайде, Еди.

— Какво става?

— Трябва да се махаме оттук.

— Вземете и пазача с вас — настоя Дейвис.

Той направи знак на Тали и Мати да се отдалечат.

— Знаеш ли какво да правиш? — попита го Розен.

Той вече беше излязъл от колата.

— Стига да го открия — отвърна Дейвис — вие вървете на улицата.

Не ги изчака да се отдалечат. Докато лягаше по гръб и се промъкваше под колата, чу жената, която беше с Розен, да го пита какво става. Досега щеше да е разбрала, ако Розен беше завъртял ключа и колата беше експлодирала под тях. Между шасито и ребрата бяха пъхнати два пластични взрива „Ц4“, големи колкото юмрук, подобни на блокчета пластелин, с жиците и детонаторите — и единият щеше да свърши работа. Дейвис извади капачките и ги прибра в джоба си, след това срязва жиците със сгъваемия си нож и извади експлозивите.

Те стояха зад оградата, на улицата, забили поглед в него, докато той се измъкваше изпод колата.

Дейвис хвърли експлозивите на задната седалка на камарото, седна зад волана и пое към тях. Видя ги отново да влизат в паркинга и да се отдръпват, за да му направят път. Розен бързо дойде до колата.

— Качвайте се — рече Дейвис, — трябва да изчезваме.

— Чакай малко — какво имаше.

Розен се беше смръщил. Нещата се развиваха прекалено бързо за него. Той не беше свикнал да действа, без да задава въпроси.

— Нямаме време за приказки. Качвайте се — настоя Дейвис.

— Но аз нищо не съм си взел...

Красивата жена, която придружаваше Розен, попита:

— Някой ще ми обясни ли какво става тук? Какво имаше под колата?

— Чакай малко — рече Розен, ръцете му тършуваха из джобовете на лятното му яке — нямам никакви пари... слънчевите ми очила.

Този човек с брада, къдрава коса и сини мъниста! Нерешителността не подходеше на характера му, но слабостта му проличаваше.

Тали знаеше какво става, тя се беше вторачила в Дейвис. Мати стоеше зад нея и не можеше да проумее, дали всичко това е

действителност или е някакъв сън.

— ... Дрехите ми. Трябва нещо да си взема.

— Г-н Розен — каза Дейвис, — забравете за дрехите си.

Качвайте се в колата.

— Накъде тръгвате? — попита Тали.

— На юг. Чакай тук, докато ти се обадим.

— Към Беершеба ли?

— Най-малкото. Ако изобщо се измъкнем оттук.

Розен вече беше в колата и затръшваше вратата. Жената беше шашната. Тали изглеждаше спокойна.

— А може би ще стигнем до Ейлат — каза Дейвис. — Може още утре да ти се обадим да дойдеш и да му донесеш дрехи.

— Къде по-точно?

— Не знам. Предполагам в хотел „Лароме“. Хайде, трябва да тръгваме?

Розен се беше навел през Дейвис, за да погледне през прозореца откъм неговата страна.

— Еди, поговори с Тали. Слушай, ще се срещнем, така че бъди там. Нали? — И последните му думи бяха — Еди, не забравяй паспорта ми.

Тали гледаше подир камарото, което напусна паркинга в със звук на свистящи гуми и ревящ двигател зави по улица Давид а Мелех и пое на юг. Тя все още чуваше бученето на колата, която набираше скорост, дори след като беше вече изчезнала от погледа й... а после сивият мерцедес профуча край паркинга, устремен в същата посока.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСТА

Три часа, след като бяха излезли от Ерусалим, а сега се намираха някъде сред пустинята Негев, те не изпускаха из очи зеленото камаро — песъчинка, точка на пътя, на четиристотин ярда, или приблизително толкова, пред тях. Рано или късно камарото щеше да се повреди или да му свърши бензинът или пък щеше да се опита да се скрие и тогава те щяха да ги пипнат. Щяха да пипнат Розен и пехотинеца. Сигурно пехотинецът караше.

Валенцуела се беше загледал в пътя — през Теди и Рашад, които седяха отпред, — в магистралата с две платна, която бягаше към безкрайността през равния пустинен пейзаж, безцветен или кафяв, с отсенки на изсветляло мръсно зелено и която като че ли някой бе начертал с линеал. Мъртва земя — Мъртвото море на изток, беше останало някъде назад. Валенцуела местеше поглед от пътя към картата, която лежеше разгърната върху коленете му.

Скоро щяха да ги пипнат.

Имаше само два пътя на юг. Единият следваше йорданската граница, а другият, по който караха, свързваше градовете в пустинята Негев. Осемдесет и пет километра до Беершеба със засадени отстрани млади евкалиптови дървета — в града на два пъти почти бяха задминали камарото, докато се буташа сред уличното движение, а на много места бяха минали на червено по булеварда, докато излязат близо до арабския пазар. Оставаха двайсет и седем мили до Димона^[1] и сивият мерцедес продължи на изток покрай калиевите мини, после се върна на магистралата, но неочаквано камарото изчезна и те рязко завиха, осъзнавайки, че то беше поело по някакъв второстепенен път на юг от Димона; най-накрая видяха праха от гумите му, който се стелеше из въздуха по пътя за Мизпех Рамон.

Вече бяха на двеста трийсет и седмия километър на юг от Ерусалим, което правеше около сто четирийсет и пет мили. Според картата на Валенцуела нямаше преки пътища на юг от Мизпех Рамон, нямаше нищо освен Ейлат, израелското пристанище на залива Акаба,

На Валенцуела му хареса начина, по който се оформяше работата, но започваше да става нетърпелив.

— Тук някъде ще бъде удобно за нашата задача — каза Валенцуела.

Рашад се обърна.

— Колата не я бива на паважа. Трудно заобикалям дупките.

— Трябва да се регулира — каза Валенцуела — колко пари има онзи шибаняк, а се е стискал.

— Не, с медалите нещата стояха така — заобяснява Дейвис. — Медалите бяха нещото, за което мислиш чак след това. Не отиваш, за да спечелиш някой, за да се накичиш, освен ако не си мръднал. Във Виетнам обаче имаше хора, които грабеха всичките медали, до които можеха да се докопат. Но там имаше инфлация на медалите. Подофицерите и офицерите от полесражението, които само даваха заповеди, се награждаваха един друг, и човек не можеше да разбере каква е истинската стойност на медала, нали разбираш, освен ако някой не е ранен от граната или нещо такова. Виждаш даден ефрейтор със Сребърна звезда, докато майор, който е извършил същото, получава Почетния медал на Конгреса^[2]. Така беше.

Розен седеше полуизвърнат и гледаше през задното стъкло. Нервен беше, развълнуван и бърлив.

— Мисля, че ни догонват.

— Виждам ги — каза Дейвис. — Добре се движим.

Той беше на около петстотин метра пред мерцедеса, водеше ги и внимаваше да не изгуби пътя.

Пътят беше широк около четири метра, тесни ивици паваж, попукани и с дупки, после ивиците внезапно свършваха и продължаваха в утъпкания чакъл, който се простираше с мили, преди паважът отново да се появи внезапно, малко бетон и телефонни жици, едйственият признак, че някой някога е бил тук. Останалото беше храсталаци и избелели камъни.

Дейвис караше с около шейсет и пет — седемдесет мили в час, стиснал волана с две ръце, за да може да устоява на трептенията му. Не беше лесно. Горещо беше и вятърът много силно свистеше. Резервоарът беше все още пълен до половината. Дейвис се чувстваше

добре, погледна в огледалото, после към кафяво-червеникавите планини на изток — бяха с цвета на Марс — и попита Розен дали знае защо Червено море се нарича така, отклонявайки го по този начин от мислите му.

— Защо?

Защото, виждаш ли онези планини и цвета им? Като мръсна мед са. Те се простират чак до Саудитска Арабия и разправят, че отражението им във водата прави морето да изглежда червено.

След няколко мили щяха да стигнат до крайпътен камък и страничен път — не път, по-скоро пътека, която водеше на изток към планините. Нямахше много време. Сети се за нещо.

— Погледни в жабката — каза Дейвис.

Беше забравил, че Тали бе сложила вътре един пистолет, когато тръгнаха от апартамента ѝ — берета парабелум 22-ри калибър. Малък калибър, но иначе оръжието беше ефикасно и зловещо. Розен го беше взел и го изучаваше.

— Зареден е — предупреди го Дейвис. — Задръж го за-себе си.

Мините бяха на задната седалка, около всяка беше увита жица, дълга приблизително около триста фута^[3].

Щяха да са му необходими няколко минути, за да сложи детонаторите и да свърже жиците към акумулатора на колата. Мерцедесът трябваше да бъде държан на разстояние, онези вътре трябваше да са нащрек пълни с подозрение и по този начин щяха да му дадат време. Можеше и да стане, да приготвят един капан и да поканят онези тримата да се набутат в него. Мястото беше съвсем подходящо за такава работа. Тук се воюваше и те не бяха срещнали никаква друга кола или камион, дори магаре от Мизпех Рамон насам. Не му се щеше да пропусне пътеката или да забрани някоя подробност, докато си приказва с Розен и го развлича. Надяваше се, че крайпътният камък си е още там. Преди е имало табела, беше казал Зохар, но сега вече я нямаше. Табелата с името на селото беше изчезнала, заедно с хората от селото, които също бяха изчезнали. Прогонени от танковете.

Розен каза, че му се пикае. Дейвис го попита дали иска да спрат. Помисли си за Реймънд Гарсия-представи си го как лъска камарото пред блока на пехотинците — след което каза на Розен да свърши работата на пода, ако толкова му се налагаше. Розен отвърна, че ще почака. И продължи да бърбори.

— Слушай, знаещ ли какъв бях аз? — заразправя Розен. — Пазач на склад. За Бога, броях ризи. Войната свърши преди да са ме прехвърлили през океана.

— Сега нямаме време да се обучаващ — прекъсна го Дейвис, — но ти имаш ценния опит, от който се нуждаеш. Откога караш кола?

— Кой знае? Може би от трийсет години. Даже повече.

— Добре, знаеш как се пали. Това е всичко, което трябва да направиш. И аз мога да го направя — рече Дейвис — но тогава няма да съм отвън, за да следя, ако стане някой фал.

— Ще го направя — увери го Розен.

— Само си повтаряй, че онези искат да те убият-убеждаваше го Дейвис. — Мисля, че ще се радваш, ако го направиш.

— Ще се радвам ли? Не знам, много съм уплашен.

— И аз — рече Дейвис. — И онези отзад — предполагам, те всички те са малко изплашени, нервни. Но нищо не можеш да направиш. Нали?

Продължаваха да разговарят и Розен попита за войната, как се чувства човек, когато стрелят по него. Страшно ли е? Ами онези, които, рискуваха живота си? Те луди ли бяха? Там не мислиш, отговори Дейвис, само го правиш. Затова беше и цялото обучеше. Ами медалите — Розен пак започваше с медалите. (Това ли беше за него най-важното?) Какво трябваше да направиш, за да спечелиш разните медали? Мислиш ли си, дали си заслужава или не?

— Една обстановка, в която си попаднал в нищо повече — отговори Дейвис. — Там Бронзовата звезда се считаше за медал за добро поведение. Ако си спечелил Сребърна звезда, може би си задържал двайсет виетнамци с М-16 и с щик. Кръстът на военноморските сили^[4] означаваше, че си задържал двеста виетнамци със същите неща. А Почетният Медал на Конгреса означаваше, че си задържал пак толкова, но без М-16 или щик.

— Ти беше ли награден? — попита Розен.

— Със Сребърна звезда и с две Сърца.

— Наистина ли? Раниха ли те?

— С куршум — отвърна Дейвис.

— Боже мой... и си получил Сребърна звезда? Какво си извършил?

Крайгълният камък вече се виждаше отляво на около петдесет метра и бързо приближаваше.

— Дръж се — извика Дейвис.

Рашад си помисли, че някоя вихрушка е вдигнала пясъка от пустинята. Но после Теди Кас ги видя, надигна се и се наведе към предното стъкло.

— Той зави. Виждаш ли го? Този прах е от него — каза Теди. — Вал, в твоята карта има ли някакъв път, който да продължава на изток?

— Нищо няма — рече Валенцуела.

— Може би някакъв кибуц или някаква историческа забележителност? — настоя Теди.

— Тук не би трябвало нищо да има.

Валенцуела повдигна картата и се втренчи в нея.

— Ами, явно има нещо — обади се Рашад.

Той виждаше зелените отблясъци над стълба от прах, слънцето се отразяваше в камарото. И по-нататък — още нещо. Отначало му заприлича на скално образувание. Рашад намали и зави покрай камъка, като очакваше да забележи някакъв път, но видя само леки следи по пясъка. Прахта от камарото вече се слягаше. Очертахта се силуетите на някакви сгради. Вътре в мерцедеса, който се движеше с около двайсет и пет мили, за да може да избягва дупките, те усетиха мъртвилото, пълната замрялост навън. От камарото нямаше и следа.

— Прави своя ход — каза Валенцуела.

Думите му прозвучаха като въздишка.

Било е село за евреи имигранти от Индия, село от бетонни къщи с плоски покриви, построени около площад, където е имало кладенец с кранче за водата. Селото се казваше Ейн Кфар. То бе влязло в периметъра на полесражението между израелските и йорданските танкисти през октомври 1973-та, по време на Йом-Кипурската война^[5] и е било сринато от снарядите. Останали бяха само някакви си отломки: очертанятията на площада, пресъхналото кранче, стени, надупчени от снарядите, цистерни, които взривовете бяха изровили от земята, празни сгради със зейнали врати, камънаци под пустинното слънце.

Преди години Дейвис беше минал през Ейн Кфар с Реймънд Гарсия и Зохар и Зохар им беше разказал за боя: как танкът му бил ударен от ракета, как другите двама танкисти били убити — мерача и

пълнача, а неговите ръце и лицето му били обгорени, та лежал цял един ден в полевата болница в Ейн Кфар.

Дейвис пазеше спомена за съсипаното село. Спомни си рекламата на кока кола, която лежеше сред камънаците. Спомни си, че тогава му бе минала мисълта: кока кола на иврит е също като кока кола на английски, само че обърнато наопаки.

Спомняше си площада — не беше променен — и тясната улица надясно от него, където се търкаляше рекламата. Тя все още беше там. Както и бетонните стени с изтърбушените врати и прозорци.

Сега трябваше да побързат, да се надяват, че мерцедесът ще загуби време и онези, тъй като нямаше да могат да открият зелената кола, щяха да се приближат внимателно. Дейвис и Розен щяха да имат на разположение вероятно около пет минути.

На една улица, малко по-надолу, след площада, Дейвис спря камарото между две сгради. Пътят пред тях беше, чист и ако се наложеше да бягат, нямаше да има нужда да дават на заден ход. „Добре, отвори багажника. Първо си вземи пушката“, каза си Дейвис.

— Готов ли си? — попита той Розен.

— Боже мой — последва отговор, но Розен беше излязъл от колата и тръгна по улицата към площада.

Дейвис извади пушката „Крейгоф“ от багажника, напълни двете ѝ цеви, като натъпка и шепа патрони в десния джоб на якето си. После опря пушката на колата.

От задната седалка взе първо автоматичния си пистолет „Колт“ и го напъха в панталоните си; кутията с патроните отиде в левия му джоб. После взе и мините.

За по-малко от две минути той закачи жиците на мините за акумулатора под капака на колата, после разви жиците, като едно по едно пренесе по улицата до площада извитите зелени метални парчета. Там, в тясната уличка, Розен трупаше отломъци: стари греди, парчета бетон, останки от мебели. Дейвис пъхна мините сред отломъците. След това донесе и пластичния взрив, зарови и него и домъкна рекламата на кока кола, като я постави върху купчина боклуци, който сега препречваше улицата.

Розен го следеше напрегнат, с разширени очи. Той извади кутия цигари и запали една. Дейвис нагласи кепето си, като оглеждаше

площада на слънчевата светлина. Все още не се чуваше никакъв звук, никакво движение.

— Готови сме горе-долу — каза Дейвис.

Те отидоха до колата и Дейвис си взе пушката.

— Аз ще бъда отсреща — кимна той, — зад онзи прозорец. Ти стой до ъгъла на къщата. Точно тук. Когато дойдат, ще видят всичките тези боклуци, струпани на пътя. И какво ще си помислят? Че се опитваме да ги забавим. Може да сме въоръжени, но това те не знаят. Предполагам, че отначало ще бъдат внимателни. Когато обаче видят, че нищо не се случва — ще трябва да излязат от колата, за да разчистят тази смет. Направят ли го, наведат ли се над купчината, влизаш в колата и завърташ ключа.

— Ти нали ще бъдеш отсреща? — попита Розен.

Дейвис кимна.

— Да, отсреща ще бъда! Може би няма да слязат и тримата. Може би онзи, който кара, ще остане вътре. Аз ще се заема с него.

— Мислиш ли, че мините ще свършат работа?

— Ти само завърти ключа. Ще я свършат.

— А после какво? — упорстваше Розен.

Дейвис го прониза с поглед.

— Ще проверим дали всички са мъртви.

— Господи! — изрече Розен.

Пехотинецът го потупа по рамото и се отдалечи с пушката. Спокойно прекоси улицата. Розен гледаше след него. Той не се привеждаше, не тичаше, вървеше невъзмутимо.

Когато стигна до отсрещната страна, Дейвис хвърли поглед назад и после влезе в една къща със съборена мазилка и пробит покрив, къща, в която и преди е бил във Фу Бай и в Хуе.

Рашад се промъкна с колата още по-близо до сградата на площада и спря. Ръката му напипа беретата 9 мм, която лежеше на седалката до него. Автоматът узи на Теди Кас беше на коленете му, а пълнителят между краката му. Валенцуела беше извадил своя узи от куфарчето и го държеше така, че дулото му опираше в седалката пред него.

— Мръдни още малко навътре в улицата — каза Валенцуела.

Рашад отново включи на скорост и леко подкара покрай зданието на ъгъла. По-надолу съгледаха насред улицата натрупаната купчина от развалини.

— Какво е това? — запита Валенцуела. — Добре, значи са тръгнали натам. А ние в случая какво трябва да мислим? Улицата води ли нанякъде? Виждаш ли някъде следа от прах?

— Възможно е пътят да продължава — каза Рашад, — може вече и да са отпрашили.

— А може и още да са тук — възрази Валенцуела.

— Ами ако точно това искат да направим — продължи Рашад, — да загубим малко време.

— Шибан пехотинец — запсува Валенцуела, — това не е негова шибана работа.

Дейвис ги гледаше как напредват: набитият, Валенцуела, от едната страна на улицата и слабият, с дългата коса — от другата, и двамата с автомати узи, всеки с по трийсет патрона; и двамата се бяха долепили до стените на къщите и насочваха автоматите си във всяка врата и прозорец, в които поглеждаха. Мерцедесът се движеше на една линия с тях. Още малко и щеше да им писне. Щяха да станат нетърпеливи, много скоро щяха да разберат, че си губят времето. Щяха да се опитат да разчистят боклуците от пътя, за да продължат да търсят колата, но първо трябваше да намерят колата, така трябваше да се направи.

Ако имаше един М-16 и тримата вече щяха да са мъртви, помисли си той и си представи как го прави. Въобразяваха си, че са много внимателни, а представа си няхаха как се влиза в село.

От другата страна на улицата Розен ги наблюдаваше, прилепен до стената, надзърташе с брадатото си лице иззад ъгъла и пак се скриваше.

На два пъти Розен погледна през рамо към колата, за да се увери, че е още там.

Дейвис, с пушката в ръце и с гръб към предната стена на къщата, гледаше под ъгъл през, прозореца. Трябваше да стреля с лявата си ръка. Пушката беше добре балансирана и с хубав приклад — кариран и изработен от орех, спусъците бяха тънки, фини и позлатени. Дванайсти

калибър. От прозореца до купчината боклуци с нея можеше да направи дупка, широка колкото два юмука. Щеше да изстреля и двата патрона по предното стъкло на мерцедеса и докато пушекът се разнасяше, щеше да излезе с колата, ако имаше нужда от довършване.

Розен пак надзърташе, като държеше беретата отстрани. Задницата на камарото блестеше, въпреки че беше покрита с прах, Розен все още ги наблюдаваше.

Вече бяха на около три къщи разстояние от боклуците. Набитият, Валенцуела, излезе на улицата пред мерцедеса и подвижна нещо на другия с дългата коса. Тогава и той отиде при колата. Валенцуела даде знак на колата да ги следва. Напредваха към купчината, беше им писнало да се мотаят.

Влизаха в капана. Дейвис ги следеше. Още две къщи до купчината. Той погледна към Розен. Оставаха трийсет секунди.

Розен стоеше долепен до ъгъла на сградата.

Не — обръщаше се, бързо се придвижи до колата и влезе.

Дейвис не можеше да повярва, Не още! Чакай!

... Затръшна вратата.

Наистина я затръшна. Господи, чак той го чу от отсрещната страна на улицата. Чуха го и те, и двамата, и се заковаха — купчината си остана малко по-нататък, после вдигнаха поглед и насочиха автоматите си в посоката на шума.

Когато Розен завъртя ключа, мините експлодираха със силно пронизително БУУМ-БУУМ, рекламата на кока кола, гредите и бетонът се разхвърчаха в облак дим и късчета от отпадъци и метал, а на тяхно място остана нещо като елипса, с формата на овална мина; купчината беше напълно разпердушинена, но те оцеляха — Дейвис го знаеше — двамата бяха залегнали на улицата, а третият се намираще на сигурно място в колата. По дяволите! Вдигна пушката и изстреля и двата куршума, макар да му беше ясно, че е много далече, макар да му беше ясно, че е време да изчезва — изтича с пушката през улицата, като извади и пистолета със свободната си ръка, стреля по тях, докато те се надигаха — единият беше още на колене, но и двамата вече даваха откоси с узитата си и се опитваха да го улучат. Свалиха само бетона от ъгъла на къщата, докато Дейвис завиваше покрай нея. Накрая Дейвис се блъсна в задницата на камарото.

Когато мина отстрани, видя Розен да седи зад волана и да го гледа.

— Успях ли?

— По дяволите — изкрещя Дейвис, — нищо не успя!

Отпращиха с колата, като поеха направо през пустинята, подскачайки над дупките и камъните, изстисквайки до краен предел камарото на Реймънд Гарсия и следвайки една широка дъга, която трябваше да ги отведе на магистралата.

— За Бога — каза Розен. — Какъв трясък, Исусе Христе! Защо не ги уби?

Дейвис караше колата. В момента не му се приказваше. Сега отново трябваше да гледа в огледалото. По дяволите. Писнало му беше да гледа в проклетото огледало, но нямаше как, трябваше да гледа в него чак до Червено море.

[1] Димона — град в пустинята Негев, известен с ядрения си център и с това, че там живеят негри, приели израилтянската религия.

↑

[2] Почетен медал на Конгреса — най-високото военно отличие във Виетнамската война. ↑

[3] Фут — английска измерителна единица равна на 30,48 см. ↑

[4] Кръст на военноморските сили — дава се за изключителен героизъм. ↑

[5] Йом-Кипурската война — война от октомври 1973 г., започната от арабите на големия израилтянски религиозен празник Йом-Кипур (празник на опрощението), свързан с продължителни пости и забрана за работа. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСТА

Разправяше се, че, преди да започне да работи на свободна практика, Теди Кас вършел чудеса в приложението на експлозивите. Той бил превърнал унищожаването в изкуство.

Докато работеше за „Юнивърсъл Демолушън Ининкорпорейтед“, Теди беше разрушил най-малкото дузина големи сгради. Беше разрушил например дванайсететажния хотел „Бродмур“ в Атлантик Сити за по-малко, от дванайсет секунди, като използвал, както самият той бе казал веднъж, „малко динамит и много гравитация“. Прозорците на зданието, което се намирало на двайсет фута разстояние от хотела, даже не издрънчали.

Добро беше заплащането, но не можеше да се сравнява с онова, което можеше да изкара, като работеше самостоятелно, а той вече беше вършил някои неща за Вал и г-н Манза. (За първата услуга бе получил един бон: бе оставил Вал да завърже някакъв човек на най-горния етаж на хотел „Хюрън“ в Сагинау, преди да го разруши.) За сегашната работа щеше да полуди пет бона плюс разходите. Добри заплащания. Сигурно щеше да вземе около хиляда — хиляда и петстотин долара повече, отколкото Кларънс „Рашад“ Робинсън. Но в договора не се споменаваха нищо за шибания пехотинец.

Теди каза на Валенцуела — в мерцедеса, който пак отиваше на юг — че е време да преговарят отново. Това, че щеше да обсъжда пред Рашад, не му пречеше — той знаеше, че Рашад ще бъде на негова страна и тогава Вал щеше да трябва да задоволи и двамата, ако искаше работата да бъде свършена.

Намираха се някъде зад зеленото камаро. Сигурни бяха, че не бе тръгнало обратно на север, защото бяха забелязали прашната му опашка, а това беше безспорна следа. Но камарото все още не се виждаше — въпреки че Рашад караше с деветдесет мили в час по асфалтираните отсечки — ѝ не знаеха как щяха да го открият, в Ейлат или в някоя друга точка на юга.

Валенцуела не беше от хората, които се вълнуват. Той приемаше нещата едно по едно.

— Съгласен съм, че сегашното положение е по-различно от договореното — започна той. — Казахме ви, че Рос, Розен, преди не е имал оръжие, но е възможно в момента да има. Както и че може да е наел някого. Но никога не сме предвиждали подобно нещо, някакъв тип, който ще мъкне шибани гранати в колата си или каквото и да е там. Добре, смятате, че трябва да ви се плати и за боя или както искате го наречете. Кажете ми какво предлагате. Нито Хари, нито пък аз ще спорим с вас. Хари иска работата да бъде свършена, аз също.

Рашад, който не откъсваше поглед от пътя и от пустинята, се обади:

— Нещо, което можеш да обмислиш. Този човек има пари. Не живее от въздух, нали? Освен това знаем, че адвокатът му е дошъл, за да му донесе още. Ако докопаме тези пари и си ги поделим... — продължи Рашад. — Е-хе, гледка невиджана, аз лично бих желал един дял, въпреки че не знам за каква сума става въпрос.

— Това е възможност — рече Валенцуела. — Когато хванем Рос, съмнявам се, че ще имаме време да го питаме, къде са парите му. Но Мел е нещо друго. Да, съгласен съм, както казахте, да преговаряме. Работата е, че ако продължим да го следим, ще го пипнем, сигурен съм. Сега вече сме много близо до целта, за да провалим всичко и да трябва да започваме отначало. Ще се споразумеем — за колкото искате и смятате, че е заслужено. Само не искам да спираме, заради някакви си приказки. И още нещо...

Валенцуела погледна в картата си.

— Накъде отиват? Колко далече могат да стигнат? Възможно е да са се насочили към Ейлат и да се опитат да се скрият там — мястото изглежда достатъчно голямо, курортен град, Маями Бийч-а на Израел, а може и да продължат на юг, до южната точка на Синай. А после какво? От другата страна ли ще се върнат? Ако продължават така, ще стигнат до Египет. Така че, по дяволите, не знам точно къде отиваме. Единственото, което мога да ви кажа е, да не се притеснявате за парите. Нали? По дяволите, стигнахме чак дотук! Има ли нещо друго, което предпочитате да правите?

Разминаха се с военни коли, които отиваха на север и пресякоха някакъв път, който водеше на запад към „Тимна Майнинг къмпани“. На

около три мили преди Ейлат стигнаха до един пост; отстрани на пътя стоеше човек с дреха на жълти черти, заедно с още двама израелци, облечени в униформа с цвят каки — те не бяха военни, но носеха автомати, праметнати през рамо.

— О-хо! — възкликна Рашад.

Теди Кас завря автомата си под предната седалка. Този на Валенцуела лежеше върху коленете му, под отворената карта на Израел. Той сложи ръка върху оръжието, докато колата минаваше покрай охраната; изучаваше ги, единият беше вдигнал ръка. После ръката им махна, че могат да минат. Рашад започна да набира скорост. Валенцуела нареди:

— Не, почакай, спри.

Рашад спря. Единият от охраната се приближи към отворения прозорец от страната на Теди.

— Питай го за зелената кола — нареди Валенцуела.

— Бихте ли ми казали — обърна се Теди към човека от охраната, който беше на средна възраст и изглеждаше изтощен, сигурно бе участвал в няколко войни — дали не е минавала оттук преди няколко минута зелена американска кола? Наши приятели са, трябваше да се срещнем тук, на юг.

Човекът кимна утвърдително и махна с ръка в посоката, накъдето бе заминала колата.

— Благодарни му — каза Валенцуела.

Пристигнаха в Ейлат с по-големи надежди за бъдещето. Това беше пустинен град, построен върху склона на хълм, който се спускаше на юг към залива Акаба откъм Синай — бързо израснал град от нови къщи, млади дървета и деца — младостта беше навсякъде. Летището се намираще по средата на града.

Валенцуела проучи картата си и състави план.

Оставиха Рашад на летището, за да наблюдава — той нямаше нищо против да се измъкне от колата за известно време. Теди седна зад волана и те обиколиха паркингите на хотелите около летището, които бяха накацали край залива, наречен „Норт Бийч“. Зеленото камаро не се виждаше никъде. Розен и пехотинецът със сигурност не бяха тръгнали по източния път, защото той не водеше наникъде. Пътят свършваше на границата, в Акаба, а човек не можеше да премине от Израел в Йордания без виза. Не беше възможно да се бяха промъкнали

и по на север, заради минните полета. На запад нямаше нищо, освен пустиня, чак до Суец.

И така, Валенцуела и Теди поеха на юг, покрай плажа на залива, покрай пристанището и нефтените резервоари, като спряха за малко пред няколко мотела, а също и пред хотел „Лароме“, за да проверят паркингите, после продължиха още пет-шест мили, провирайки се между планините и кораловите плажове на брега на морето, докато стигнаха до друг пост.

Валенцуела, който сега седеше на предната седалка, попита:

— Случайно да сте видели да минава оттук една яркозелена американска кола? С бяла лента?

— Камаро Z-28 ли? — попита постовият, който носеше автомат M-16.

— Да, точно така — потвърди Валенцуела.

Не, отвърна човекът, виждал беше колата веднъж и беше чул двигателя, чийто звук му харесал, rrrrrrrrrrrруууум, но днес не я беше виждал. Искаше да знае дали собственикът им е приятел, колко кубика е двигателят и дали собственикът би искал да я продаде. Боже мой, да приказва за коли, когато планините на Йордания и Саудитска Арабия се намираха от другата страна на залива, а в момента някакъв бедуин минаваше покрай тях на камила!

Идването тук си заслужаваше. Розен и пехотинецът бяха в Ейлат.

— И сега какво? — попита Теди.

— Ще отидем при Кларънс — отвърна Валенцуела. Той кроеше плана в момента. — Трябва да се установим някъде, на различни места, но така че да можем бързо да влизаме във връзка. Разбираш ли какво искам да кажа! Например Кларънс ще остане на летището. Ти ще си в града или аз ще съм в града. Другият ще обикаля наоколо. Ще минаваш покрай постовете по няколко пъти на ден, ще си приказваш с онзи разни глупости за коли и ще разбереш, дали някоя зелена не е минала наскоро край тях. Ето, това ще правим, ще търсим, ще разпитваме за приятелите си. Хей, познаваш ли някой, който кара зелено камаро? Все един от тях скоро ще прескочи до магазина за каса бира. Въпрос единствено на време — каза Валенцуела и кимна, като си помисли — това е всичко, нужно е време.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСТА

На няколко мили от хотел „Лароме“, като се спуснеш човек от южния път към плажа, имаше едно място, наречено Вади Шломо, където фургоните на поклонниците, пътуващи от Северна Африка към Мека, отбиваха след високата пустиня към морето.

Една пътечка минаваше покрай пресъхналото езеро, покрай сухото корито — две утъпкани следи, набраздили опечената земя по протежението на няколко мили — необичайна пътечка, която като че ли наникъде не водеше, докато човек не стигнеше до къщата на доктора.

Ето я. Избелял кирпич, пустинен дом с плосък покрив. Подхождаше за Тукумкари в щата Ню Мексико, но тук, в Синай, изглеждаше някак екзотично, с двора и навеса за коли, с хранилката за птици покачена на един стълб, с вятърното колело и резервоара отзад; къщата беше обрасла с шубраци и треволяк, опасваше я ниска каменна ограда, в която дървената порта зееше отворена.

— Не са си в къщи — каза Розен, — и двете коли ги няма.

Като влязоха през пътната врата, видяха, че действително навесът за коли е празен. Дейвис караше бавно, като се оглеждаше и следваше двете утъпкани следи, които водеха чак до къщата.

— Е, според мен няма значение — додаде Розен. — Би трябвало да има ключ в къщичката за птици. Особен е този човек; заминава за пустинята да се грижи за бедуините, заключва къщата, а на всички казва, къде е ключът. Приканва те, в случай, че той и Фей отсъстват, да влезеш и да пийнеш нещо, да се разположиш като у дома си. Реджиналд пие някаква арабска гадост, раки или арак, или нещо такова. Отвратително е. Но знам, че Фей държи бутилка „Джони Уокър“ с червен етикет в шкафа над мивката.

Розен отново беше станал приказлив, нервността му беше изчезнала и той се чувстваше облекчен. От Ейн Кфар до Ейлат все поклащаше глава и повтаряше, по дяволите, та той нищо не разбира от такива неща. Няма нужния опит, за да стои и да ги наблюдава и да чака

точния момент. Господи, онези имаха автомати. В ушите му още звучеше стрелбата. Не беше си представял, че ще има такава пукотевица или че до такава степен ще се разстрои. Съжаляваше, не че се оправдаваше, просто не ги разбираше тези неща. Господи, през цялото време във флота той с бил пазач на склад, никога не е стрелял в момент на настървение, по дяволите, той и без това почти не беше стрелял, освен на стрелбището и даже тогава гърмежите го бяха подлудявали. Не беше набрал никакъв опит.

Сега се чувстваше сигурен и можеше да се отпусне, да разкаже на Дейвис за доктора на бедуините, който живееше в Ейлат и се беше посветил на арабите в пустинята Синай. Отпращаше с лендровъра си, за да посети болниците-фургони, които беше създал там през последните двайсет години. Реджиналд Морис и жена му Фей. С вратовръзката си и с чувството си за хумор, сухо като пустинята му, Реджиналд беше човек, от времето на английската колонизация, истински англичанин, сам господар на себе си; оплакваше се от пасивното правителство и спасяваше хора. Фей, каза Розен, беше малко мръднала. Той обожаваше английския ѝ акцент. Фей беше приказлива и можеше да те забавлява цяла вечер. Приятна беше, докато Реджиналд се преструваше на груб. Тя приемаше пустинята като жена от колониите и когато някой път се почувстваше нещастна или отегчена, или пък самотна, винаги можеше да си пийне от бутилката „Джони Уокър“ над мивката. Розен се бе чувствал добре тук, в компанията им. Това беше още една причина и сега да се чувства сигурен — вече бяха открили някаква стълба и взели ключа от къщичката за птици, а камарото бяха покрили с брезент.

Имаше всичко за пиене: освен бърбън в бръмчащия хладилник откриха дори студена бира. Нямахте телефон, но имаше електричество, гореща вода и вана.

Дейвис каза, че ще пие една бира, после обиколи стаите, като току поглеждаше през прозорците към каменната ограда, към шубраците и към пустинята, разпростряла се и в четирите посоки.

Моравата в двора, където бяха подредени маса, чадър и старомодна раирани плажни столове, се намираще отляво, ако човек гледате отвътре. Прекрочеше ли обаче обратно в къщата през плъзгащите се стъклени врати, промяната рязко се усещаше: пустинният живот отстъпваше пред една провинциална Англия; стаята

беше претъпкана с масивни мебели — дълбоки кресла и канапе на цветя, маса от тъмно дърво, писалище и китайски статуетки по рафтовете.

Покрай предната страна на къщата до навеса за: коли минаваше ниска козирка. Двете спални и банята се намираха в тази част. Кухнята беше отзад и тежка дъбова маса я отделяше от всекидневната.

Ако онези влезеха в двора през моравата, не трябваше да ги заварват в дневната. Стъклените врати не представляваха никаква защита. Цялата предна стена на къщата също беше остъклена. Прозорците се отваряха навън, а от тях се виждаше двора и каменната ограда, отстояща на около петдесет метра. Единият от тях трябваше да стои тук, за да наблюдава предната част на двора и моравата отстрани. Другият трябваше да стои в задната спалня, за да наблюдава навеса за коли и пустинята отвъд, както и целия двор отзад. Мястото не беше удобно за защита.

Ако те дойдеха, Дейвис трябваше да изкара Розен и да се оттеглят нагоре към камъните, да открият някое по-високо място. По-късно трябваше да поогледа и там. Розен, който си пиеше уискито и сумтеше от удоволствие, сигурно щеше да се противи и нямаше да иска да тръгне с него. Трябваше им още оръжия.

— Тук има някои техни снимки — Розен беше застанал пред една стена в дневната, изпъстрена с фотографии, — има една хубава снимка на Фей. Ето го и Реджиналд, облечен като бедуин. Много държи да му казват Реджиналд и никога Реч или Реджи. Опитва се да бъде студен.

— Ходи ли на лов? — попита Дейвис.

— Искаш да кажеш, дали стреля по дивеч?

— Дали има някакво оръжие?

— Ами, не знам редно ли е да си навираме носа в личните им вещи. За пиенето, сам ми е казал.

— Хайде да поразгледаме — рече Дейвис.

В гардероба откри една пустинна винтовка „Маузер 30-06“, с пет патрона, смазана и в отлично състояние.

Розен се появи от задната стая с тежък револвер, върху едната страна на който беше написано „Енфийлд Марк VI“. Старо желязо, най-малкото на седемдесет и пет години, но беше заредено. Розен си приготви още питие и наблюдаваше как Дейвис трупа оръжието върху

дъбовата маса — трите пистолета, винтовката и ловджийската пушка, кутията с муниции, а накрая си сложи кобура и пъкна автоматичния колт в него.

— Хайде, седни да си починеш — рече Розен. — Няма да ни открият.

— Може би не днес, но... — не довърши Дейвис.

— Добре, нека утре да се притесняваме. Слушай, най-лошото в дадено положение е да не знаеш какво да направиш. Но щом веднъж вземеш решение, най-трудното е свършило. После само трябва да го направиш. Така че, изчезвам. Майната им на парите. Ще се обадя на Мел и ще му кажа да ги донесе друг път. Сега няма да се притеснявам за това. Всичко, което искам, е да си взема паспорта и да изчезна от страната.

— И само това ли? — попита Дейвис.

— Знам, че ще трябва доста да се поразтичаме — продължи Розен, — но, виж сега, Еди е в „Лароме“ — групата ѝ е пристигнала, тя също е пристигнала тук, даже преди нас. Хотелът е до плажа. Ако човек мине през пустинята, сигурно ще може да стигне дотам за два часа.

— Ако преди това не се загуби — отвърна Дейвис.

— Казвам, че това е една възможност. Пък и Тали ще пристигне тук утре с колата.

— Вероятно утре.

— Един-два дена вече не са от значение. Вземам някой самолет оттук или отивам до Бен Гурион и хващам първия самолет за Атина, както и да е. Искам да кажа, когато видим, че е чисто, тогава... Е, би трябвало да говоря само от мое име, но знам, че преди това ще се наложи да свършим това-онова. Във всеки случай аз се махам. Това с пушките изобщо не е моя работа. Не казвам, че и преди не съм виждал такива работи, не ме разбирай погрешно.

Розен спря и отпи от уискито.

— Разбирам мисълта ти — рече Дейвис, — опитахме нещо, но то не стана. Само че сега вече не върви да кажеш, добре, забрави, хайде да си ходим.

Розен не го слушаше.

— Искаш ли да чуеш нещо — обади се Розен. — Както бях тръгнал, много лесно можех да бъда от другата страна, искам да кажа,

да работя за някого, като Хари Манза. По дяволите, самият аз можех да бъда Хари Манза. Само с какви неща се занимавах преди години — но стигах единствено до ръба, не до дъното. Работих за един banker. Бях му счетоводител. Работих за човек от застрахователния бизнес — слушай, онзи пожар, заради който се появих във вестника... Може би си мислиш, че е станал *случайно*? Това беше работа на застрахователния бизнес. Даже и по вестниците го пишеше. Правят такива неща, ако не искаш да се застраховаш и да си плащаш. Изгарят целия проклет хотел. Нали ти казах, работих в офиса на един, който се занимаваше точно с такива работи. Тогава бях само на двайсет и три години. Играех и в отбора на „Тиймстърс“ — е, това е дълга история, няма да ти я разказвам, но посещавах „Локала на Джими Хофа 299“ в Детройт и още тогава, през петдесетте години, не беше необходимо да ходиш на кино, за да видиш бой. Попадал съм в какви ли не ситуации, нали разбираш, казах ти вече, където се е налагало да се разправам е хора... Прокуратурата се лепва за теб, оказваш се приклещен между лошите и шибаните добри, а онези, държавните адвокати, на тях не им пука за теб и те оставят по долни гащи. Мога да се оправям с всякакви хора. Знам какво ядат онези на закуска и знам кога да си прибера главата, за да не ми я отнесе някой залп. Ако трябваше да направим сделка с тях, по дяволите, можех да им продам каквото поискам. Например малко обработваема земя сред минните полета между Израел и Йордания? Щяха да я купят. Но щом не мога да се доближа достатъчно, за да говоря с тях и да съм сигурен, че ще ме чуят, тогава си отивам.

— Не споря с теб — отвърна Дейвис.

— Това, което съм, което виждам, че съм, е един бизнесмен в оставка — заключи Розен. — Вече съм остарял за такива глупости. Признавам си го.

— Не разбирам какво общо има тук възрастта — запита Дейвис — след като те са дошли да те убият.

Розен се поколеба за момент.

— Вярваш ли в Бог?

Сега и Дейвис се поколеба.

— Предполагам, че да.

— В такъв случай трябва да ти открия какво мисля за Божията воля — заяви Розен, — може да те заинтересува. Главното е да

приемаш нещата, които ти се случват. Но това не значи, че трябва да стоиш като препариран, когато можеш и да се отместиш. Вече съм стар, за да си играя на война — завърши Розен. — Но не съм стар, за да побегна през глава, като кучи син.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСТА

Привечер Дейвис взе пушката и отиде на разузнаване надолу по пътя, който минаваше покрай пресъхналото езеро; измина почти една миля, после се върна и в сивата пустинна тишина обиколи къщата на доктор Морис. Не можеше да си представи как идваха пеша дотук хора, тръгнали чак от Египет и Суец. Не можеше да си представи как живееха бедуините. Първият бедуин, когото бе видял по време на една екскурзия със Зохар и Реймънд Гарсия до Ум Сидра^[1] — пресъхналото езеро на надписите, местност, която се намираше на запад оттук — бе момче на около четиринайсет години; носеше жълта тениска и островърхи обувки с тънки подметки; изникнало бе сякаш изпод земята с някаква книга за гостите под мишница и ги бе помолило да се подпишат. Преди векове посетителите бяха издълбавали имената си в скалите на Ум Сидра, а сега се подписваха в книга за гости. Зохар бе попитал момчето на арабски къде живее. То бе посочило към безлюдната пустиня. Зохар го бе попитал откъде взема вода, а то бе посочило в друга посока. Дейвис си помисли за туристите, които пристигаха тук, облечени като за пустинята и за предупрежденията в туристическия справочник главата винаги да е покрита, заради слънцето; после си помисли и за бедуинчето с жълтата блуза и островърхите обувки, което не носеше шапка.

Възможно беше, както твърдеше Розен, човек и да успее да се добере пеша до хотел „Лароме“, като мине през пустинята. Така трябваше да направи. Не можеха да отидат с камарото. Освен това щеше да е по-добре, ако той отидеше сам, а Розен останеше в къщата. Щеше да изчака Тали и да я доведе, с дрехите и паспорта му. Можеше да го закара до летището Шарм ел Шейх, за да излети оттам.

Не забеляза никакво възвишение или каквото и да е добре защитено място в радиус от една миля около къщата. Но ако те дойдеха през нощта, тогава това нямаше да има значение. През нощта можеше да се измъкне от къщата и да свърши някои много мръсни неща, стига да ги откриеше.

— На такъв патрул — каза Дейвис — ни пускаха от хеликоптери, без каски, екипировката беше опакована. Никой не говореше на висок глас. През нощта, докато спяхме, се държахме за ръцете, а двама оставахме будни и ако имаше нещо, сигнализирахме с ръце. Никога не се окопахме, не оставяхме никакъв знак, откъдето минавахме. Когато получих звездата, пак бяхме там и наблюдавахме продоволствените им коли по пътя за снабдяване. Още първата вечер имах чувството, че цял батальон от СВА се нахвърля върху нас.

— Какво е СВА? — попита Розен.

— Северна вьетнамска армия. Обикновените, не специалните.

По двора, в призрачната светлина на луната, се открояваха сенки; дневната, където седяха в шезлонгите на цветя, тънеше в мрак: Розен беше с чаша уиски, Дейвис — с кутия бира и с пушката до стола.

— Понякога, като минавахме, окачвахме плакати, на които пишеше: „Пехотинците от елитните части са при вас. Оставете проклетите си оръжия и се предайте.“ Но това беше тайна мисия и аз бях водачът.

— Колко хора бяхте?

— Онзи път — дванайсет. Загубихме четирима. Правехме така: съобщавахме позицията си по радиопредавателя, преди да се разположим за нощуване, давахме на артилерията четири координати — наричаше се убийствен кръст — а ние се намирахме по средата. После им съобщавахме паролата. По-късно, когато дойдеха от СВА, предавахме паролата си ето така — почти шепнешком — „Маджик Пай Ту, тук Суифт Скаут“, след това щраквахме два пъти и те разбираха, че се нуждаем от артилерийско покритие.

— А какво ставаше, ако не бяха съвсем точни? Онези от артилерията? — попита Розен.

— Е, имаше наркомани, които понякога изсипваха всичко върху нас, по погрешка — каза Дейвис. — Тогава умираш, това ставаше. Все пак онзи път покритието по снабдителния им път беше добро, но те бяха твърде много. Непрекъснато ни атакуваха и боеприпасите на тежката ни артилерия, на нашите М-60 и на гранатометите накрая свършваха, така че се обаждахме да прекратят стрелбата в едната посока и се измъквахме, отивахме на срещата. С хеликоптера, който те

прибира. Искам да кажа, който те *издърпва*. Пускат едно въже, а ти имаш нещо като парашутен колан с халка, която закачаш за въжето и те те изтеглят оттам; всички се блъскаха един друг. Но толкова се радваш, че се махаш, та изобщо не ти пука.

— И за какво получи Сребърна звезда? — попита Розен.

— За тази акция. Аз бях водачът — рече Дейвис, — убихме доста от СВА, удържахме ги, а аз залових един офицер от СВА, взех го с нас. Той висеше за мен и през цялото време, докато ни издърпваха, се беше вкопчил в гърлото ми. Но знаеш ли кое беше най-лошото?

— Кое? — попита Розен.

— Дъхът му. През цялото време, както се беше вкопчил в мен и ме душеше, дишаше в лицето ми, а дъхът му вонеше все едно, че бе ял разложени боклуци и не си бе мил зъбите от пет месеца.

— Не мога да са представя, как бих могъл да живея така — каза Розен. — Всеки Божи ден да върша нещо такова.

— Онзи път свършихме добра работа — отвърна Дейвис. — Пленихме офицера и си прибрахме убитите. Това беше като Божие правило. Винаги си прибрахме убитите.

— Каза, че си бил ранен, получил си две Пурпурни сърца — запита Розен. — Едното от тях за онази акция ли получи?

— Не, това беше друг път, издърпваха ни по спешност — заобяснява Дейвис. — Медицинският хеликоптер се приземи, за да прибере ранените, а аз пристигнах с един ранен на рамо. Вкарах го вътре и когато погледнах надолу, видях, че целият ми крак е в кръв. В онзи момент нищо не чувствах, а и нищо не се чуваше заради перките, заради целия шум, който вдигаха. Докато хеликоптерът се издигаше, блъсках по вратата и крещях: „Хей, по дяволите, и аз съм ранен. Отворете.“ — Дейвис поклати глава, спомняйки си за това и отпи от бирата.

— А втория път? — попита Розен.

— Всъщност, то беше пак тогава. Вдигнахме се във въздуха, но хеликоптерът бе свален. Кракът ми се заплете в нещо и когато паднахме, скъсах си сухожилията на краката. Така, за не повече от пет минути, получих второто си Пурпурно сърце.

— Но си се измъкнал?

— След като съм тук — отговори Дейвис.

— И се притесняваш какво ще правиш. Искам да кажа, когато се уволниш — рече Розен. — Ето това не го разбирам. След всичко, през което си минал, след всичките ситуации, в които си се справил, за какво има да се притесняваш?

— Обясних ти, че нямам професия. Военната ми специалност е пехотинец, а не смятам, че в цивилния живот имат кой знае каква нужда от пехотинци.

— Да имаш някаква професия, да вършиш едно и също нещо до края на живота си, та това е за хора без въображение — отвърна Розен. — В света на бизнеса ти не се подготвяш за определена професия и точка, ти не си някакъв си секретар или счетоводител. Тези хора ги наемат. Онова, което ти трябва да правиш, е да си държиш очите отворени и да използваш фантазията си, за да измислиш как да влезеш в нещо или да извъртиш нещата така, че да са в твоя полза. Аз какво разбирах от недвижими имоти и ипотечи? Нищо. Но съзрях възможност, шанс да вляза в играта, да поговоря с подходящите хора и да ги убедя, че трябва да работят именно с мен.

— Хубаво — съгласи се Дейвис, — но мен никак не ме бива в приказките. Хората веднага ще разберат, че си нямам понятие от онова, за което им говоря. Искам да кажа, ако се опитам да ги баламосам, да ги убедя, че съм някакъв експерт.

— Няма да разберат — възрази Розен. — Важното е как го правиш, важен е тонът ти. Те са прекалено заети със самите себе си, въобразяват си, че са много печени. Мислят си, че ще ти направят впечатление. Започнеш ли без заобикалки, видят ли, че си уверен, сториш ли им се както трябва, подхвърляш ли по някой и друг комплимент, послъгваш ли ги, те ще си мислят, да, този е разумен човек, той, сигурно знае какво върши. Боже мой, казвам ти, не трябва да се страхуваш. Имам предвид в бизнеса. Не им позволявай да ти вземат страха; защото на всеки девет пъти от десет, те няма да знаят повече от тебе. А даже ще знаят по-малко. Стигнали са донякъде, но защото са се бутали и ръгали, престрували са се, мамили са, лъгали са. Ако трябваше да разчитат само на интелекта си — и това се отнася за повечето хора, с които съм работил — те щяха да са на улицата и да продават вестници, дори в рестото сигурно щяха да бъркат... На колко си години?

— На трийсет и четири — отвърна Дейвис.

— Аз започнах да се занимавам с ипотечи чак на трийсет и осем. Не, на трийсет и девет. Даже не знаех, че нещо таква съществува. Да събираш купища ипотечи и после да ги продаваш на банките. Сто милиона долара при един процент лихва. Това колко прави?

— Един милион — каза Дейвис.

— Точно така. Годишно — продължи Розен. — И то почти без разноси. Няма значение с какво ще се захванеш, навсякъде е горедолу едно и също. Не бързай, поговори с хората, реши какво искаш да правиш и после започни да го правиш. Винаги съм казвал, че най-трудното е човек да вземе решение. През цялото това време, имам предвид през всичките тези три години, все си мислех, че искам да се върна в къщи, в Щатите. А после, ето че се случи нещо като това, и сега трябва внимателно да се вгледам в живота си, да взема решение. Защо всъщност искам да се върна? И дали наистина искам да се върна? И като се позамисля, излиза, че тук съм по-щастлив, откогато и да било преди. Защо тогава да се връщам... Харесва ти тук, нали?

— Да, хубаво е. Добре си прекарах — рече Дейвис.

— Сигурно, особено с Кисинджър в „Кинг Дейвид“ — вметна Розен. — Все пак ти не ми каза, кой е пръднал? Знаеш ли кой е бил?

— Аз бях — отвърна Дейвис.

— А хората гледаха ли те?

— Някои. Само че нищо не можех да направя, така че и нищо не направих. Стоях си и също ги гледах.

На Розен това му хареса. Той се надигна от стола си и се обърна към Дейвис.

— Виждаш ли? А разправяш, че не си можел да се оправяш с хората? В това е цялата работа, да бъдеш естествен и няма как да не стане. Единственият ти проблем, според мен е, че се боиш да направиш първата крачка. Затова си и тук. Това знаеше ли го?

— Затова ли съм тук? Искаш да кажеш, че затова съм останал?

— Точно така. Страхуваш се да вземеш решението, да си отидеш.

— Ще си отида — възрази Дейвис. — Само че не знам след това какво ще правя.

— Добре, но в момента отлагаш. Освен това сегашната работа е нещо, което повдига самочувствието, нещо, с което знаеш как да се справиш. Отначало не можех да те разбера. Защо ще искаш да рискуваш живота си? Каква ще ти е ползата? Нищо не споменаваш за

пари. Вече ми е ясно защо се захвана. Така отлагаш вземането на решение. Опитваш се да се задържиш колкото може по-дълго за онова, което умееш.

— И затова го правя, така ли?

— Повярвай ми — продължи Розен. — Вярвай ми и като ти казвам, че няма за какво да се притесняваш, ще се справиш с хората. Забрави приказките ми, че трябва да лъжеш всички. В твоя случай ги гледай право в очите, карай направо и ще спечелиш. Ти умееш да се държиш естествено и това е чудесно.

Един човек от охраната, със зелена бейзболна шапка и автомат, се приближи към Рашад около осем и половина на следващата сутрин — след като той бе прекарал нощта на летището — и го попита какво търси тук.

Рашад отговори, че е, дошъл да посрещне свой приятел, който трябвало да тръгне от Бен Гурион и да пристигне вчера, но сега вече не знае кога точно ще пристигне. Така че ще трябва да чака.

На друг човек от охраната, долу в една от кабинките им, му се наложи да покаже паспорта си, да изпразни джобовете си и отново да обясни, че не е арабин, а мюсюлманин, роден в Долтън, щата Джорджия, че живее в Детройт и никога досега не е бил в арабска страна.

Въпреки това те продължиха да го наблюдават. Рашад отиваше да погледне таблото, на което бяха изписани полетите на заминаващите и пристигащите самолети — от Бен Гурион имаше почти на всеки час — после отскачаше до барчето за чаша кафе, гледаше през прозорците или се отправяше към стълбите, водещи към долния етаж, зяпаше в голямото огледало, в което се виждаха кабинките на охраната и чакалнята за заминаващи.

Пристигащите не влизаха в сградата. Те слизаха от самолета, вземаха багажа си от количките и излизаха през вратата направо на улицата. В десет часа, когато беше излязъл за глътка чист въздух и гледаше към група, току-що пристигнали пътници, Рашад зърна едно познато лице.

Една жена. Хубаво облечена жена, заедно с група други жени, които се смееха и се държаха като малки момичета. Американки. Може

би идваха от „Хилтън“. Или от „Пал“. Беше ли я виждал вече в някое от фойетата?

Взирайки се в жената, той си спомни. Не беше в Тел Авив, а в Ерусалим. И не беше в хотел, а на излизане от него. Заедно с онзи, с г-н Розен. Когато отиваха към колата му.

Жените чакаха скупчени край вратата на бяло-червения автобус на „Егед Турс“, докато товареха багажа им. Рашад също почака. Качи се последен, тъкмо когато вратата щеше да се затвори. Когато шофьорът го изгледа особено, Рашад му подаде една банкнота от десет лири.

— За хотела си, нали?

Шофьорът кимна.

— И аз съм за там. Ще стоя тук и на никого няма да преча.

Така Рашад стигна до хотел „Лароме“, който се намираше край южния път до плажа, вися във фойето като внимателно следеше приятелката на г-н Розен, до момента, когато друга една приятелка на г-н Розен, израелката с хубавия задник, Тали, се приближи до жената и те започнаха да си приказват.

Когато след няколко минути чу на отсрещния край на телефона гласа на Валенцуела, Рашад каза:

— Това, което ще ти съобщя, много ще ти хареса.

[1] Ум Сидра — местност в пустинята Негев, която в древността е била дъно на езеро. Свързана е с арабската история. ↑

ГЛАВА ДВАЙСТА

Онова, което най-много привличаше Джийн Валенцуела, беше гледката към строежите.

В десет и половина, когато телефонът в кафенето иззвъня, Валенцуела се намираше на горната тераса, на половин миля от Рашад. Терасата, която обикаляше кафенето отпред, а после преминаваше в комплекс от магазинчета и заведения за бърза закуска, беше пряко огряна от слънцето и на нея вече напичаше, но затова пък оттам Валенцуела имаше пълна видимост в три посоки: към хотелите на северния плаж през пустата незалесена земя; към летището; и нагоре по склона — към града.

Набързо издигнати, строежите нямаха хубав завършен вид. Но иначе сградите бяха нови и чисти. Спомни си за вехтите олющени стени в Луисбург, между които огромни човешки говеда се биеха за педерастите (от всички федерални затвори в този ставаха най-много убийства). Гледаше подир израелките, които минаваха, оглеждаше еврейските им задници под дънките. Много млади хора имаше тук и много строежи — с пет-шест бетонобъркачки, за три години човек можеше да изкара достатъчно пари, за да се оттегли в пенсия.

Когато телефонът в кафенето иззвъня, Валенцуела си спомни за жена си, представи си я как говори с майка си с присъщия ѝ префърцунен глас: „Не знам къде е, кучия му син“, или — „Един дявол го знае! Никога не ми казва къде отива, но на мене не ми пука,“

Никога нямаше да може да го намери. Дори не е чувала за Ейлат. Та кой ли беше чувал? Можеше да се обзаложи, че и Хари Манза не беше чувал. Но ставаше ли дума за някого, от когото можеше да се спечели, за Хари нямаше значение къде се намира той. Стига да можеше да се измъкнат някакви пари от него. В брой и после да бъдат вкарани в страната. Без документ, без подписано споразумение. Е, Хари все някога трябваше да умре. Валенцуела си представи как си блаженства тук, докато бизнесът му процъфтява. Нека жена му се чуди къде е. Нека се оплаква, нямаше повече да му надува ушите.

Говорейки с Рашад по телефона, той му каза:

— Добре, стой там. Теди трябва да звънне или да дойде след около... петнайсет-двайсет минути. Ще се срещнем пред хотела.

— Особени са израелките — разправяше Дейвис на Розен в десет часа сутринта в кухнята, докато си пиеха кафето. — Май всички момичета тук са особени, искам да кажа по-различни, и не мога да ги разбера.

— Свиква се — рече Розен. — Преди всичко никога не трябва да се учудваш. Освен това трябва да си учтив.

— Веднъж срещнах едно момиче в Шалом Товер — продължи Дейвис. — Всичко започна добре, пихме кафе. Каза ми, че чака своя приятелка, която пристигнала от Англия. И така, вземаме и приятелката, хубаво момиче беше наистина, с дълга коса, с английски акцент и т.н. и тръгваме към апартамента ѝ. Каза, че имала бутилка вино и малко хашиш. А аз си мисля: Чудесно, дали ще е едната или другата, все нещо ще закача. Стигаме в апартамента, а съпругът на израелката се оказва в къщи. Слушай сега по-нататък: накрая аз си приказвах със съпруга на израелката за положението в „Уест Банк“, докато онези двете се любеха в спалнята.

Той никога не беше сигурен, дали Розен го слушаше, защото почти не се обаждаше. После изведнъж вземаше думата и най-често отваряше приказка за нещо съвсем различно.

— Отдавна съм разбрал — каза Розен, — кое хората ай-много надценяват на този свят — и знаеш ли кое е то?

— Кое?

— Младите путки. Онези младите, които те карат да възкликваш: „Боже мой!“ През половината от времето те не знаят какво да правят със себе си. Притесняват се за косата си. Мислите им постоянно прескачат от едно на друго. Опитът ме е научил — не е необходимо да ми вярваш, но е така — че най-хубавото нещо на този свят е жената на средна възраст, която е по-млада от теб и наскоро разведена или овдовяла. Под наскоро разбирам някъде в предишните две години. И още нещо. Тя, естествено, трябва да е красива, кому е потрябвала някоя дебелана или някоя с много грим, която ще изглежда добре само в бара на „Хилтън“, а после — нали разбираш какво искам да кажа.

Това е то. Красиви жени със стил, на средна възраст, освен това с известно образование, за да можеш да си поприказваш с тях. Иначе, ако искаш само да я чукнеш, по-добре си вземи проститутка, по-евтино ще ти излезе. Човек може да срещне, туристки със стил — има ги колкото щеш в „Кинг Дейвид“, в „Хилтън“, в „Интернационал“. За последния не съм много сигурен. Но според теб, кои са по-добри в леглото, туристките от „Кинг Дейвид“ или от „Хилтън“? Ходил си в „Хилтън“ в Ерусалим, нали?

— Да, ходил съм.

— Имаш представа и от „Кинг Дейвид“?

— Разбира се.

— Добре тогава, според теб коя ще е по-добра?

— Каква е разликата? — попита Дейвис.

— Ще ти кажа — отговори Розен, който беше седнал до масата в кухнята на пустинната къща и гледаше към Дейвис, изправен до мивката. — Турист-ката от „Хилтън“ обикновено носи по-скъпи дрехи. Тя харчи малко повече, за да се поддържа, например за фризьор, и е по-вероятно етикетите на дрехите ѝ да са от някой известен модист. Другата — от „Кинг Дейвид“, е малко по-скромно облечена, но с много вкус. Тя е по-тиха и по-трудно се сприятелява. Но опознаете ли се веднъж, нали разбираш какво искам да кажа, тя е по-добра в леглото. И знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото обикновено от по-дълго време не го е правила. Тя е по-благодарна и съответно отдава повече от себе си.

— Интересно — рече Дейвис.

— И е факт, който се основава на проучване — каза Розен. — Осем от всеки десет от отседналите в „Кинг Дейвид“ разведени жени на лекари и зъболекари, са по-добри в леглото. По-научно звучи така, нали?

Дейвис остави чашата си в мивката. Ръката му опипа колта под якето.

— Слушай, бих се радвал, ако можех да остана и да си поприказваме още, но мисля, че е по-добре да тръгвам.

— На връщане — рече Розен, — ми донеси кутия цигари „Уинстън“... И да не забравиш паспорта ми.

На Рашад му беше ясно, че ще трябва да потърси сивия мерцедес; в момента беше застанал на сянка под навеса пред входа на хотела, но нямаше как, налагаше се да пообиколи редиците коли. Откри го чак в края на едната от тях. Двигателят работеше, климатичната инсталация също беше включена. Рашад се наведе към прозореца от страната на Теди и погледна през Теди към Валенцуела.

— Видя ли пехотинецът да влиза? — попита Теди.

— Вътре ли е? — изпъна се Валенцуела.

— Добре, че първи го видях. Стоя си във фойето. Обръщам се и го виждам как отива към рецепцията.

— Така ли? И какво направи после?

— Качи се в един асансьор, и замина нагоре.

— Преди колко време беше това?

— Има пет минути, откакто го видях — отвърна Рашад. — Не можах да повярвам на очите си. Обръщам се, а той стои пред мен с вечното му кепе.

— Но от Розен няма и следа, нали?

— Не, навсякъде разгледах.

— А момичето Тали?

— Тя се качи преди това, заедно с жената.

Валенцуела кимна.

— Значи така, след това идва пехотинецът и също се качва горе. Все едно, че са си уредили среща. — Валенцуела млъкна за момент. — Момичето не беше на летището, нали? Само жената?

— Точно така — потвърди Рашад.

— Тогава тя е пристигнала или с колата му, или пък е пътувала на стоп. Ще потърсим колата. — Валенцуела пак замълча. Присви рамене. — А после ще чакаме да видим какво ще стане.

Еди седеше на леглото и им разказваше как чартърният полет вчера бил отменен, след като чакали с часове на летището, как след това се върнали с автобуса в „Хилтън“, което им отнело още един час, и чакали сума време, докато разтоварят багажа им и го разнесат по стаите, след което целия следобед се чудили какво да правят...

Тали седеше търпеливо. Дейвис седеше и си мислеше: хайде, свършвай най-сетне.

... И тази сутрин всичко започнало отначало: тръгване за летището в седем — два часа по-рано — отново чакане, минаване през охраната и най-сетне, в десет, самолетът излетял.

Защо ли това е толкова важно за нея, мислеше си Дейвис.

Защо не попиташе за Розен? Всъщност попитала бе как е той. Но защо Розен не беше единственото нещо в главата ѝ? Тали би трябвало вчера да е говорила с нея и да ѝ е обяснила някои неща. Тогава защо не се притесняваше за него? Да, хората си имаха собствени тревоги, като отложени полети например, които бяха не по-малко важни за тях.

— Паспортът му у вас ли е? — попита той.

— Мислех, че ще го видя — рече Еди, изненадано.

— Може и да не му се отвори път насам — каза Дейвис. — Не знам какви са му плановете.

— Е, щом така иска — отвърна Еди. — Щом иска да продължава да се прави на тайнствен...

Жената се беше отправила към куфара си, за да извади якето на Розен и Дейвис хвърли поглед към Тали. Тали също го погледна, но по изражението ѝ не можа нищо да разбере.

— Предайте му, че заминаваме оттук утре следобед в пет и половина — съобщи Еди. — Ако реши да ми се обади, мисля че ще е добре.

— Там, където той е сега, няма телефон — рече Дейвис. — Изглежда вие не разбирате. Той здравата е загазил.

Еди дойде до него и му подаде якето.

— Изглежда не разбирам — повтори тя. — Според Тали, някакви смахнати се опитвали да го убият. Според мен обаче той малко преувеличава. Мистериозният американец, който живее в Близкия изток. И аз трябва да повярвам, че е шпионин или нещо такова? Само едно ще кажа: забавен е. Страхувам се все пак, че нямам достатъчно основания, за да стоя тук, докато Ал Розен си разиграва игрите или каквото и да е там. Ако желае да ме види днес или утре, хубаво. Ако ли не... паспортът и слънчевите му очила са в джоба на якето.

— Ще му предам — рече Дейвис.

Тали докара черния мерцедес пред входа и когато Дейвис се качи и потеглиха на юг, продължи да му разказва за жената и да му обяснява, че според нея тя или е безчувствена, или в главата ѝ се въртят съвсем други неща.

— Вчера, докато я карах към хотела, беше много нервна — продължи Тали. — После я видях чак днес сутринта.

— А Мати? — попита Дейвис, това повече го интересуваше.

— Върна се в Тел Авив.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, нали аз го закарах до магистралата, за да хване някоя кола на стоп. Тази жена... мислех, че се притеснява за г-н Розен, но според нея излиза, че я заблуждаваме. Г-н Розен си е съчинил тази история, за да се отърве от нея.

— Негова си работа — каза Дейвис, — ако иска, нека се притеснява и за това.

Той седеше полуизвърнат на седалката и гледаше пътя зад тях.

— Да, ако иска — рече Тали, — но според мен, тя е много стара за него.

— Той е по-стар от нея.

— Не е. Г-н Розен е на четирийсет. Той ми го каза. Тя е най-малкото на четирийсет и пет. Когато ще е вече стара, той все още ще е млад.

Дейвис стискаше якето на Розен с паспорта му в джоба.

„Хайде, остави я да приказва.“ Хората си живееха в техен собствен свят и вярваха в онова, в което им се искаше да вярват. Притесняваха се за неща, за които не трябваше да се притесняват. За дребни неща, докато големите щяха да им извадят очите. И Тали беше същата. Тя вярваше в Розен. Уважаваше го. Вероятно беше влюбена в стария мошеник, без да го съзнава дори.

— Била ли си в къщата на лекаря?

— Да, веднъж с г-н Розен.

— Пътувала ли си с него?

— Понякога.

— Намислил е да се махне от Израел за известно време, а после пак да се върне.

— И няма да си ходи в Щатите?

— Не.

— Последния път, когато го видях в Натания — каза Тали, — разправяше, че стига да може, би искал да се върне в къщи.

— Решил е, че тук повече му харесва — отвърна Дейвис.

— Чудесно, знам, че може да бъде много щастлив, когато съм с него.

— Смята, че след известно време, на онези ще им писне да го търсят.

— А защо не? Като видят, че е толкова трудно да го хванат, ще спрат и ще си кажат: карай да върви.

— Ти и Розен — рече Дейвис — живеете в някакъв измислен свят. Розен имал един приятел или познат, който избягал от къщи, избягал от жена си и децата си, защото дължал сума пари на разни хора. И твърди, че този човек се крил десет години, сменял името си, местел се от място на място. Й знаеш ли какво — Розен така каза, — вече никой не го търси. Дори се радват, че е изчезнал. Розен си въобразява, че и с него ще стане същото.

— И аз вярвам — рече Тали.

— Добре де, щом никой не се интересува от него, тогава защо онези са тук?

— Заради снимката. Но това стана случайно — отвърна Тали. — Отсега нататък той ще внимава. Подобно нещо няма да се повтори.

— В края на краищата трябва да го измъкнем оттук — каза Дейвис. — Мислех си да го закараме до Шарм ел Шейх и да излети оттам. Може да отиде в Тиберия или на някое подобно място.

— Разбира се, има толкова много места, където може да се скрие и те никога няма да го открият. — Тя сви рамене и наклони глава на една страна. — После, все някога ще им писне и ще си отидат. Това не ме притеснява и ако той се съгласи, всичко ще бъде лесно.

— А какво те притеснява? — попита Дейвис.

— Ти ме притесняваш. — Тали го погледна за момент и после пак заби поглед в пътя. — Страхувам се, че ще го накараш да воюва с тях.

— Свободен е да прави каквото си иска — отговори Дейвис, — аз вече не участвам... Тук трябва да завиеш.

Постовият край южния път приближи до колата, като се усмихваше и поклащаше глава към приятеля си Теди Кас.

— Не, не е минавала оттук и тази сутрин. Знам колата. Тази зелена кола е много хубава, но засега не съм я виждал.

Когато обърнаха и потеглиха обратно на север, Теди каза:

— Между това място и хотела има не повече от пет мили. Какво сме подминали?

— Имаше някакъв път — рече Валенцуела. — Единствения, който видях.

— Къде?

— Ще го видиш.

При Вади Шломо нямаше никаква табела, но действително имаше някакъв път. Две бразди в твърдата земя се виеха през пустинята. Рашад излезе от колата с узито, изтича пред нея и тръгна напред, като оглеждаше всеки завой и височина, след което махваше с ръка на сивия мерцедес да го последва. Придвижваха се бавно. Внимателен, но нетърпелив, Рашад все пак знаеше, че това няма да продължи дълго.

Теди Кас и Валенцуела напредваха с колата по неравния път и се озъртаха през стъклото. Те също бяха нетърпеливи, но пазеха самообладание и чакаха кога Рашад най-сетне ще им даде очаквания знак. Когато Рашад изчезна от погледа им зад един завой и туфа храсти и този път се изгуби за цели десетина-петнайсет минути, те останаха да седят мълчаливо, заслушани в бръмченето на климатичната инсталация. Слънцето напичаше през стъклото.

После Рашад се появи откъм пресъхналото пясъчно дъно, подхлъзна се, ожули си коляното, докато се катереше, но беше усмихнат.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Тали се засмя радостно и с облекчение, когато Розен я прегърна и целуна по бузата. Докато минаваха покрай къщата на път за моравата, той си взе якето от пехотинеца, облече го, закопча едно копче, оправи раменете и потупа джобовете.

— Чувствам се като у дома си — рече Розен. — С това яке мога да направя всичко. Тали, ти си най-сладкото момиче в Израел, обичам те. Какво стана с Еди? Говори ли с нея?

Дейвис видя как изражението на Тали се промени и радостта ѝ помръкна.

— Чака ви в „Лароме“.

— Това не е точната дума — обади се пехотинецът. — Каза, че можеш да ѝ се обадиш, ако желаш. — Видя как Розен се намръщи. — Да, смята, че ѝ въртиш номера и започнало да ѝ писва да те чака.

— Да ме чака ли? Та тя обиколи цял Израел с моя паспорт. Достатъчно беше да го остави някъде. Така ли каза? Че ѝ е писнало да чака?

— Мисля, че тя не разбира — каза Тали.

Една синя пластмасова кана и четири чаши бяха поставени върху масата сред моравата, под чадъра. Розен бръкна в каната и разбърка съдържанието с пръст. Чуха как ледът звънна, звук на нещо студено сред горещото пустинно слънце. Пехотинецът спря в края на моравата и се загледа в мерцедеса, оставен на пътя, после премести погледа си малко по-нататък, към входа в ниската ограда. Малко по-късно щеше да вкара колата под навеса. Щеше да я паркира зад камарото, но вероятно обратно, с лице към пътя.

— Ама че жени — рече Розен. — Няма да направят и една крачка встрани, ако ще попречи на удобството им. Изглежда, без това няма да имам време, след като ще заминаваме за Шарм ел Шейх, така че какво да съжалявам, ако не я видя.

Дейвис се върна обратно.

— Защо не вземеш Тали със себе си? Ето някой, който ще ти прави компания. — Той погледна към нея. — Смятам, че няма да има нищо против да си почине малко след цялото това тичане. Е, хайде да влезем вътре и да поговорим.

Когато Розен я погледна, Тали сви рамене, както тя си знаеше, и отвърна:

— Както кажете. Нямам нищо против.

— *Мислил* съм за това — рече Розен. — Наистина ще ми трябва някой и за прикритие, и да се свърже с компанията, да им каже да ми изпратят чек — стига са се мотали с тия пари в брой, нека използват банката и поемат разноските по прехвърлянето. Слушай — обърна се той към Дейвис, — и за теб ще се погрижа и нищо не искам да чувам за онова, което ти е дал Мел. Разбра ли?

— Мислех, че сме приятели — възрази Дейвис.

— Разбира се, че сме приятели.

— Искам да кажа, че не го правя за пари.

— Знам, че не го правиш за пари. Но ти, имаш някаква много странна представа за парите и ми се ще да ти помогна да я промениш. Хубаво е да си независим, но и в това не трябва да бъдеш егоист. Остави ме и аз да се пофукам малко, а аз мога да го направя с пари. Добре, нека сега да съставим някакъв план. Но преди това — той вдигна каната и започна да налива — да пийнем водка с портокалов сок в знак на благодарност към двамата ми най-добри приятели, които ми спасиха задника. Нали така? — повтори той. Подаде една чаша на Тали. Каза ѝ, че ако ѝ трябва извинение, може да си го измисли, но така или иначе те щяха да пийнат. Направи крачка, за да подаде чаша и на Дейвис...

Дейвис видя кръвта, която бликна от горния джоб на якето му, видя червената течност да шурва и чу едновременно няколко звука. Единият беше от Розен, звук, изтръгнал се под натиска на удара, докато той изпускате пластмасовата чаша. Чу и пукота и тракането на автоматите сред пустинята, както и звън-тежа от трошещите се стъклени врати към терасата. Острият тътнеж на автоматите продължаваше. Прихващайки Розен, Тали изпищя. Дейвис си помисли, че и тя е ранена. Той подхвана на свой ред Розен, опря го плътно до себе си и го вкара вътре, като го настани внимателно в близкия ъгъл до

стената. Тали беше коленичила до Розен и се вайкаше на иврит, като не откъсваше очи от него.

Дейвис извади пистолета от кобура си и започна да стреля иззад остатъците от стъклото на вратата по посока на пустинята; вече можеше да различи фигурите, залегнали зад храстите; двама бяха и продължаваха да стрелят по стаята, като изпотрошиха статуетките върху бюрото и свалиха снимките на бедуинския лекар и жена му от стената. После спряха и настъпи затишие.

Като се възползва от паузата, Дейвис притича покрай вратата и се добра до дъбовата маса, тъкмо когато откос от узитата свали от вратата и последните стъклени парчета, а после натроши една лампа. Внимателно приближи до кухненския прозорец с маузера 30-06 и го зареди. Стигна навреме, за да изстреля два куршума по фигурата, която тичаше през храстите към резервоара. Фигурата се закова на място, поколеба се, после хукна обратно и се хвърли зад малка издатина. Дейвис се отдръпна. В следващия момент ураган от куршуми изпотроши прозорците на кухнята.

Той взе няколко от кърпите край мивката, върна се до масата, за да натъпче джобовете си с патрони 30-06, после прибра беретата на Тали и я плъзна по пода, покрай ориенталския килим към мястото, където тя беше коленичила до Розен. Притича обратно с винтовката, ловната пушка и стария револвер покрай зейналите прозорци, което предизвика кратък залп откъм пустинята.

Розен, облегнат на стената, с брадичка, опряна на гърдите, гледаше как кръвта му се процежда през якето. Куршумът го беше пронизал горе отдясно в гърдите.

— Минал е през тебе — каза му Дейвис.

Розен го гледаше с изцъклени очи и отворена уста, докато Дейвис разкопчаваше якето и ризата му. Раната беше лоша, процеждаше и въздух и кръв. Вътре имаше натрошени парчета от ребрата му. Изражението на Розен показваше, че още не може да повярва. Беше се изпотил. Студена лепкава пот. Беше в някакво шоково състояние.

— Обърни се малко.

Дейвис помогна на Розен да се обърне и притисна друга кърпа към входната рана, която беше по-малка и от която почти не течеше кръв, после внимателно го опря пак по гръб.

— Ще те оправим на бърза ръка — рече Дейвис.

Той притегли дясната ръка на Розен и я притисна към кърпата, поставена върху раната на гърдите му, през която свистеше въздух.

— Дръж ръката си тук и леко притискай.

— Значи съм ранен — каза Розен.

— Ще се справиш. Опитай се да не мърдаш.

— *Аз и не мога.* Боже мой.

На Дейвис му хареса, че не долови паника в гласа му. Все пак трябваше да го успокои.

— Недей да се бориш за всяка глътка въздух. Опитай се да се отпуснеш.

— Аз ги доведох — вайкаше се Тали. — Аз съм виновна.

Дейвис я погледна.

— Вземи пистолета, на пода е. Иди в задната спалня и наблюдавай другата страна на къщата.

— Те го раниха, аз съм виновна...

Гледаше към Розен с потресена физиономия: изпитваше болка, мъка, искаше ѝ се да заплаче, да легне до него и да зареже всичко.

— Исусе Христе! — извика Дейвис. — Ще отидеш ли в проклетата спалня? Хайде.

Той взе беретата и насила натика пистолета в ръцете ѝ. Когато най-после тя се размърда, той вдигна пушката и изстреля през прозореца двата куршума — повече, за да вдигне шум, отколкото с надеждата да ги улучи. Никой не отговори, а когато надзърна, не забеляза никого зад храстите. Презареди пушката и взе маузера, после внимателно направи няколко крачки към най-близкия от предните прозорци. Трябваше да се понадигне, за да го отвори. После отново приклепна и опря маузера на перваза. Колата им никаква не се виждаше. Зад каменната ограда нищо не помръдваше. От другата страна на къщата не се чуваше никакъв звук. Надяваше се, че Тали може да стреля. Надяваше се, че тя няма да се паникьоса, да се гипсира. Господи, помисли си той. Какво търся тук? Огледа още веднъж оградата, след това се прилепи до касата на вратата и надникна навън. Нищо. Все пак трябваше да провери.

Когато притича от другата страна на вратата, никой не стреля по него. Нямаше никакво движение. И от кухненския прозорец не забеляза нищо. Мина по коридора и отиде в спалнята.

Тали се бе свила между прозорците, които гледаха към страничната и задната част на двора, държеше беретата пред рамото си, а цевта сочеше нагоре. Когато погледна към него, видя му се спокойна.

— Има ли нещо?

Тя поклати отрицателно глава.

— Ще умре ли?

— Не знам.

— Трябва да го закараме в болницата.

Толкова естествено го каза, че той се вторачи в нея и не знаеше какво да отговори.

— И как ще стане това?

— Ще им съобщим, че е ранен. Ще им обясним, че умира и те ще си отидат.

Толкова ли беше тъпа? Не, тя се надяваше. Нещо повече, представяше си някакво примирие, прекратяване на огъня, за да се приберат ранените. Може би в пустинята така правеха.

— Няма да ни повярват — отвърна Дейвис. — А ако дойдат тук, за да проверят, ще го довършат.

— Тогава какво можем да направим?

— Ще проверим с какво разполага докторът. В шкафа в банята има медицинска чантичка и разни хапчета.

— Той ще се оправи, нали? — явно искаше да чуе от него потвърждение.

— Виждал съм и много по-лошо. Стой тук. Но не се показвай на прозореца.

Тя кимна, а той се обърна и тръгна към банята. Надяваше се да намери морфин, макар че не вярваше докторът да го е оставил в къщата. Парчетата от ребрата сигурно бяха като ножове. Морфинът щеше да помогне. Проклета рана. По звука, а и от това, че раната се опитваше да диша, беше сигурен: Розен е ранен в белите дробове.

Якето бе напълно опропащено, цялото беше отпред в разни странни червено-кафяви фигури. Кърпата под ръката му изглеждаше суха. Внимателно бе опипал с пръсти под кърпата, но когато бе докоснал нещо мокро, остро и твърдо, което стърчеше от него, бързо

ги бе отдръпнал. Господи, това нещо беше част от него. Дори не искаше да мисли, че през тялото му е минал куршум от автомат и кръвта му тече. Но все пак добре беше, че поне можеше да мисли. Беше тук и можеше да мисли. В устата си усещаше вкус на кръв. Нямахше представа къде се бе дянал пехотинецът, нито пък къде беше Тали. Преди малко бе чул гласовете им, чул бе пехотинецът нещо да й вика. Всъщност той не викаше, но гласът му беше рязък. Когато се отпуснеше, му беше по-лесно да диша. Преди това бе почувствал, че се задушаваше, че нещо го дави. Сега му беше по-леко и той вече не се страхуваше толкова, че няма да може да диша, макар да се чувстваше замаян и да му се струваше, че всеки момент ще повърне. Все още в гърдите му нещо клокочеше при дишането, но не толкова силно — също като мехурчетата в сламка. Имаше чувството, че са го промушили с копие, което го е приковало към земята. Почувства подът да потреперва, някой ходеше. Появи се пехотинецът и се приведе над него, като коленичи.

— Как си?

— Господи, знаеш ли, че съм ранен?

Пехотинецът държеше в ръцете си бели кърпи и разни други неща, които започна да реди на пода.

— Хайде сега да те оправим — рече Дейвис. — Пак трябва да се обърнеш на лявата страна.

Той почувства, как Дейвис опъва якето му и после чу звук от ножици.

— Якето ли режеш? — попита притеснено.

— Можеш да си купиш ново — отговори Дейвис.

Той повдигна ръката на Розен, за да свали дясната част на якето.

— Я погледни тук. Виж дали ще разбереш какво е това. — Той побутна към лицето му няколко от шишенцата на пода, в които имаше хапчета, но бяха без етикети. — Хубава къща си избрал. Имаме превързочни материали, сулфамид — тук какво виждаш?

— Аспирин, успокоителни... таблетки халицион — изреждаше Розен. — Драмамин, в случай, че се разболеем от морска болест. Къде е Тали? — Отново го беше обзело безпокойство, като се сети, че и тя е тук.

— Нищо й няма, в спалнята е. Не мърдай.

Дейвис превърза раните на Розен отпред и отзад и след като реши, че този ъгъл на стаята е вероятно най-сигурното място в къщата, донесе му възглавници и одеяла — една възглавница за главата и една, за да повдигне краката му.

Розен отново усети стъпките на пехотинеца по пода. После усети и друго потреперване и някакво остро скърцане, което направо го преряза. Извърна глава, за да види какво става. Пехотинецът местеше мебелите. Исусе Христе, той пренареждаше стаята. Избута тежкото канапе и креслата към вратите, после ги преобърна, като по този начин издигна истинска барикада от възглавници на цветчета.

— Жаден съм — обади се Розен.

И тогава чу някой да крещи отвън.

— Проклет пехотинец — ругаеше Валенцуела. — Вътре е, а няма работа там. Колко му плаща той? Можеше да си тръгне — знаеш какво искам да кажа. По дяволите, ясни са му нещата, ясно му е какво става. И все се връща.

— Плаща му *нещо* — отвърна Рашад. — Да не би да го прави от преданост към родината. Да речем, че стреля за пари. Ще го попитаме колко иска, за да спре да стреля, да си отиде и да си гледа работата.

— Не знам — каза Валенцуела. — Ако е така, значи има някаква цена и трябва да я разберем.

Теди притича, приведен, покрай каменната ограда, до мястото където другите двама бяха седнали на земята, недалеч от отворената пътна врата. Теди беше останал в храстите, като се надяваше да улучи пехотинеца.

— Е, какво мислиш? — попита той.

Валенцуела го изгледа:

— Какво мисля? Кажи ми ти какво мислиш.

— Почти съм сигурен, че го улучихме — рече Теди. — Не го ли видях? Той залитна, а пахотинецът и момичето, и двамата, както ми се стори, го подхванаха.

— Аз не го видях да залита — каза Валенцуела. — Видях, че пехотинецът ги натика в къщата. Проклет пехотинец.

— Слушай, сигурен съм, че го улучихме — повтори Теди — и мисля, че аз го улучих. Прицелил се бях точно в гърба му. Когато ти

каза, давай, стрелях и го улучих, така е.

— Ако беше мъртъв — рече Рашад, — всичко вече щеше да е свършило. Защо иначе ще продължават да стоят в къщата.

— Не съм казал, че е мъртъв — възрази Теди. — Не, но почти съм сигурен, че го прострелях. Прилича ми на скроен план. Те са в дупката и не могат да направят нищо. В капана са. Но са в къща. Имат си храна, вода и какво ли не още, а ние сме отвън на проклетите камъни. Ами какво ще стане, ако някой дойде. Искам да кажа, че нямаме време за губене. Ако е още жив, трябва да го довършим.

— Защо не изприпкаш до къщата — каза Рашад. — Той има само една винтовка, една пушка и разни други дивотии. Може даже да е минирал къщата. Знаеш ли го?

— Трябва да го изкараме оттам — рече Валенцуела.

— Или да му измислим някаква работа — добави Теди, — ако успея да се промъкна достатъчно близо и да поставя взрив. Единият от вас — какво ще кажете за това, единият от вас отива да поговори с него. Да разбере, дали иска да се прибере у дома жив. А аз ще взема туй-онуй и ще видя какво мога да направя. Някоя дупка в оградата например, за да се опитаме да влезем с колата.

— Хайде — каза Валенцуела. Погледът му се насочи към Рашад. — Извикай го. Кажи му, че искаш да преговаряте.

— Смяташ аз да го направя, така ли?

— Нали си му приятел — отвърна Валенцуела. — Тръгвай.

Рашад изпълзя на колене до каменната ограда и започна полека да се надига.

— Хей, пехотинецо!

Куршумът от пушката се удари в ръба на оградата и рикошира към пустинята. Рашад отново залегна. Той вдигна очи към горния край на оградата и към небето.

— Хей, мой човек... Ние не ти се сърдим! Искаме да поговорим!

Рашад размахваше нещо бяло, вероятно носна кърпа. Стоеше пред отворената пътна врата и го изпитваше. А може би изпитваше сам себе си.

Дейвис се прицели с маузера в гърдите на Рашад.

После и тънкият с дългата коса излезе и запристъпва по пътя към къщата, заедно с Рашад; и двамата бяха разперили ръце.

— Не сме въоръжени — извика Рашад. Застреляй ги. Това беше мисълта, която се въртеше в главата на Дейвис.

Тогава се появи и третият, Валенцуела; той стоеше до оградата, която му стигаше до кръста. Валенцуела също разпери ръце.

Дейвис премести мерника с няколко инча наляво, като се прицели във Валенцуела, после го върна към двете фигури, които приближаваха по пътя към къщата.

— Излез да поговорим — извика Рашад.

Той продължаваше да пристъпва към къщата, като все още държеше бялата кърпичка. Другият, дългокосият, отби към навеса за коли, като не изпускаше из очи къщата — колкото повече приближаваха и тримата, все повече се разпръскваха. Може би бяха въоръжени, но не с узита. Във всеки случай не и Рашад и дългокосият. Изглежда нещо бяха замислили, но явно не идваха, за да стрелят.

— Как е г-н Розен? — попита Рашад. Той почака. — Ако не искаш да говориш, мой човек, как тогава ще си приказваме?

Валенцуела продължаваше да се придвижва покрай оградата. Дългокосият все повече приближаваше към задницата на черния Мерцедес, като същевременно не откъсваше очи от къщата.

Дейвис извърна глава през рамо.

— Тали! Ела тук!

Той погледна и към Розен, видя очите му да се отварят от уплаха, но вече го нямаше онзи изцъклен поглед.

— Какво става? — попита Розен. Очите му отново се притваряха. Рашад, който беше вече на трийсет метра от къщата, извика:

— Хей, Дейвид, ние нямаме нищо против теб, бе човек! Няма причина да искаме да те убием.

Тали влезе в стаята и попита:

— Какво има? Добре ли е той?

Погледна към Розен, после видя Дейвис с пушката до прозореца.

— Наблюдавай онзи, който отива към колата — нареди й Дейвис. — Вземи другата пушка. — Тя беше опряна на перваза до него. — Можеш ли да стреляш с нея?

— Мисля, че да.

Проследи я с поглед, докато отваряше единия от прозорците и повдигаше пушката, за да я насочи през него.

— Кой е този? — подвикна Рашад. — Г-н Розен? Не, я гледай, това май не е г-н Розен? А той какво ли прави?

— Сниши се — нареди Дейвис на Тали.

— Виж какво — продължи Рашад. — Нямаме нищо против теб или нея. Двата можете да се качите в колата и да си вървите. Но ако останете тук... по дяволите, тогава ще умрете. Знаете го, нали? И за какво да умирате? За малко пари? Той колко ти плаща?

Валенцуела се бе спрял. В момента обаче отново пристъпяше покрай оградата и почти се бе изравнил с моравата. Петдесет метра го делиха от Валенцуела.

Трийсет от Рашад.

— Дейвид — обади се Тали. — Той е зад колата.

Дейвис се извърна с маузера. През страничните прозорци на мерцедеса се забелязваше фигурата на дългокосия. Трябвало бе да стреля и да го задържи на разстояние, но Дейвис не трябваше да очаква толкова много от нея. Всичко бе станало прекалено бързо за нея.

Дейвис се прицели в прозореца на задната врата и стреля, видя как прозорците на двете задни врати се напукаха, изкусно пробити от скоростния куршум 30-06, а фигурата отзад изведнъж изчезна. Рашад тичаше. Дейвис се прицели и в него, но веднага залегна, а стъклата от прозорците се посипаха под картеча от оръжието на Валенцуела. Притисна се до стената под перваза и зърна Тали да лежи на пода, прегърнала пушката, като я държеше здраво и стискаше очи. Пукотът спря.

Дейвис се надигна. Видя Рашад да тича през глава към пътната врата. Забеляза Валенцуела зад оградата, с узито в ръка. Дейвис изстреля два куршума по Валенцуела и той изчезна зад оградата, после насочи маузера към Рашад. Опита се да го улучи с двата куршума, които му бяха останали, но закъсня. Рашад вече бе прекосил вратата. От третия нямаше и следа. Избягал бе през храстите отатък колата.

— Много внимателно погледнах — каза Валенцуела, — но не видях дупката в оградата, през която трябваше да минем. Всъщност, аз

даже и не чух експлозия.

— Промених си решението — рече Теди. — Когато видях каква пушка се подава от прозореца, та тази шибана пушка, сякаш беше за слонове. Представих си го как би изглеждал в униформа с всичките си медали и лентички и реших, че на една от тях сигурно пише „експерт“. Не някой, който стреля на посоки, а *експерт*. Проклети пехотинци, при всичките е едно и също, всичките имат по много медали. Но почакай. — Теди държеше цигара в ръка, млъкна за момент, за да я запали и като прехвърли погледа си от Валенцуела към Рашад, додаде: — С празни ръце ли мислите, че се върнах? Можете да сте сигурни в обратното.

— Какво направи с онова? — попита Валенцуела.

— Сложих го под задната броня, отляво. Жицата отива ей в онези храсти.

— Това какво ще ни помогне? — попита Валенцуела.

— Ще взривим колата. Ще им покажем, че никъде няма да ходят.

— Може да изчакаме да видим, дали няма да се опитат да използват колата — подхвърли Рашад. — Като се стъмни, може да си помислят, че моментът е удобен да се измъкнат през пустинята. След като ще стоим тук толкова дълго — а според мен защо не?!

Това беше добра идея.

Теди отпращи към Ейлат със сивия мерцедес, който беше паркиран малко по-надолу на брега на пресъхналото езеро, за да донесе някои провизии, малко храна и нещо за пиене, като например ледено студена бира. Никога досега не им е било толкова горещо. Уж онези са в капана, бе казал Рашад, а ние умираме от жажда.

След като Теди замина, Рашад рече на Валенцуела:

— Те могат да си стоят вътре цяла седмица, но ние не можем да стоим тук. Можем да им спрем тока, но това няма да ги разтревожи. Можем да развалим водната помпа, но те сигурно имат и нещо друго за пиене. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Трябва да се справим с пехотинеца — отсече Валенцуела. — Господи, трябва да се справим.

— Да, но с нещо, което той ще може да види — заяви Рашад. — Чудо голямо, че му казваме: ние не искаме да те убием. И той какво да мисли? Не е нещо, което може да види и да си рече: „Добре, искам го.“ За него сегашното ни предложение означава да си замине с колата

оттук, но с мисълта, че е изоставил Розен. Разбираш ли ме? Ако обаче му предложим нещо хубаво — хей, човече, я виж това — тогава, докато се измита, ще си мисли за нещо друго. Или поне докато смята, че ще се омете.

— Да му предложим пари — каза Валенцуела. — Какво друго?

— Точно така, пари. Само че колко имаме ние? Чек ли ще му напишеш? Разбираш ли, ако му предложим цял куп пари, тогава той ще се замисли и ще си намери някакво извинение за това, че се е махнал, като например, че ние и без това ще хванем Розен... че не може да остане с Розен до края на живота му... че няма никакви задължения към него. Разни такива неща. Щом може да вземе нещо от нас, ще си каже, защо не, Розен така и така е свършен.

— И къде е купчината пари? — попита Валенцуела.

— Мисля, че е в адвоката — отговори Рашад. — Не знам колко е голяма, но арабчето, моят приятел, твърди, че у него имало пари. Разбираш ли, парите уж бяха предадени, но адвокатът е още тук... Поне до вчера беше тук. Така че, не вярвам да ги е предал. Мисля, че парите на Розен са все още в адвоката, който чака Розен да отиде и да си ги вземе.

— В това не сме сигурни — възрази Валенцуела.

— Не, но има начин да го разберем — отговори Рашад. — За колко време се стига до Тел Авив, за четири часа, нали?

Валенцуела извади картата и, седнал с гръб към оградата, я разтвори на таблицата с разстоянията.

— Триста четирийсет и два километра. — Валенцуела започна да клати глава, като пресмяташе времето спрямо разстоянието. — Да, би могъл да отидеш и да се върнеш за осем-девет часа. Това е идея. Може да доведеш и Мел с теб.

— И аз това си помислих — рече Рашад. — Да го използваме при преговорите, така че да не трябва ние да се излагаме на куршумите. Да стоя там и да се правя на добрия нигър^[1], това не е в моя стил.

Насочил маузера към каменната ограда, която се набираше на петдесет ярда^[2] разстояние, уверен, че те са там, зад оградата или може би в сянката на някои храсти, Дейвис си представи как разказва за всичко това на главния сержант Т. С. Кокс.

— Те приближаваха към къщата с разперени ръце и показваха, че не са въоръжени. Другият беше зад оградата.

Т. С. Кокс: Хората, които са се опитвали да те убият?

Дейвис: Не, хората които се опитваха да убият онзи, Розен.

Т. С. Кокс: Като са се опитвали да убият и теб, доколкото разбирам.

Дейвис: Е, тогава изглеждаше, че искат да преговарят.

Т. С. Кокс: За какво да преговарят? Те са искали да те убият.

Дейвис: Момичето държеше под око дългокосия, но той се скри зад колата.

Т. С. Кокс: Скрил се е зад колата? А ти защо го остави да се скрие там?

Дейвис: Ами, момичето го държеше под око.

Т. С. Кокс: Разбрах, наблюдавал си двамата, които са идвали към къщата.

Дейвис: Така беше.

Т. С. Кокс: Тогава защо не ги уби?

Дейвис напразно човъркаше мозъка си, но не можеше да намери отговора.

Т. С. Кокс: Какво си чакал?

Дейвис: При цялото това дремане в посолството, като пазач на банка...

Т. С. Кокс: Имал си възможност. Защо не ги уби?

Тогава го прониза една мисъл, която го изплаши до смърт. Колко бързо можеш да забравиш кога и как да реагираш.

[1] Нигър — така презрително наричат негрите в САЩ. ↑

[2] Ярд — английска мярка за дължина, равна на 91,44 см. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

След обяд той смени превръзките на Розен. Вече имаше много малко кръв, но когато разкри раната, за да сложи друг компрес, тя все така клокочеше и през нея все така се процеждаше въздух. Знаеше, че Розен е чул звука, излизащ от гърдите му.

— Дишам и от двете страни — каза Розен.

Той изплакна устата си с вода и после я изплю в съда, който Дейвис беше сложил до него. Имаше и една бутилка от мляко, ако му се допикаеше, но още не я беше използвал.

— Не трябва да пия, тогава мога ли да пуша?

— Дробовете ти и без това си имат достатъчно неприятности — отвърна Дейвис.

— Няма да гълтам дима. Е, всъщност сега му е времето да ги откажа. Знаеш ли колко пъти съм ги отказвал през последната година? Онзи проклет пожар, нали се сещаш, започнах да пуша веднага след това. По кутия и половина на ден... Сега какво ще стане?

— Когато се стъмни, ще изляза — отговори Дейвис.

— Помощ ли ще викаш? Полицията?

— Ще отнеме много време, най-малкото два часа. Искам да поразгледам наоколо. Имам малко пластичен взрив в колата, но нямам много жица и не мога да го възпламеня, освен ако не го свържа с някой електрически ключ. Но ще го използвам само в краен случай. Може да ги подмамим да се приближат. Колата ти е отвън. Тали каза, че е оставила ключовете вътре. Тогава ще се опитаме да те пренесем в колата. Ще духнем от другата страна. Но, по дяволите, не знам как ще стане — отзад няма никакъв път. Само камънаци и ями. И още нещо, единият от тях беше при колата ти и е възможно да е поставил взрив. Не съм сигурен, но ще е по-добре да проверя.

— А защо не им кажеш, че си тръгвате — рече Розен. — Вземи Тали и се махнете оттук. И без това съм ти много благодарен — слушай, знаеш добре, че тази история няма нищо общо с теб.

— Ти да не искаш да застрелят Тали?

— Точно за това става въпрос, ако тя остане тук... Ако ти останеш тук? — продължи Розен.

— Ти да не смяташ, че като излезем, те няма да ни застрелят? Докато сме живи, ние сме свидетели. Мъртви, ще ни заровят заедно с теб.

— Ще се измъкнем — каза Розен. — Нали?

Дейвис кимна.

— Аз държа на думата си — ще ти дам нещо — продължи Розен. — Всъщност само трябва да кажеш какво искаш. Стига да го имам, твоє е. — Розен млъкна за момент. — Чуй ме, ако умра...

— Ако искаш да живееш, тогава живей — отсече Дейвис. — Така се прави. И не трябва да мислиш за нищо друго.

— Доста забавни неща ми минават през главата. — Розен се усмихна. — Например доктор Морис се прибира и — по дяволите, изумен е: какво е станало с къщата ми? Непрекъснато виждам лицето му. И се питам, колко ли ще ми струва всичко, а това вече никак не ми е забавно.

— Ще ти трябва и два прозореца за колата — допълни Дейвис.

— А другата, сивата — онези използваха колата ми, какво ще кажеш за това? Сигурно цялата е надупчена. — Розен поклати глава. — Смешно е за какви работи си мисли човек. Смешно е, че вече не се страхувам. Вместо това мисля си, ами каквото ще става, да става. Интересно е, защото подобно нещо, както можеш да си представиш, никога досега не ми се бе случвало. Все едно гледам отстрани, но не участвам. Ти така ли го възприемаш? Чудех се, как ли е в боя. Винаги другият трябва да умре, нали? Добре, каквото ще да става. Но е интересно... познавам един човек, на когото му бяха спъхнали белия дроб. Казваше, че боляло ужасно, разправяше нещо за плевралната обвивка — това не го разбрах — но каза, че за да го оправят, напомпали са му го обратно до нормалното; Явно и аз имам счупени ребра. Случи ми се нещо подобно преди време, при една катастрофа. Блъснаха ме отзад и се забих в шибаното кормило. Но сега те са съвсем натрошени, нали?

— Раната е чиста — каза Дейвис. — Поддържа ме я чиста, всичко друго може да се оправи.

— Радвам се, че знаеш какво вършиш — рече Розен. — Може да си на друго мнение, но аз се радвам, че си тук. Както ти бях казал

веднъж — Господи, беше едва снощи, а ми се струва, че е било преди седмица — ти ще успееш. Умееш да се държиш естествено.

— Как се пише това? — попита Мел момичето, което седеше до него на бара.

Не изглеждаше зле — тъмнокожа, с розов грим и с гарвановочерна коса. Мел си помисли, че сигурно е гарваново окосмена обилно и на някои други места. Това го погъделичка.

Когато му каза името си буква по буква, той рече:

— Значи Гуела. Гу-е-ла.

— Не, не — отвърна момичето. — Ге-у-ла. Кажу го.

— Гей-уу-ла — повтори Мел. — Това еврейско ли е?

— Да, еврейско е.

— Не съм го чувал досега. Исаак?

Ицхак, барманът, дойде при тях.

— Да, г-н Банди.

— Същото. Кампари със сода. Пригответи едно и за нея.

Момичето се усмихна, благодари му и се премести по-близо, като провеси крак от стола, за да докосне неговия.

— Не се задълбочавай — подметна Мел. — Ще ти платя питието. Но не сме се споразумявали, че ще купувам и нещо друго. Колко?

— Четиристотин лири — отвърна тя.

— За тялото ти ли?

— Да.

— Доста си скъпа. Много е.

— Много ли? Същото е като петдесет долара.

— Да, но петдесет долара правят триста лири — каза Мел. — Такъв поне беше днешният курс на израелската банка, определен от обезценяването на долара на Общия пазар. Ако си съгласна с това, можем да се качим горе и да се отдадем на любовта.

— Добре — отвърна момичето. — Триста лири.

— Колко пъти?

— Колко пъти ли? Веднъж. Теб за колко пъти те бива?

Ето така Рашад завари Мел, с белия му задник, вирнат нагоре и с лице, заровено във възглавницата, докато Геула си изпълняваше

задълженията, като стенеше и пъшкаше с отворени очи.

Рашад опря дулото на пистолета в левия хълбок на Мел и каза:
— Ако и сега можеш да продължиш, те това е да можеш.

Розен се обърна към Тали, която беше седнала близо до него в тъмнината.

— Ще ти призная нещо, което на никого досега не съм казвал.

— И какво е то?

— Аз донякъде съм евреин. — Той зачака.

— И какво от това? — обади се Тали.

— Ами, не си ли изненадана?

— Винаги съм си мислила, че сте евреин — рече Тали. — Какво значи донякъде? Как така донякъде?

— Значи така си мислила? И защо?

— Не знам — Тали сви рамене. — Винаги съм го мислила.

Външният ви вид...

— Хайде сега.

— Името ви...

— Името си го измислих аз. Знаеш ли кой в действителност съм аз? Как съм кръстен? Джеймс С. Рос. Джими Рос. Повечето хора, даже жена ми, ме наричаха Рос.

— Хубаво име. Не е ли еврейско?

— Възможно е. Предполагам, че някои от хората, които се казват Рос, може и да са евреи, но това не знам, защото майка ми беше ирландка и фамилното ѝ име беше Конели, винаги говореше за ирландците, сякаш те бяха нещо по-специално, или разказваше как семейството ѝ се преселило от Корк. Така че през целия си живот досега съм си мислил, че Рос е ирландско име. После, когато баща ми умря — бях на деветнайсет и ме пуснаха в отпуск от армията за погребението — разбрах, че името ни било Розен. Дядото на баща ми го променил, когато напуснал Англия. Разбираш ли, никой по бащина линия не е изповядвал еврейската вяра, така че нищо не знаех за нея, докато не дойдох тук. И знаеш ли? Ето, това е интересно. Не вярвам в разните традиции, какво го интересува Всевишния дали ядеш пържолата с масло? Той и без това си има достатъчно проблеми с

всичките нещастници по света. Но историята и всичко останало е нещо интересно.

— Моето име, Аталиа, е древно име.

— Така ли? Аз пък си мислех, че идва от Италия.

— Не, то е много старо, но дълго време и аз като вас не знаех това.

— Виж, ти си от новото поколение — каза Розен. — Не би трябвало да те занимават религията и всички тези обичаи.

— Ние винаги вечеряме заедно в петък вечер, цялото семейство — рече Тали. — Все пак бих искала да се срещнете с майка ми някой ден.

— Защо да се срещам с майка ти? Тя ходи ли по мъже?

— Не, разбира се.

— Какво искаш да кажеш с това, „Не, разбира се“. Вероятно ти дори не я познаваш напълно. Разговаряла ли си някога с нея за чувствата ѝ, за мислите ѝ и за онова, което ти чувстваш? Децата не познават родителите си. Те порастват и започват да мислят истински за тях едва след смъртта им. Хората пропиляват времето си, пропиляват години в игра на криеница с другите, в търсене на самите себе си. И така не опознават никого.

— Така ли мислите?

— Да — отвърна Розен. — И мисля също, че съм пред прага на нещо, на една истина, как трябва да се живее животът и да не се пропилява или оплесква. Когато си я изясня, ще ти я кажа.

— Бих искала да я чуя — рече Тали. — Да разбере какво да направя с живота си, преди да остаряя.

— Това е просто — каза Розен. — Не е лесно, но е просто.

Когато Тали стана и се отдалечи, той дочу пехотинецът да ѝ говори нещо. След това пехотинецът дойде — усети стъпките му по пода, и приседна до него. Когато той се извърна, за да погледне навън, Розен можа да види лицето му на светлината от прозореца. После, когато пехотинецът се обърна отново към него, лицето му изчезна в мрака.

— Искаш ли да ти доверя нещо?

— Какво? — попита пехотинецът.

— С никого досега не съм го споделял, може и да не ми повярваш, но аз съм донякъде евреин.

— Така ли?

Пехотинецът не изглеждаше впечатлен.

— Това не означава, че съм сменил вярата си. Искам само да кажа, че имам еврейска кръв, по линия на баща ми.

— Наистина ли?

— Не ми ли вярваш?

— Никога не съм мислил, че не си евреин — отговори пехотинецът. — Слушай, аз пак ще изляза Поразгледах отзад, там няма никой, като че ли не допускат, че може да се измъкнем оттам. Не знам дали това е в наша полза. Трябва все пак да проверя ще можем ли да използваме колата ти. И още, дали ще мога да ги изненадам, докато спят или докато наблюдават другата страна. Не смятам, че ги бива много като постови. Ти не мърдай и ще оправим работата колкото може по-скоро.

— Защо си мислил, че съм евреин? — попита Розен.

Тъмнината не беше същата, както в Индокитай. Тук небето изглеждаше по-голямо и по-ниско заради пустинята. Сенките също бяха по-различни, а може би само бяха по-малко, защото и растителността беше по-оскъдна. Трябваше да свикне със сенките. От друга страна, надяваше се да не остава толкова дълго, че да му се налага да свиква с тях.

Самото измъкване от къщата на доктора беше по-различно в сравнение със скачането от хеликоптера, след като си седял през целия петнайсет или дващсетминутен полет със затворени очи, а после ги отваряш и тръгваш на разузнавателна мисия с начернено със сажди лице. Да, по-различно беше. Но той не се страхуваше да бъде сам сред тъмнината. Разликата беше в това, че тук той знаеше как изглежда неприятеля. Неприятелят имаше лице. Те също знаеха той как изглежда и сигурно го очакваха, макар да бе навлякъл черния пуловер и тъмносивите пан-талони на доктор Морис. За пръв път от два дена насам бе свалил кепето.

Когато напусна къщата, часът беше три и дващсет сутринта.

Мина отзад, покрай празния резервоар, който някога сигурно е бил използван за поене на кози или овце. А може докторът да е имал коне? Перките на вятърното колело бяха неподвижни. Пустинята беше безлюдна, а сенките ѝ не помръдваха. Наблизо имаше хора, но мъртвилото беше пълно и цареше пълна тишина. Преди да тръгне, беше предупредил Тали: „Да не вземеш да ме застреляш, докато минавам покрай някой прозорец или когато се връщам.“

Отиде до навеса за коли и се провря между покритото с брезент камаро и бетонната степа. За момент си помисли, дали да не се мушне под брезента и да вземе експлозива от задната седалка. Но какво щеше да го прави, след като не можеше да пусне жица и да го взриви. Безмислено беше да стреля по него. Трябваше електричество. А какво щеше да стане, ако се шмугнеш под брезента и те усетеха, че е там. Направо щяха да го опаковат. Така че той заряза пластичния експлозив „Ц4“.

Черният Мерцедес се намираще на около двайсет метра от къщата, почти на половината път между нея и пътната врата в каменната ограда. (Спомни си, че Тали бе спряла там, когато пристигнаха и се запита защо ли не бе паркирала по-близо до къщата. Но после си спомни, че тя бе видяла Розен, рязко бе ударила спирачките и се бе втурнала насреща, му.) Застанал под навеса, той изучаваше от разстояние черния мерцедес, който блестеше в тъмнината — в Израел струваше около четирийсет хиляди долара. Розен явно живееше нашироко. Нямахше да е трудно да стигне до колата. Дейвис пъкна ръка под пуловера си и извади колта.

Изпълзя по корем от навеса до предницата на мерцедеса, като използваше коленете и лактите си. Ослуша се. Обърна се по гръб и се провря под колата, като се изтласкваше с пети, пълзеше от едната страна, близо до гумите, защото коловозите бяха дълбоки. Ръката му опипа каросерията. Не се надяваше, че ще открие нещо: Онзи, дългокосият, не бе имал време да се завре отдолу. Не бе отворил нито една от вратите. Дейвис беше сигурен в това. Промъкна се към задната част на мерцедеса, опипа задницата и задните калници и ето че го откри: парче пластичен взрив с жица, която се спускаше надолу и отиваше някъде встрани. Онзи дори не се бе опитал да скрие жицата; не бе имал време. Жицата беше на-пъкхана под гумата, минаваше по чакъла и продължаваше към края на двора, където сигурно се

намираше детонаторът. Или пък завиваше на това място, покрай някое дърво и продължаваше отпред покрай каменната ограда. Това беше вероятното. Така онзи щеше да си седи с приятелчетата и нямаше да трябва да клечи сам в храстите. Те сигурно бяха нервни и искаха да бъдат заедно. Свикнали бяха да живеят в град. Положително седяха в храстите и им се привиждаха разни неща, но се правеха на много печени един пред друг.

Вероятно се намираха някъде зад каменната ограда. Дейвис предполагаше, че е така. Оградата ги защитаваше. Не се бяха разпръснали, както би трябвало — така, както той би ги разположил — следователно бяха някъде отзад. Надяваше се, че са близо до оградата, някъде до пътната врата. Ако бяха там, имаше добра възможност да приключи с всичко.

Прибра колта, после извади взрива изпод калника и махна взривната капсула. Отново по корем, с края на жицата в едната ръка и експлозива в другата, започна да се промъква към оградата. Надяваше се жицата да е достатъчно дълга. Така нямаше да има нужда да отива чак дотам...

Щеше да се приближи достатъчно, да вкара обратно взривната капсула и да хвърли експлозива към оградата.

Можеше да го чуят, но можеше и да не го чуят.

После щеше да се върне при мерцедеса. Щеше да бръкне вътре и да завърти ключа.

Те щяха да чуят двигателя.

Онзи, дългокосият, щеше да изтича към детонатора.

Другите двама щяха да се приближат към оградата.

Дейвис вече се намираше на десет метра от оградата. Изчака, като се заслушваше, после придърпа жицата към себе си — влачеше я бавно по чакъла и тревата, сложи отново капсулата в топката пластичен взрив. Като се привдигна на колене, отново извади пистолета си изпод пуловера. Хвърли топката, гледаше я как лети към оградата. После тя изчезна сред камъните в тъмнината.

Вече се връщаше обратно при мерцедеса, когато чу шума, далечния ревящ шум на кола, която форсираше и идваше откъм пустинята. Обърна се назад. Зад няколко дървета, в камъните се отразяваше сноп светлина.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Доста години живя като Джими Рос. Като че ли бяха повече от двайсет и петте години и отгоре, през които беше само Рос. А времето, изживяно като Розен, беше незначително.

Докато растеше, вглеждаше се в бъдещето, търсеше нещо, винаги се надяваше на нещо или правеше планове за нещо, но никога не бе знаел кога ще го постигне, нито бе разбрал, когато го е постигал. От Джими Рос на Рос и после на Розен. Запита се, какво ли прави истинският Ал Розен, ако все още беше в Кливланд.

Добре, този Розен беше тук. Най-накрая беше успял. Петдесет години трябваше да изминат, за да разбере, че важното е да живееш. Не да бъдеш нещо в живота. Просто да живееш. Да наблюдаваш живота около себе си и да знаеш, че живееш, без да кроиш планове за каквото и да било. Доста време мина, докато научи това. Трябваше да го разбере още докато беше на седем години, но нямаше кой да му го каже. Единственото, което му бяха казали бе, че трябва да е *нещо*. Ако го бе разбрал още тогава, през всичките тези години, щеше да може да се радва на живота. *Само че това няма нищо общо с годините*, помисли си той. Да живееш, може да означава час, минута или дори само миг. Да живееш, означава да живееш, независимо къде си. Дори в някаква къща сред пустинята през нощта. Но щом трябва да си някъде, защо да не бъдеш на някое приятно място?

Да си седиш примерно край басейна на хотел „Лароме“. След няколко седмици щеше да стане непоносимо горещо в Ейлат.

Или да си в Натания, на Средиземно море.

Можеше да отиде на някой от гръцките острови. Да види има ли разлика между туристките от хотел „Хидра“ и хотел „Миконос“.

Не, това вече го бе правил, сравнявал бе туристките. Искаше му се да върши нещо друго.

Или нищо да не върши. Само да си седи. Не беше нужно да правиш нещо, помисли си той. Не беше необходимо да доказваш каквото и да било.

„Дори и да можеш, недей винаги да тичаш. И никога не се обръщай назад. Възможно е да те настига нещо.“ Това бяха правилата за щастие и успех на Сатчел Пейдж, който не можа да играе с истинския Ал Розен, защото се разминаха с две години.

Звучи ли разумно?

Да, разбира се, бе казала Тали. Разбира се. Тя беше добра и щеше да е хубаво да могат да разговарят, да я гледа как кима сериозно и как след това се смее, когато разбере, че той се шегува. Правеше си планове, а не трябваше. Не, нищо нямаше да прави. Започна да си мисли дори, че щеше да е по-добре през деня нищо да не върши, а само през нощта. Но и мисленето е вид дейност. Искаше му се да спре да мисли. Искаше му се да не е тъмно. Искаше му се да не е прикован към пода и да може да се движи. Искаше му се да може да пийне малко вода. Искаше му се да не му е толкова студено. Искаше му се да не се чувства така, като че ли се дави. Искаше му се да не беше приказвал пред прокурорите. Не, помисли си той, трябваше да направиш всичко това, за да бъдеш сега тук, където си и да узнаеш онова, което вече си разбрал. Освен ако можеше да научи същото по време на присъдата — между 1 и 5 години, която щеше да прекара в затвора Луисбърг за опит за измама на правителството на САЩ, При добро поведение щяха да го пуснат и по-рано. Да, доста вероятно беше, че щеше да го научи и в затвора. Само че работата беше в това, че в повечето случаи, там подобни откровения идваха не само чрез промяна в начина на мислене, но най-често с болка. Знаеше го, но не беше сигурен откъде. Помисли си дали няма да му стане по-добре, ако повика майка си. По дяволите, мислено изпсува Розен. Тъкмо сега ли трябваше да му се случи, когато вече беше наясно.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

(Две неща станаха по едно и също време.)

Колелата на сивия мерцедес, с Мати на кормилото, бяха излезли от пътя покрай пресъхналото езеро и бяха затънали дълбоко в пясъка. Задното ляво колело буксуваше, докато Мати даваше газ, а Рашад и Валенцуела пъскаха и се опитваха да избутат колата. Валенцуела попита Рашад защо, по дяволите, е оставил арабчето да кара, а Рашад му обясни, че то е професионален шофьор, това му е работата и от Тел Авив дотук бе карало много добре. После Валенцуела избухна, когато осъзна, че Мел продължаваше да седи отпред до Мат на дебелия си задник, докато те трябваше да бутат. Той викна на Мел веднага да слиза, а след това каза на Мати, добре, почакай, изгаси я за малко. Намираха се извън пътя до пресъхналото езеро, при това близо до къщата. Зад следващия завой, след дърветата, беше каменната ограда. Валенцуела вдигна глава и видя Теди, застанал с автомат през рамо пред светлините на фаровете.

(Другото нещо, което се случи, бе, че Дейвис вече палеше мерцедеса в двора на къщата сред пустинята.)

— Искаш ли да дойдеш да ни помогнеш? — попита Валенцуела.

— Мисля, че чух нещо — отвърна Теди.

И тогава те всичките го чуха бумтенето на кола, която бе запалила.

Теди се обърна и изчезна.

Валенцуела заряза колата, огледа се за автомата си, който лежеше на земята и го взе. Рашад се поколеба за момент, като гледаше към Мел и си мислеше за куфарчето му, което беше на задната седалка. Така че и двамата доста изостанаха от Теди.

Когато стигнаха до завоя, видяха, че Теди вече беше до пътната врата и завиваше наляво към храстите, където бе скрил детонатора.

Видяха черната кола в двора, връхлетя ги шумът от двигателя ѝ, но в същия момент Рашад съзря и нещо друго, някакъв силует, нещо, което се придвижваше през двора по посока на моравата. Той спря, за да извади беретата и започна да стреля. Валенцуела, който също бе забелязал сянката, откри огън по къщата с автомата си. Точно този откъслек от време им спаси живота.

Като гледаше към черния мерцедес, Теди натисна копчето на детонатора.

Една дванайсетфутова част от оградата излетя и се посипа като черен дъжд от пясък, пушек и камъни.

Валенцуела беше ударен от няколко камъка и се хвърли зад брега на пресъхналото езеро, като помете със себе си и Рашад. Опитаха се да скрият главите си, докато твърдите отломъци се сипеха отгоре им.

Рашад пръв се надигна. Откри Теди в храстите. Изпод пращната му коса бликаше кръв и се стичаше по лицето му, но той продължаваше да стиска детонатора. Валенцуела, който се беше подал иззад брега на езерото, отново стреляше по къщата, изпотроши и останалите стъкла по прозорците и спря чак когато изпразни пълнителя.

— Ти ли си експертът по експлозивите? — подхвърли той към Теди. — Голяма работа си, няма що!

Дейвис изчака на двора, докато стрелбата спря. Прехвърли се през преобърнатия диван и влезе в тъмната стая.

— Тали, подай ми винтовката.

Тя седеше, гледаше в Розен и се размърда чак, когато той и викна:

— Хайде де, дай ми я! — и протегна ръка към маузера, който беше опрян на перваза на прозореца.

— Дейвид... — промълви Тали, докато му я подаваше.

— Вземи пушката и наблюдавай. Ще се опитам да ги раздвижа и да разбере, дали някой от тях е мъртъв.

— Дейвид... — гласът ѝ беше тих, сподавен.

Той вече беше излязъл, но докато прекосяваше двора, гласът ѝ все още го съпътстваше: защо ли в интонацията ѝ нямаше тревожни нотки за експлозията? После, когато стигна до храстите и се промъкна

до оградата, до мястото, където тя свършваше, забрави за Тали. Електрическите жици, опънати между стълбовете, се губеха някъде в пустинята.

Снишен, той се прокрадна от другата страна на оградата и погледна покрай правилно подредените камъни към отломъците, които се очертаваха като хълм в тъмнината. Край тях имаше някакви сенки, имаше нещо, което мърдаше, но той не се спря, за да разгледа. Дейвис откри огън, изстреля пет куршума, чу ги как рикошират в камъните, прехвърли се обратно през оградата в двора и се спотаи, докато презареждаше винтовката. Изчака, но нищо не се чуваше, никакъв звук, само ехото от свистенето на куршумите, все още кънтеше в главата му. Мина четвърт час, но от тяхна страна не идваше нито знак, нито звук.

Дейвис се върна в къщата по същия път, по който беше излязъл, като отново прекоси двора и прекрачи дивана, барикадирал вратата.

Тали се надигна от ъгъла и пристъпи към него в тъмнината.

— Опитах се да ти кажа за г-н Розен — рече тя.

Дейвис погледна надолу, но при слабата светлина от прозореца можа да види само краката на Розен.

— Как е той?

— Умря — промълви Тали.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Навремето може би са виели и са си скубели косите. Така си помисли пехотинецът. Момичето се чувстваше виновно, самонаказваше се, не плачеше много, но издаваше звуци, все едно, че беше в агония. В самообвиняването му нямаше логика, а по-скоро беше нещо като ритуал: тя се насилваше да изпитва вина и скръб.

Пехотинецът я придържаше и нежно я галеше, като същевременно се чувстваше малко смутен и гледаше през прозореца към каменната ограда, тяхната затворническа стена засега.

Най-сетне я склони да седне на пода до прозореца и погледна към Розен; ръцете му, скръстени една върху друга, продължаваха да придържат чистата превръзка. Той го попипа по врата за пулс, после склопи клепачите му, а момичето продължаваше да нарежда: ако това... ако онова... ако беше осъзнала... ако беше отишла в полицията вместо в хотела... ако беше по-внимателна и не ги беше довела тук... Пехотинецът проявяваше търпеливост; даваше ѝ малко време. Седна до нея, притегли я към себе си и я прегърна, както се утешава дете. От време на време ѝ казваше: съжалявам... знам как се чувстваш, но... не, недей така... — опитваше се да я успокои. Тали му говореше на иврит със скръбния си глас и това му се виждаше като още по-голям ритуал, датиращ отпреди хилядолетия, когато някой е умирал в пустинята, а жените са се събирали около огъня. Опита се да измисли думите, с които да я облекчи. Тя беше затворила очи и ги стискаше. Чудеше се колко ли дълго щеше да продължи това, щеше ли най-сетне да спре или щеше да млъкне, когато се изтощи и заспи. Не намираше нужните слова, за да ѝ помогне, нито можеше да отгатне какво друго да прави, освен да я подкрепя. Тя му каза, че иска да умре. Каза му, че г-н Розен е щял да бъде жив, ако не е била тя. Каза му, че г-н Розен ѝ вярвал, а тя го предала и не можела повече да се понася.

— Мъртъв е — рече ѝ той. — Твоето самобичуване нищо няма да промени.

Тя не го слушаше. Продължи:

— Сега щеше да е на сигурно място. Щеше да отиде в Шарм ел Шейх или в Санта Катарина и да бъде там в безопасност, а аз щях да му помагам. Той ми каза, повика ме при себе си и рече: „Аталиа, искам да ти дам нещо“. Довери ми, че в портфейла му е ключът от сейфа му в банката. Каза, че иска да ми го даде, каза да се подпиша, както той се подписва, с инициалите, и да взема парите. Попитах го: „Защо? Това са си ваши пари.“ Той отвърна: „Не, вече са твои.“ Аз пак попитах: „Но защо?“ А той не отрони дума повече. Отидох да погледна през прозорците и...

— Значи го е предчувствал — каза Дейвис.

— Когато се върнах... попипах го, дишах в устата му...

Той хвана главата ѝ с ръце, повдигна я към лицето си и изчака, докато отвори очите си.

— Мъртъв е — каза Дейвис. — Те го убиха. — Тя пак затвори очи и се опита да се извърне. — Погледни ме. Те го убиха.

— Това нямаше да се случи, ако...

— Погледни ме.

Тали отвори очи — лицето ѝ беше достатъчно близо до неговото и той можа да погледне в тях, можа да разбере какво чувстваше тя; малкото момиче преживяваше нещо, което надхвърляше досегашните представи на Дейвис; самият той се намираше в положение, в каквото никога досега не бе изпадал.

— Те го убиха — каза Дейвис. — Но още не го знаят.

Сега тя вече го слушаше и започваше да се съвзема лека полека.

— Да им кажем ли?

Дейвис поклати глава.

— Не, няма да им казваме.

— Но ако им кажем, че искаме да го погребем, те ще ни разберат. Всички проявяват някаква почит.

Ръката на Дейвис докосна бузата ѝ, докато обгръщаше с ръка рамото ѝ.

— Мисля, че ако разберат, че е мъртъв, ще си тръгнат и няма да се занимават повече с нас. Г-н Розен каза, че за тях това е нещо като сделка. Не играят никакви лични чувства. Щом приключат с работата, няма да стоят на жегата, за да се разправят с нас Разбираш ли, мисля, че ние не ги интересуваме. Мисля, че не се страхуват, че нещо може да

им се случи, ако ги издадем. Вече ще са си заминали. Не, не те разбирам — продължи момичето — нищо да не правим, така ли?

— Не ми се ще все още да си тръгват — отвърна Дейвис.

— Защо?

— Иска ми се пак да си поговоря с тях.

— Но защо?

Той се беше загледал през прозореца в първите бледи сутрешни зари на слънцето, които се сипеха над пустинята и над морето и над арабските планини.

— Имам да им кажа нещо — допълни Дейвис.

— Извикай им да излязат.

— Още не знам как точно да им го кажа — рече Дейвис. — Но ще разбере.

Тали направи кафе и седна с чашата си като гледаше към г-н Розен и си припомняше, как той ѝ разказваше разни смешни неща. От време на време се усмихваше. Не притесняваше повече пехотинеца, който сега седеше с кръстосани крака и приведен напред, гледаше през прозореца към двора, към пътната врата и голямата дупка до нея, която се бе отворила, след като взривът бе издухал част от оградата. Тали остави пехотинеца на мира.

Рамото на Валенцуела го болеше там, където бе паднал на него, докато залягаше в езерото. И главата го болеше, но не чак толкова, колкото Теди. Те-ди трябваше да бъде защит. Беше привързал главата си с шарен шал и в момента с дългата си коса и прилепналата риза приличаше на пират.

Единствено Рашад седеше на ръба на брега на пресъхналото езеро и изглежда топлата бира и печените фъстъци, които имаха за закуска, му се услаждаха. Беше много търпелив. Остави Валенцуела да спи, изчака го да се събуди призори, а след това им показа парите в куфарчето. То принадлежеше на Мел, дребничкия адвокат, който продължаваше да седи в сивия мерcedes — много скоро колата щеше да се превърне в една много скъпа фурна. Мел дремеше вътре, а пазачът, арабчето, седеше на пясъка до колата и си играеше с него, като пълнеше шепата си и го пропускаше да изтича през пръстите, сякаш отмерваше времето. Рашад ликуваше при вида на куфарчето.

— Какво е някакво си дребно временно неудобство, когато работата е почти свършена. Толкова много пари напълно оправяха нещата — сто деветдесет и пет хиляди. — Той потупа куфарчето и започна да барабани по него. — Предполагам, че после ще си ги поделим? Иначе, да ви кажа право, сериозно си мислех да не ги донасям.

— Ще си ги разделим — потвърди Валенцуела. — По колко се падат на човек. Шейсетина хиляди.

— Шейсет и пет хиляди — уточни Рашад. — Не е лошо, като за един ден работа. — Той се обърна към Теди. — Като чу цифрата, сега главата ти по-добре ли е?

— Искате ли да ви кажа нещо? — обади се Теди. — Когато оградата хвъркна, истински дъжд от шибани камъни се изсипа отгоре ми. Камъни, бе хора, без майтап.

Да, сега той се чувстваше по-добре, като пресмяташе парите — шейсет и пет и пет за работата правеха седемдесет хиляди, така че през следващите две години нямаше да му се налага да взривява когото и да било в колата му. Обърна се към Валенцуела:

— Няма нужда да преговаряме, Вал, така е добре.

— Харесва ли ти как се подреждат нещата — попита Рашад. — Първо използваме колата му, а след това използваме парите му, за да го очистим. Все едно, че се самоубива, нали? Самоубива се със собствените си пари. Адвокатът му се чудеше: „Ама какви пари? Нямам никакви пари.“ Седи си гол и хленчи, не, нямам никакви пари, а проститутката се опънала на леглото, подпряла се ей тъй на единия си лакът — Рашад опря длан на бузата си — а с другата ръка се чеше отзад, слуша ни и дори не се усеща, че го прави.

— Този адвокат — рече Теди — май обича да се разхожда гол. Когато го посетихме оня път, пак беше, както майка го е родила.

— Прави го заради хубавото си тяло — подметна Рашад. — Обича да го показва на хората. И така, диви бе милият: „Какви пари, бе човек?“ А те са под леглото, заедно със самолетния му билет. „А-а-а, парите на компанията ли?“ — загарява той най-сетне. Щял да ги връща същия ден на компанията.

Валенцуела стоеше по-настрана и не участваше в шегите. Мислеше за парите: „Да, шейсет и пет на човек беше добра сума, щеше да ги раздели с тях, а колкото до Хари, за него това нямаше да

има значение. Хари щеше да спечели от това, че бяха използвали парите на Розен.“ Само че от ума му не излизаше пехотинецът.

— Колко ще му предложим?

Рашад го изгледа.

— Всичките. Цялото куфарче.

— Ще подуши, че нещо не е наред — възрази Валенцуела.

— Разбира се, че нещо ще подуши, ще подуши пари — отвърна Рашад. — Ще го оставим да ги види и да ги пипне. Ето ги на, лежат на земята. Вземай ги, отпрашвай към колата си и изчезвай.

— Защо ще му предлагаме толкова много — настояваше Валенцуела. — А за пас няма ли да оставим? С други думи, той какво ще си помисли?

— Ще му откrexнем истината, че парите са на Розен — рече Рашад — и ние с нищо не сме вътре. Освен това той знае колко са. Какво смънка Мел, че предал пет от двестата хиляди, които били изпратени? Добре, казваме му истината. Ето ги останалите. Тези пари не са наши и, ако си тръгне, може да ги вземе. Ще му стигнат за цял живот.

— Ами, ако не се навие на подкуп? — попита Валенцуела.

Рашад поклати глава.

— Ти познаваш ли някой, който да не може да бъде подкупен? Посочи ми го. По дяволите, тук имаме достатъчно, за да подкупим цялата пехота на САЩ.

— Не, ще разбере — упорстваше Валенцуела. — Не е нормално да му предлагаме толкова много пари, ти самият го знаеш.

— В това е номерът — отвърна Рашад. — Да му се ококорят очичките и да му се въртне главата. Казваме му: ето на, това са много пари, виж ги, те лежат пред теб — а той добре знае, че рискува. Разбираш ли, трябва да са достатъчно, за да има защо да рискува.

— Не — поклати глава Валенцуела. — Прекалено много са. Има си някаква граница. Прекрачиш ли я, нещата вече не изглеждат правдоподобни, нито пък вероятни. Нещо в главата му веднага ще щракне: не ги пипай, остави ги.

— Добре, тогава няма да му предлагаме цялата сума — съгласи се Рашад. — Колко да му предложим?

— Половината — каза Валенцуела. — Сто хиляди. И това е много, но поне звучи правдоподобно, нали разбираш? Излиза, че

сякаш правим сделка с него. Посъветвали сме се, решили сме да ги разделим с него, все едно, че сме съдружници. Нали всички заедно сме замесени. Разбираш, нали?

— Да — Рашад кимаше. — Мисля, че си прав. Все едно го правим наш партньор. Даваме му възможност до почувства, че е в играта, че може да ни има доверие, а същевременно не е прекалено вътре, за да ни бъде съучастник в убийството. Да, задачката, която му предлагаме, е добра.

— Джийн...

Това беше гласът на Мел. Той продължаваше да се мъдри в сивия мерцедес и да ги гледа.

— Мога ли да поприказвам с теб?

— Сигурно пак иска да се изпишка — каза Рашад. — По пътя на два пъти трябваше да спираме заради него.

— Той ли искаш да свърши работата? — попита Валенцуела.

— Да не би да искаш ти да отидеш до къщата? — каза Рашад. — Ако пехотинецът се нервира — няма проблем, аз и Теди ще си поделим парите. Адвокатът ще свърши чудесна работа. Ще предаде на пехотинеца това, което искаме да му кажем.

Валенцуела направи знак на Мел да дойде. Наблюдаваха го как излиза от колата, примигвайки, как избърсва лицето си с носна кърпа, оправя светлосивите си панталони и изобщо, докато се тътреше към тях, беше много зает.

— Достатъчно ли ти е топло? — попита Рашад.

— Човече, туй ли било курортно място? Този Ейлат?

— Ейлат е по-надолу, към морето — отвърна Рашад.

— Известно ми е — Мел се опитваше да изглежда като свой в отбора. И продължи: — Знаете ли, че в девет часа би трябвало да съм в самолета на TWA и да се изнасям оттук, по-точно от Тел Авив. Но, както разбирам, няма да стигна навреме, нали? Отказах се да се свързвам с Роза. Реших да не се меся; това не е моя работа.

— Все пак може и да го видиш — рече Валенцуела, — защото искаме ти да поговориш с пехотинеца.

Мел разпери невинно ръце.

— Вижте, аз нямам нищо общо с това. Защо искате да ме забърквате?

— Да бе, той никога нищо не знае. Той е един от онези, които нищо не знаят — подметна Валенцуела.

— Бъркал ли съм се в работата ви? — занарежда Мел. — Създавал ли съм ви неприятности? Не, стоях си настрана. Парите са у вас, добре, мога да го преглътна. Те са на компанията. Дал съм ги на Розен и после са изчезнали. Твърде жалко. Така ще съобщя в компанията, проблемът си е техен, или на Рози. Искам да кажа, че лично аз не съм засегнат.

— Той не иска да се замесва — натърти Валенцуела.

— Аз и не съм замесен. Знаете го така добре, както и аз.

— Той ще каже на компанията, че ние сме му ги взели, а компанията ще каже на ФБР или на някой друг — намеси се и Рашад, гаврейки се с Мел.

— Защо да им казвам? Кой ще спечели от това? — заоправдава се Мел, впримчен под палещите лъчи на пустинното синайско слънце, заедно с още двама, които убиваха хора и не му вярваха. — Вижте, компанията ми даде парите, за да ги предам на Розен. Добре, предал съм му ги. Това е единственото, което ще им кажа. Иначе може да си помислят, че съм ги задържал за себе си и че съм ги скътал някъде за черни дни.

— Което беше и първоначалната ти идея — каза Рашад.

— Хубаво, мислете каквото искате — рече Мел. — Но ми повярвайте в едно, защото това е истината. Не мога да ви натопя или да свидетелствам срещу вас, дори да го исках. Няма начин да се подаде оплакване срещу вас в съда. Та кой ще е този съд? Тукашният ли? И кой ще подаде оплакването? Това няма да съм аз. В Щатите ли да го направя? В никакъв случай. Къде са свидетелите? Доказателствата? Моята дума срещу вашата ще си увисне като чиста клевета. Нима смятате, че някога ще се ядосам чак толкова, та да подам оплакване? Какво ще спечеля от това? Както вече казах, аз с нищо не съм вътре и съм се държал настрана, защото не е моя работа. Ето това е, какво повече да приказвам?

Мел вдигна ръце в жест на безпомощност, като въртеше очи от Рашад към Валенцуела, после към Теди Кас и отново към Валенцуела.

— Джийн... как бих могъл да ти помогна?

— Като спреш да ломотиш — отрязва го Валенцуела. — Кларънс ще ти обясни, какво трябва да направиш.

До пресъхналото езеро по-надолу имаше кола. Дей-вис беше сигурен в това, чул бе шум от кола, а и светлините ѝ се бяха отразили в камъните. Вероятно беше сивият мерцедес. Единият от тях трябва да бе отишъл да вземе нещо, каса бира, три пици. Другият може да е дремел до оградата. Или някъде по-надолу. Третият е натиснал копчето, той също може да се е намирал до оградата. Така че беше възможно да е убил един, а може би и двама. Но не трябваше да разчита на това. Нямаше как да разбере, освен ако не отидеше да провери.

Беше осем часа, ярка тиха утрин, по небето не се виждаше и следа от облаче.

Тали, която седеше до тялото на Розен, вдигна глава, когато пехотинецът стана и се отдалечи от прозореца. След това той се върна, разгъна едно одеяло и започна да увива трупа; започна от краката, после, когато стигна до скръстените на гърдите ръце, спря. Коленичи от другата страна. Тя го гледеше как обръща тялото на Розен, как бърка под него и вади портфейла му от задния джоб.

Това, което той вършеше, я ужасяваше. Не можеше да повярва, че пехотинецът пребъркваше портфейла и вадеше оттам пари. Когато понечи да ѝ ги подаде, тя се отдръпна и каза: „Не“, изненадана от кресливостта в гласа си.

— Вземи ги. Малко повече от пет хиляди долара са — рече Дейвис. — Ето и ключа от сейфа му.

— Не мога.

— С него ли искаш да ги заровят? Какъв е смисълът?

— Не мога да взема парите му.

— Той сам ти ги е дал — настояваше Дейвис. — Трябва да ги вземеш.

— Но в сейфа си има още много пари — каза Та-ли. — И тези, не, прекалено много е за мен.

— Той самият ми каза — продължи Дейвис, — че човек трябва да се научи да приема пари, без да се поддава на честолюбиви задръжки. Дал ти ги е, защото му харесваше, защото те обичаше, така че след като него вече го няма, не е нужно да го наскърбяваш, като се опитваш да промениш нещата. Прави с тях, каквото искаш. Купи си

дрехи, вземай уроци по степ, ако щеш. Но ги вземи и благодари на Бога, че си го познавала.

Той ѝ подаде парите и ключа, а после придърпа одеялото, като покри и лицето на Розен.

— Малко време го познавах, но мисля, че ме научи на някои неща. — Дейвис спря за момент и се замисли, после додаде: — Бдението свърши.

Тали гледаше парите, като ги държеше в протегнатите си ръце.

— Ти ще вземеш ли малко?

Не получи отговор.

В този момент чуа някой да вика отвън; беше негърът, Рашад, който крещеше:

— Хей, пехотинецо! Тук е един човек, който иска да те види.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

— Без стрелба, човече! Пауза в играта!

Рашад се беше изправил до оградата, като изпитваше пехотинеца и му даваше малко време.

— Чу ли? Адвокатът на Розен иска да дойде при теб! Да си поговори с теб!

После се сниши зад гладките камъни и зачака. От къщата не идваше никакъв отговор. Той и не го очакваше. Искаше само да привлече вниманието на пехотинеца. Не беше особено загрижен, дали пехотинецът щеше да застреля Мел, вземайки го за някой от тях, само че тогава щеше да се наложи да разговарят с него по друг начин, без посредник, а да стърчиш ей така без всякакво прикритие, никак не беше забавно. Той излази до прашните дървета, после стана на крака и изчезна зад завоя, където го чакаха другите: Валенцуела и Теди стояха с автомати през рамо, а изплашеният адвокат, в курортното си облекло, беше приклещен между двамата и стискаше куфарчето. Мати седеше на някогашния бряг на езерото и зяпаше.

Рашад даде знак на Мел да тръгва.

— Хайде, върви там и си изнеси речта. Но стой на двора. Разбра ли? Ако те покани вътре, ще кажеш: „Не, благодаря“.

— Ще му кажа и веднага се връщам — рече Мел. — И това е всичко.

— Ще му покажеш парите — настоя Валенцуела — и ще изчакаш да чуеш какво ще отговори.

Мел бързо кимна.

— Добре, и после веднага се връщам.

— Ще отвориш куфарчето и ще го оставиш на двора — каза Валенцуела.

— Добре. Ще оставя куфарчето на двора. Няма да забравя.

Рашад посочи с глава към Мати.

— Момчето ще дойде с теб, да ти прави компания.

Теди се обърна, свали автомата от рамото си и го размаха. Мати стана, изтри ръце в панталоните си и тръгна към тях. Изглежда за него нямаше значение на коя страна помага.

Останаха да чакат зад завоя, като пуснаха Мел и Мати да продължат към отвора в каменната ограда.

— Най-добре ще е да ги съберем всичките на двора — каза Рашад — и да ги оправим наведнъж.

— Та това е Мати — изненада се Тали. — И г-н Банди.

Дейвис ги проследи как минават през пътната врата и се насочват към къщата. Мел носеше скъпото куфарче от крокодилска кожа. Светлосиният адвокат и слабичкият йеменец, с якето му от изкуствена кожа. Те не вървяха един до друг, а и нямаха какво да си кажат. И двамата бяха доведени насила. Разбира се, ето го обяснението за снощния шум от кола и светлините върху камъните.

— Защо ли са дошли? — Тали все още се чудеше.

От тримата стрелци нямаше и следа. Дейвис не смяташе да се впуска в разговор. Той само рече:

— Вземи пушката. Наблюдавай колата и гледай някой да не се опита да се промъкне от другата страна. Ако се опита, застреляй го. Не ми го съобщавай, просто го застреляй.

Вземайки пушката, тя погледна към него. Гласът му беше спокоен, в момента се съсредоточаваше и не хабеше думи. Дейвис нарами маузера и насочи дулото му през прозореца.

— Не им стиска сами да се приближат — каза Дейвис. — Изпращат Мел... а ето ги и тях.

Дейвис опря маузера на рамото си, но изчака. Бяха зад оградата, недалече от пътната врата и от зейналата след взрива дупка. Виждаше само главите и раменете им и осъзна, че теренът по посока на пресъхналото езеро е полегат.

— Ето ги — обади се Тали.

Той й нареди да държи под прицел онзи, който беше най-близо до пътната врата — дългокосия, с омотания около главата му шал или кърпа. Мел и Мати, който се влачеше отзад, напредваха през двора към къщата.

Мел се движеше внимателно, като не отделяше очи от предните прозорци. Мати бе пхнал ръце в джобовете си. Изглеждаше така, сякаш нямаше друга работа, освен да наблюдава какво става.

— Сержант, вътре ли си?

— Тук съм — обади се Дейвис.

— Не мога да те видя... къде е Розен?

— Искаш ли да влезеш?

— Не, трябва да стоя тук. Това там Розен ли е — хей, Рози, това ти ли си?

— Той е в тоалетната — рече Дейвис.

На Мел му се стори много забавно.

— Слушай, ще имаш ли нещо против, ако и аз я използвам после. Нещо пикочният ми мехур не е наред. Изобщо не знам какво, по дяволите, правя тук. — Той хвърли поглед през рамо и веднага отново се вторачи в прозорците. — Сигурен съм, че разбираш, това не е моя идея. След половин час трябваше да съм в самолета.

— Щом няма да влизаш — каза Дейвис, — какво тогава искаш?

— От тяхно име говоря, нали разбираш? Това изобщо не е моя идея.

Дейвис чакаше.

— Искат да ти предложат нещо. Сто хиляди долара.

Тримата стрелци вече бяха до оградата и вървяха на по няколко ярда един от друг. Щеше да се наложи да презарежда, по със сигурност щеше да улучи първия. Дейвис се прицели във Валенцуела, после вдигна поглед, за да погледне пак към Мел.

— Чу ли какво казах? Сто хиляди. Ето ги тук, вътре са. — Мел повдигна куфарчето.

— За какво си ги донесъл?

— За да си отидеш. Да се махнеш оттук.

— Сам ли?

— Можеш да вземеш и момичето.

— И да зарежа Розен, така ли? Момент.

Дейвис се обърна към Тали. Погледът ѝ, изражението ѝ, бяха станали по-напрегнати.

— Те не знаят — рече ѝ Дейвис.

— Но след като вече е мъртъв... Нали ще влязат и ще го видят.

Дейвис пак се обърна към Мел.

— Розен казва, че идеята не му харесва.

— Боже мой... — Мел кимаше с глава. — Кажу ми, че съжалявам, но нищо не мога да направя. А ти, ако искаш, остани тук,

за да видиш какво ще стане, ако ли не, приеми стоте бона и си върви. Това е.

— Значи да взема парите на г-н Розен, така ли?

— Какво значение има — отвърна Мел. — Да ти ги покажа ли?

Той коленичи, сложи куфарчето върху тревата, отвори го и го извъртя с отворената страна към Дейвис.

— Виждаш ли ги? Това са сто хиляди долара.

— А къде са останалите?

— Какви останали?

— Отначало бяха двеста хиляди — рече Дейвис. — Ти му изпрати пет. Къде са останалите?

— Ами, виж какво, те ги разделиха с теб, като ти дават поголемия дял. Какво ще кажеш?

Дейвис нищо не отговори. Видя как няколко стодоларови банкноти изхвърчаха от куфарчето при един повей на вятъра. Мел възкликна „Боже мой...“ и почти се стовари върху земята, като се опитваше да ги хване.

— Става ли? Побързай, преди всичките да са се разлетели.

Дейвис почака още малко, после отново се обади:

— Кажим им, че съм съгласен, не при условие, че ми дадат всичките пари.

— Господи, но това са сто хиляди! — рече Мел. — Какво още искаш?

— Току-що ти казах, искам ги всичките — отговори Дейвис. — В противен случай продължавам да си стоя тук, а те ще се пекат на слънцето, докато полицията или някой военен патрул не мине насам.

— Ще трябва да ги попитам — каза Мел. Той се изправи и се провикна към оградата. — Казва, че ги иска всичките! — Мел почака. — Какво? От куфарчето банкнотите продължаваха да се разлитат.

Дейвис се беше прицелил във Валенцуела. Видя как аленцуела направи знак на Мел да се върне.

Мел отново погледна към прозорците.

— Предполагам, че искат да го обмислят.

Наведе се, за да затвори куфарчето, но Валенцуела нещо му подвижна и Мел бързо пое към оградата, като махна на Мати да го последва. По пътя непрекъснато извъръщаше глава назад към парите, които вече кръжаха из двора.

— Наблюдавай ги — каза Дейвис.

Тали го погледна, видя го да отива при тялото на г-н Розен и да отмята одеялото. Хвърли поглед през прозореца, после пак се извърна към пехотинеца. Сега той повдигаше вкочанените ръце на г-н Розен, после извади колта от кобура и като провери дали предпазителят е свален, постави го върху превръзката, покриваща раната. Това я шокира, не виждаше смисъла.

— Защо го правиш?

— Наблюдавай навън.

Дейвис взе още една превръзка от кутията на пода, покри с нея пистолета, след което нагласи ръцете на Розен върху превръзката. Дръжката на пистолета, всъщност само част от нея, беше единственото, което се подаваше.

— Моля те, какво правиш?

Дейвис погледна през прозореца и видя и петимата на пътната врата. Той вдигна от пода тежкия револвер на доктор Морис и се опита да го пхне в кобура. Твърде много стърчеше под мишницата му. Извади го оттам и го напъха в панталоните си. После каза на Тали:

— Измислих какво искам да им кажа.

— Добре, може всичките да ги вземе — рече Рашад. — Каква е разликата?

— Продължавай да ги наблюдаваш — нареди Валенцуела на Теди. Той направи знак на Рашад да остави Мел и момчето и тримата се запътиха обратно по пътя към сивия мерцедес.

— Няма да повярва — разсъждаваше Валенцуела. — Твърде бързо се съгласяваме. Защо ще го правим?

— Да не би да искаш да стоиш тук и да чакаш до утре, за да изглежда по-правдоподобно? — обади се Рашад. — Каква е разликата? Сто или сто деветдесет и пет хиляди, ако ще надуши нещо, и в двата случая ще го надуши. Не, мисля че той залага всичко на една карта. Няма какво да губи. Знае, че това са парите на Розен. Вижда възможност да ги прибере всичките. Но, я ми кажи, как ще се измъкне? Нали ние сме тук.

— Замисля нещо — рече Валенцуела.

— Какво замисля? Той нямаше време да обмисля. Само опитва, за да види колко ще получи, това е всичко. Нищо не губи и ние нищо не губим, като му ги даваме.

— Мел твърди, че нямало и помен от Розен.

— Съгласен съм с Теди, че вероятно е ранен-каза Рашад. — Но той е там вътре, нали? Няма къде другаде да бъде.

Валенцуела помисли още малко. Накрая се съгласи:

— Добре. Ще му кажем, че ще му дадем всичко. И другата половина, но когато излезе.

Мел отново приближаваше към средата на двора, Мати се влачеше зад него.

— Сержант?

Той спря, огледа се наоколо и започна да събира банкнотите, които се бяха разпилели по тревата.

Дейвис изчакваше, като наблюдаваше през прозореца. Видя как Мати вдигна няколко банкноти и пусна едната в джоба си, докато се връщаше с останалите при адвоката. Дейвис погледна към Тали. Сега и той беше много напрегнат, но като се увери, че е до него, като че ли се поуспокои.

— Видя ли го?

— Мати се грижи за себе си — отвърна Тали. — Надявам се, че нищо няма да му се случи.

Адвокатът беше присвил очи и пак гледаше в неговата посока.

— Сержант?... Съгласни са. Ще получиш всичко.

Значи така, помисли си Дейвис. Раздават пари.

— Казаха да излезеш да си вземеш куфарчето. Един от тях ще дойде да ти предаде останалите.

— Кажи им, че искам да се видя и с тримата-извика Дейвис. — Ако изляза, не искам никой да стои зад оградата. И тримата трябва да дойдат отпред.

Мел сви рамене. На него му беше все едно. Обърна се към Мати, каза му нещо и Мати тръгна назад към оградата. Бяха му намерили някаква работа.

— Разбра ли? И тримата — повтори Дейвис.

Мел кимаше.

— Той ще им предаде.

— Когато донесат парите, оставям им Розен. — Дейвис почака, за да бъде сигурен, че адвокатът го е чул. — Даже ще го изкарам навън.

Мел отново наостри уши, като проучваше прозорците.

— Искаш да кажеш, че когато си тръгнеш, няма да има нужда те да влизат вътре.

— Казах, че ще го изкарам навън.

— Ами... той какво мисли по въпроса?

— Нищо — отговори Дейвис.

Мел се поколеба.

— Не разбирам.

— Не е и нужно. Върви да им съобщиш.

— Един момент — рече Мел и забърза назад към оградата.

Дейвис пак погледна към Тали.

— Готова ли си?

Момичето кимна, стиснало здраво пушката, опряна на перваза.

— Има и други начини — каза Дейвис, — но никой от тях не ми харесва. Нали нямаш нищо против.

Момичето пак кимна, страхуваше се да проговори.

— Тогава да го направим — рече Дейвис.

Той свали маузера, опря го на перваза до момичето, после отиде до тялото на Розен.

Ето че се зададоха: Мати и адвокатът вървяха отпред, отзад идваха Валенцуела и Теди с автомати; Рашад беше между тях и носеше някаква спортна чанта от плат. Парите сигурно бяха в чантата, в случай че Дейвис поиска да ги види. „В чантата положително има и пистолет“ помисли си Дейвис, докато ги гледаше. Той държеше здраво Розен в ръцете си, мъртвото тяло беше достатъчно извито, за да изглежда от разстояние като живо, а главата беше опряна на рамото на Дейвис. Опитваше се да не гледа лицето му. Прекрачи канапето, което барикадираше вратата и излезе на двора.

Сега и те го видяха. И петимата се бяха втренчили в него, като пристъпваха по тревата откъм оградата. Дейвид напредваше откъм къщата и щяха да се срещнат там, където бяха парите. Петимата стигнаха първи. Мати отстъпи встрани. Адвокатът се оказа по-хитър.

Той започна да събира стодоларовите банкноти, като в същото време все повече се отдалечаваше от групата.

Когато Дейвис беше скъсил разстоянието на по-малко от шест метра, Валенцуела попита:

— Какво му е на Розен?

Дейвис не отговори. Той продължи, оставаха му около три метра до отвореното куфарче и неочаквано приклегна и положи на земята тялото на Розен. Остана така, насочил поглед към тях. Искаше му се двамата с автоматите да бяха един до друг и Рашад да не стоеше помежду им. Дрехите им бяха прашни и по тях личаха петна от пот. Слънцето зад тях ги очертаваше като тъмни силуети. Но слънцето не го притесняваше. Дори ги открояваше по-ясно. Те бяха приковали очи в Розен. Дейвис остана коленичил, лявата му ръка лежеше върху дланите на Розен.

— Ами, ние сме тук — каза Рашад. Той държеше пред себе си платнената чанта, пъхнал ръка в нея. Когато погледна към лицето на Розен, към затворените му клепачи, той възкликна: „Защо си си направил труда да го изнасяш?“

Дейвис си представи всичко, миг преди то да се случи.

— Изнасяме мъртвите си — обяви той.

Измъкна изпод дланите на Розен колта 38-и калибър и стреля в гърдите на Рашад, чиято ръка се изхлузи от чантата. Видя го да залита настрана, но нямаше време да изчака, за да види дали го е повалил.

Стреля по Валенцуела тъкмо когато автоматът му се беше насочил към него; улучи го в стомаха и в гърдите; Валенцуела се строполи, а автоматът излетя във въздуха. Той вече беше вън от играта.

Някой викаше нещо, онзи с кърпата на главата, който приличаше на пират.

Дейвис стреля в лицето на Теди, докато Теди прилякваше за стрелба и видя как ръцете му се вдигнаха заедно с автомата. Гърдите му изскочиха нагоре и той го застреля и в гърдите.

Трябваше да се добере до Рашад, защото не беше сигурен за него, но тъкмо насочваше колта и, по дяволите, закъснял беше само миг — видя беретата на Рашад, насочена срещу него. Беретата стреля първа и този път Дейвис го почувства — не както тогава, когато се качваше на хеликоптера и целият му крак беше в кръв, почувства как куршумът разкъса бедрото на същия му крак. За трети път го раняваха

в крака и за трети път се отърваваше. Беше насочил колта към Рашад, а Рашад го гледаше. Стреля четири пъти в гърдите му. Толкова. В колта имаше още един патрон и револверът на доктор Морис, напъхан в панталоните му, вече беше излишен. Дори му пречеше. Извади го и го пусна на земята. Едва тогава почувства колко е тихо. Погледна към Валенцуела и другия, като знаеше, че са мъртви, после върна колта в кобура и се опита да стане, но се наложи да опита повторно, преди да успее. Кракът все още не го болеше и ако имаше някакво усещане за болка, то се дължеше на кръвта. Все пак не смееше да го докосне, защото се боеше, че може да го счупи, когато се изправи. Въпреки това успя да стане, но го обливаше пот.

Мати пръв дойде при него и се опита да му помогне, предложи да го подкрепи, но той успокои Мати, че всичко е наред. Чу гласа на Мел, чу и този на Тали. Тя викаше: „Дейвид...“ и тичаше към тях. Винаги се изненадваше, когато я чуваше да го назовава по име.

Мел прибираше и останалите разпилени банкноти и ги пъхаше в куфарчето. После взе чантата от Рашад, като се опитваше да не го докосва.

Мел произнесе едно „У-ха“ с удивление, след което го повтори няколко пъти.

— Не мога да повярвам. Исусе Христе, аз стоях точно тук — знаете ли колко дълго продължи всичко? Около осем секунди, във всеки случай, не повече от десет. — Приближи до Дейвис, като гледаше към Розен. — Много съжалявам за Роза, но... какво да се прави. — После се обърна към Дейвис.

— Добре ли си?

— Ще се оправя.

Дейвис погледна към Тали и като видя притеснената ѝ физиономия, се усмихна. Леко се беше привел и държеше бедрото си, притискайки раната с ръка. След малко щеше да влезе в къщата, щеше да види какво е положението и да я почисти. Куршумът все още беше вътре и щеше да се наложи да отиде до болницата в Ейлат, но засега никак не го болеше. После щеше да мисли за болницата.

— Малко ще е, ако кажа, че компанията ще ти бъде изключително благодарна — рече Мел. — И съм сигурен, че няма да възразят, ако ти дам това. Всъщност, ние вече говорихме за пренасянето на парите обратно в Щатите и можем пак да поговорим

по-късно. Сержант, с най-горещата ми благодарност — и той протегна ръка към Дейвис, в която стискаше пачка от стодоларови банкноти.

— Какво е това?

— Десет хиляди долара — отвърна Мел. — Заслужи си ги.

— Всичките тези пари — възкликна Дейвис. — Но това са парите, които бяха изпратени на Розен, нали?

— Ти самият ги донесе в хотела, видя ги — намеси се Тали.

— Тези пари вече не са на компанията, нали Мел? — попита Дейвис.

— Е, все пак, доколкото са възвърнати пари — възпротиви се Мел.

— Възвърнати от какво? — настоя Дейвис. — Нали те взеха парите на г-н Розен от теб и ги дадоха на мен. Това, което искам да знам е, как така ми предлагаш част от моите собствени пари?

— Я, чакай малко — рече Мел. — Всъщност говорим само за награда. И аз имам предвид десет бона, а не няколко долара.

Дейвис се протегна и взе куфарчето от него, после с окървавената си от раната ръка придърпа и платнената чанта.

— Мисля, че не ми трябва награда — отговори Дейвис. — Ще се задоволя с това, което е мое.

Като не беше сигурен дали Дейвис само се шегува, Мел се опита да се усмихне. После рече:

— Хайде сега. Не можеш, за Бога, ей така да вземеш сто деветдесет и пет хиляди долара.

— Защо не? — каза Дейвис.

Наистина, толкова просто изглеждаше. Само казваш: „Защо не?“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.